

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

[● REC]

COACH

SULLY

ROGUES HOCKEY ONE

SLOANE ST. JAMES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ROGUES HOCKEY ONE

COACH SULLY

SLOANE ST. JAMES

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2024 by Sloane St. James
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği şekilde bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için SloaneStJamesWrites@gmail.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Satır Düzenleme Dee Hout | www.DeesNoteEditingServices.com Gelişimsel
Düzenleme Bri | DevEditingWithBri@gmail.com Biçimlendirme CC |
FormatByCC@gmail.com

1. Baskı 2024

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Minnesota Rogues Takım Kadrosu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53 Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)
[Sloane St. James Yazarının Diğer](#)
[Kitapları Sloane Zone'a Hoş Geldiniz](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

MINNESOTA ROGUES

TEAM ROSTER

Sol Kanatlar

#7 Cori Kapowski
#16 Ebony Renaud
#89 Viviane Colbert
#80 Gabby O'Hara

Merkezler

#20 Kiana Jackson
#71 Becca Walters
#28 Leslie Stewart
#65 Zara Iko

Sağcılar

#95 Delta Makkonen
#18 Marine Chaput
#21 Theresa Roy
#48 Justine Bollinger

Sol Savunma

#58 Joanna "Joey" Breck
#63 Carrie Thomas
#49 Jennifer Skarbakka

Doğru Savunma

#31 Amalia Werner
#52 Brittany Grattle
#41 Isabelle Duval

Kaleciler

#34 Timber Healy
#29 Manon Beaulieu

OceanofPDF.com

Sully'nin kendi kitabı olup olmayacağını soran tüm okuyucular için.

bakalım, bebeğim.

OceanofPDF.com

Önsöz

Kendra'yı yazarken amacımın BIPOC okuyucuları için temsiliyet eklemek olduğunu söyleyerek başlamak istiyorum. Beyaz bir kadın olarak, herhangi bir aşk kitabını elime alıp sayfalarını açtığımda bunu hemen hemen anlayabiliyorum,

Kendimi kadın ana karakter olarak hayal edebileceğim. Ben asla erkek karakterin FMC'nin kremisi, porselen teni ya da pembe meme uçları hakkında şiirsel ağdasını görmezden gelmek zorundayım. Bunu düşünmeme bile gerek yok - "standart" olmak ne kadar da kolay. Bu, içine doğduğum ve tüm kalbimle kabul ettiğim beyaz ayrıcalığının bir parçası.

Bu kitapla ırkçılığa karşı haçlı seferine çıkmış beyaz bir yazarmışım gibi davranmayacağım, bazıları öyle görse de, çünkü dürüst olalım, ırkçılık karşıtı çalışmalar söz konusu olduğunda kimse beyaz kadınlardan daha performatif değildir - bu işi biz yürütüyoruz. Bu kitabın kusurları olacaktır. Ne de olsa Kendra beyaz bir kadın tarafından yazılmış siyah bir kadın. Yapabileceğim hiçbir araştırma ya da dahil edebileceğim duyarlı okuyucular bunun nasıl bir şey olduğunu anlamamı sağlayamaz.

Bu kitabı yayınlayarak kendimi pek çok eleştiriye açık hale getiriyorum, ancak romantizm dünyasına biraz melanin katmak uğruna, ki buna çok ihtiyacımız var, bunu yapacağım. Neyin ırkçı olup olmadığı konusunda uzman değilim çünkü hiç ırkçı eleştirilere maruz kalmadım. Bu nedenle, doğruluğu sağlamak ve herhangi bir zararlı dili ortadan kaldırmak için bu taslağı tarayan iki harika Siyah duyarlılık okuyucum vardı. Her öneriyi memnuniyetle kabul ettim ve değişiklikler yaptım.

Yine de bu hikâyenin anlatılış biçimine itiraz eden okurlar olacaktır. Bazıları Kendra'nın yeterince siyah olmadığını iddia ederken, bazıları da

beyaz bir adamın bir WOC'a aşık olması genel olarak Siyah kadınları fetişleştiriyor. Niyetim asla bu değildi. Ben müstehcen bir yazarım ve bu da müstehcen bir kitap.

Bazı şeyleri yanlış yapacağım ve bu, geldiğinde katlanacağım bir rahatsızlık. Bana her zaman e-posta gönderebilirsiniz:SloaneStJamesWrites@gmail.com Eleştirilerinizi dinleyecek, öğrenecek ve bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım. BIPOC topluluğunu incitmek ya da yanlış tanıtmak gibi bir niyetim olmadığını lütfen bilin.

İnanılmaz duyarlılıktaki okuyucularım Tione ve Teri'ye tüm içgörülerini, bilgileri ve tavsiyeleri için özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Nasıl daha iyi bir yazar ve insan olabileceğim konusunda beni eğitmek için feda ettiğiniz zaman ve zihinsel enerji için minnettarım.

-Sloane

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER ONE

SULLY

W Kendimi görücü usulü randevulara ve çevrimiçi eşleşmelere maruz bırakmaya neden devam ediyorum? Belki de bir bara gidemediğim içindir. Denedim. Kadınlar çok genç. Çok çaresiz. Çok ... fırsatçı. Ve eğer ben

NHL istatistiklerimi veya Minnesota Lakes hokey takımıyla geçirdiğim zamanı tartışmak isteyen kardeşler tarafından kuşatıldım - özellikle de bir hafta önce Stanley Kupası'nı kazandıkları için. Barrett'la o kupayı tutmak her şeydi.

"Peki, hafta sonları ne yapmaktan hoşlanırsın?" diye sordum.

"Cumartesi günlerini genellikle yoga derslerime ayırıyorum ve bazen akşamları arkadaşlarımla buluşup canlı müzik falan izliyorum. Pazar günleri kiliseye giderim ve ailemle akşam yemeği yerim. Bu bir tür haftalık gelenek, iş haftasına başlamadan önce güzel bir yorgunluk."

"Bu harika. Ailenle yakın olmalısın."

Katherine zoraki bir gülümseme sunuyor. Kahverengi saçlı ve mavi gözlü güzel bir kadın. Gardırobu uygun ve derli toplu. Kendini toparlamış gibi görünüyor. "Evet, biz her zaman çok yakın olduk. Peki ya siz?"

"Kardeşim birkaç eyalet ötede yaşıyor, bu yüzden birbirimizi istediğimiz kadar sık göremiyoruz. İkimizin de yoğun programları var."

Bu hafta bu konuşmayı üçüncü kez yapıyorum. İnsanlar her gün aynı konuşmaları yapmayı nasıl başarıyor? Aynı sıkıcı, ezberlenmiş saçmalıkları tekrar tekrar okumak. Delilik bu. *Hobileriniz nelerdir? Hangi müzik türlerinden hoşlanırsınız? Nerede ? Büyük bir aileniz var mı? Çocuklarınız var mı? Evcil hayvanınız?*

İtalyan mutfağından yemek yerken küçük bir masada karşılıklı oturuyoruz. Gözlerim masadaki mumun dans eden alevine takılıyor. Yemekler harika, şarap mükemmel. Karşımdaki kadın çok hoş... Hoş ve güzel, doğru şeyler söylüyor ama bir kıvılcım yok. Ona en iyi arkadaşım Barrett'ın karısı Raleigh'e gibi bakmayı hayal bile edemiyorum.

Kesin olan bir şey var ki, yaşlandıkça flört havuzu çok daha küçülüyor. Kariyerim hayatımın büyük bölümünde odak noktamdı, hiç pişman değilim; hokeyi seviyorum. Bu benim kanımda ve kemiklerimde var. Oyunlar ve stratejiler geceleri rüyalarımın giriyor. Şimdi bile, bir randevuda, kendimi o lanet muma çok uzun süre bakarken bulduğumda aklım oyuna kayıyor.

Emekli olmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi ama vücudum hazırды ve patenlerini asma zamanının geldiğini bilmeyen bir oyuncu olmak istemedim. Hokeyi özlüyor muyum? Her şeyden çok. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmem ama ayrıldığımdan beri hayatımda bir boşluk var. Seyahat etmeyi, golf oynamayı, yapılacaklar listemden bir şeyler çıkarmayı denedim ve bir partnerin Barrett için olduğu gibi bana da bir kapanış sağlayacağını umdum. Ama henüz içimdeki fırtınayı dindirecek birini bulamadım, her sabah beni yataktan kaldıran ve patenlerimi bağlayıp arenaya gitmeme neden olan fırtınayı.

Geçen yıl bir televizyon panelinde tam zamanlı yorumculuk teklifi aldım ama bu bana göre değil, ben aksiyonun önünde olmak istiyorum. Zamboni buzu cama dönüştürdükten hemen sonra yüzümde serin havanın ısırığını hissetmek ve taze ozon kokusunu içime çekmek istiyorum.

Profesyonel olarak oynadığım gerçeğinden çok sporla ilgilenen birini bulmayı çok isterdim. Şimdiye kadar sadece sadeliği arzuladım, hayatıma uyan ve tam tersi olan birini. Kendimi bulmak istiyorum. Bir arkadaş. Eşit bir ortak. Yaşam için.

Barrett bana bok atmayı seviyor çünkü biriyle tanışmak istiyorum ama bunu yapmak için insanlarla tanışmak istemiyorum. Belki de sorun benimdir? Sıkıcı mıyım? Biriyle tanışmak isterdim.

Evde oturup Netflix izlemeyi gece kulübüne gitmeye tercih eden. Son moda bir restoranın yeni açılışında kolumda görülmektense onlar için yemek yapmama izin vermekten hoşlanan. Çimleri biçmeyi bitirdiğimde bana soğuk bir bira getirecek bir kadın. Normallik.

Bunu karşımdaki Katherine ile de yapabilirim. Onda bir sorun yok, çok hoş biri, sadece *bana* göre değil.

Flört etmek zordur, kadın kağıt üzerinde kesin gibi görünse bile, eğer aramızda bir bağ yoksa, ne kadar mükemmel olacağımızın bir önemi yoktur. Bütün bu çaba çok sinir bozucu. Belki de tüm bu çıkma olayını askıya almanın zamanı gelmiştir.

Tabaklarımız alındıktan ve şaraplar bittikten sonra hesabı ödüyorum ve kendi yolumuza gidiyoruz.

Ben de onun değilim.

"Dostum, sana söyledim, biriyle çıkmaya ara veriyorum."

Buzdolabını açıp bir bira aldım, sonra çekmecedan bir açacak çıkarıp kapağını kapattım.

"Bak, anlıyorum, ama-" Rhys diyor ki.

"Aslında yok... Üzgünüm dostum. Emekliyim ve neredeyse senin iki katın yaşındayım. Burada işlerin ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Randevulaşmak berbat bir şey." Rhys beni karısının arkadaşlarından biriyle buluşmaya ikna etmeye çalışırken yerde volta atıyorum.

İç çekiyor. "Evet, tamam. Haklısın-" Karısı Micky araya girmeden önce arka planda bir ses duyulur. "Sully?"

İşte başlıyoruz. "Hey Mick," diyorum iç çekerek. "Rhys'i ayak işlerine koşturduğun için sana teşekkür etmeliyim."

"Yalvarmakta bu kadar iyi olduğunu kim bilebilirdi, değil mi?"

Telefonda keskin bir çatırtı yankılanıyor ve kadın çığlık atıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Şimdi kapatıyorum-" Bunu duymama

gerek yok. "Hayır, bekle! Bana bir saniye ver!" Micky bağılıyor.

Parmaklarım burun kemiğimi sıkıyor. "Bir dakikan var." "Kendra

ile akşam yemeğine çıkmanı istiyorum-"

"Rhys'e biriyle çıkmaya ara verdiğimi söyledim bile."

"Bir dakikamı alacak mıyım, almayacak mıyım?"

Başım geriye düşüyor ve tavana bakıp çenemi kapatarak ona kendini savunması için bir şans veriyorum. Bir süre sonra devam ediyor. "Bu bir randevu değil. En azından Kendra'yla olan akşam yemeği değil. Yeni bir randevu programı hazırlıyor. Ama beni dinleyin, mükemmel eşinizi bulmak için yapay zeka kullanıyor. İlgi alanları falan yerine gerçek hayattaki uyumluluğa dayanıyor. Bir adam vardı ama son anda vazgeçti. Onunla oturup konuşacağımı söyledim. Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin! Senden tek istediğim bedava bir içki içmen ve onu dinlemen. Toplantının sonunda hala ilgilenmiyorsan, sadece hayır de. Büyütülecek bir şey değil. Ama lütfen, buna ihtiyacı var. Bu onun programı ve yerine sağlam birini bulamazlarsa yayından kaldırılacak. Bunun için gerçekten çok çalıştı ve sonuna kadar gitmeyi hak ediyor."

Öfkeli bir nefes üflüyorum. "Micky, ilk ve son kez bana danışmadan benim adıma bir şeyi kabul ediyorsun."

"Söz veriyorum! Bir daha asla!" Heyecanı ortaya çıktıkça sesi yükseliyor. "Bu yapacağın anlamına mı geliyor?"

"Onunla görüşeceğim," diye . "Ama bu kadar."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum! Sen en iyisisin. Tamam, yarın akşam Urban Elixir'de seni bekliyor. Saat yedide."

"Anladım. Bir dakikan doldu. Hoşça kal Mick."

Biradan uzun bir yudum alıyorum. Lanet olası bir televizyon şovu yapmamın imkanı yok.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER TWO

KENDRA

MAyağım yüksek masanın altında sekiyor. Saat neredeyse yedi. Lee Sullivan'la buluşacağım için gergin değilim ama bu işe çok şey bağlı.

Eğer bu şovu kanala lisanslayamazsak, yapım şirketi
Yeni bir şey sun. Bu da üçüncü kez bir dizinin parmaklarımın arasından kayıp gitmesi demek.

İlk seferinde fon çekildi. Ondan sonra, programlar uyuşmadı. Şimdi de yarattığım flört programı *Love Algorithm*'in başrol oyuncusu son anda vazgeçti. Bu harika bir konsept ve yapım şirketine beni yapımcı olarak kilitleyen bir paket anlaşma olarak sattım. Şov umurumda mı? Tam olarak değil, ama işe yarayacağını biliyorum ve tek önemsedğim şey sunduğu deneyimi yaşamak.

Duvarlara monte edilmiş televizyonlarda kadın hokeyi ve Amerika Birleşik Devletleri genelinde kurulmakta olan profesyonel takımlar tartışılıyor. Minnesota Lakes NHL takımının eski kaptanı Lee Sullivan ile buluşacağımı düşünürsek, belki de bu bir işarettir. Programım için ona ihtiyacım var. Kokteyli mi yudumlar ken omuzlarımı silkiyorum. Sorun yok. Her şey yolunda.

Yapay zeka algoritmasını mükemmelleştirmek için son dört ayımı mühendislerle birlikte yorulmak bilmeden çalışarak geçirmedim. Kıcı mı yırttım ve yapay zekaya dayalı olarak bekarları eşleştirmek için oluşturduğumuz sisteme güveniyorum.

Bununla birlikte, yeni bir aşk ilgisiyle başlamak hızlı hareket etmemiz gerektiği anlamına geliyor çünkü eşleşmeler için başka bir oyuncu çağrısı açmamız, ayrıca geçmiş raporlarını incelememiz, psikolojik görüşmeler yapmamız ve Instagram takipçilerini artırmak isteyen on beş dakikalık bir Felicity olmadığından emin olmak için ekran kontrolleri yapmamız gerekiyor.

Hızla ilerleyen düşüncelerim, bara giren uzun boylu, mavi gözlü, Norveçli bir su içicinin kapının pervazının altından eğilmesiyle bölünüyor. Sully. Kahretsin... Muhteşem biri. Oyuncu sunduğum vesikalıklardan bile daha iyi görünüyordu... ve o vesikalıklar oldukça harikaydı.

Elimi kaldırarak dikkatini çekiyorum ve o da gülümsüyor. *Kahretsin, o mükemmel.* Bu gülümsemenin çevresindeki her kadının midesine kelekler gönderdiğinden eminim. Benim bile midem küçük bir takla attı. *Aşk Algoritması* için ona *ihtiyacım var.*

"Kendra?"

Oyun zamanı. "Merhaba, Lee! Bu gece benimle buluştuğun için çok teşekkür ederim." "Sorun değil. Aslında adım Sully ya da Sullivan. tercih ederim," diyor otururken.

Tanrım, o da güzel kokuyor. El sıkıştık ve avucu benimkini sardı. Kocaman. Sinirle gülmek için profesyonel maskemi takarak yüz ifademi sertleştiriyorum. Tek düşünebildiğim o parmakların bana, yani başka bir kadına verebileceği zarar. Ben olmayan bir kadına. Çünkü bu bir randevu değil, bir iş toplantısı ve ben asla işle eğlenceyi birbirine karıştırmam. Asla. Özellikle de uğruna çalıştığım her şey bu şova bağlıyken.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" Teklif

ediyorum. "Ne içersin?"

"Bir Tom Collins."

Kaşlarını kaldırıyor. "Eski tarz." "Ben

klasiği tercih ederim."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Böyle biri için şaşırtıcı..."

Genç. Aradığı kelime genç. Cümlesini bitirmesini bekleyerek kaşlarını kaldırıyorum. "Birisi çok ...?"

Yaşımla aramda bir aşk-nefret ilişkisi var. Yirmi üç yaşında başardıklarımla gurur duyuyorum, ancak bu sayı genellikle göz ardı edilmeme neden oluyor. Bana sektörde başarılı olmanın zaman aldığını söylüyorlar. Bunu biliyorum ama kabul edelim ki bu sektör gençlik üzerine kurulu. Genç bir Siyah olarak

Kadın, kartlar bana karşı yığılmış durumda. Bir yerlere gelmek istiyorsam erkenden adımı duyurmalıyım.

Sully boğazını temizler. "Ben de senden şöyle bir şey sipariş etmeni bekliyordum..."

Mücadele ediyor ve beni kırmamaya çalışarak kıvrınmasını izlemekten kendimi alamıyorum. Çok şirin. Neden yaşıma hakkında yorum yapma ihtiyacı hissetti ki? Bu benim en sevdiğim şey.

Sözlerini tökezleyerek söylerken pipetimden bir yudum alıyorum.

"Hennessy?" Ben önerdim. Bu muhtemelen biraz fazlaydı, ama bunu hak etmişti. Benim yaşıma böyle gelme. Eğer beni rahatsız edersen, ben de seni rahatsız ederim.

Gözleri kahverengi tenime kilitleniyor ve büyüyor. "Ne? Hayır. Hayır, demek istemedim, sadece sen daha Z kuşağındasın, anlıyor musun?"

Gülümsediğimi fark ettiğinde şaka yaptığımı anlıyor ve başını sallarken geniş omuzları gevşiyor. "Hennessy'nin Siyah kültüründe nasıl popüler olduğunu biliyor musun?" diye soruyor. *Şu anda ciddi mi?*

Aslında nedenini biliyorum, ama bilmediğini görmek istiyorum. "Çünkü Tupac Hennessy'yi düşmanlarla kafiyeledi ve o zamandan beri eskisi gibi olmadık?" Ters ters bakıyorum.

Gülüyor. "Hennessy, Siyah işçi çalıştıran ve onlara eşit ücret ödeyen ilk depolardan biriydi. Ayrıca reklamlarda Siyah modeller kullandılar ve renkli insanlara liderlik pozisyonları verdiler."

Sanırım biliyor. Aferin Norveç. "Bazı insanlar Hennessy'nin kâr için Siyah toplulukları sömürdüğünü iddia ediyor ama ben yine de tarihinizi bilmenizden etkilendim." Bu tuhaf ateşkesi ilan ederken yüzümde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Özür dilerim, sizinle böyle uğraşmak istememiştim... Sen sadece..." Gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Kolay bir hedef mi?" Kaşlarını kaldırarak sözlerini bitiriyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve sırtıyorum. "Yaşlı diyecektim ama..."

Bana tam bir mega-watt Sully gülümsemesi veriyor. Keskin bakışları titriyor. Kahretsin, çok çekici ve ben de ona eşit yoğunlukta bakıyorum. Neyse ki, içki siparişini soran kabarcıklı bir garson tarafından bölünüyoruz.

Ufak tefek sunucuya bakmadan önce gözleri bir süre daha beni süzmeye devam ediyor.

"*En eski* viskiniz hangisi?" diye soruyor.

Pipetimin etrafında sırtarak Tom Collins'imden bir yudum alıyorum. "Oh. Um... Bilmiyorum. Özür dilerim. Gidip kontrol edeyim-"

"Hayır, sorun değil." İçki menüsünü aramızda tutup tarıyor, sonra siyah kitabın üstünden bana bakıyor. "Yaşın bir önemi yok zaten." Bana göz kırpmıyor, sonra dikkatini tekrar garsona veriyor. "Aslında, muslukta ne varsa ondan alacağım."

"Nitrolu Black Beauty var mı?" diye .

Gülüyorum, dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor ve ellerini birleştiriyor. *O eller.*

"Evet, bunu gerçekten istiyorum," diyor bana bakarak.

Flört mü ediyor? Bekle, kızarıyor muyum? Kahretsin. Bu hiç profesyonelce değil. Bakışlarımı kaçırıyorum. Servis elemanı içkisini almak için uzaklaşıyor. Kollarını kavuşturdu, arkasına yaslandı ve sırtıttı.

Buraya tek bir amaçla geldim: Onu gösteriye çıkarmak.

"Segue'den bahsetmişken..." Boğazımı temizleyerek ve aramızda oluşan baş döndürücü bağı keserek söylüyorum. "Micky sana neden buluşmak istediğini söyledi mi?"

Şakacı şakalaşmamızı bitirdiğim için gülümsemesi bozuldu. İç geçiriyor ve kollarını açıyor. "Bir randevu programı hakkında bir şeyler."

"Diğer pek çok programdan farklı. İnsanların sadece kaydolup sizi 'kazanmayı' umduğu *The Bachelor* gibi değil. Ne derinlemesine analiz ediyoruz, yaşam tarzınıza ve değerlerinize bakıyoruz ve aşkı arayan binlerce aday arasından en uygun eşleşmeleri bulmak için yapay zeka kullanıyoruz. Başvuru yapmadan önce kimliğinizi bilmiyorlar. Bu listeyi on kadına kadar daraltacağız. Cevaplarınızda dürüst olduğunuz sürece, programdan aşkla ayrılacaksınız."

İç çekiyor. "Sonra ne olacak?" Zaten şüpheli. Bu popülerlik seviyesiyle onu suçlayamam.

"Farklı kadınlarla randevularınızı filme alıyoruz, gelişiminizi değerlendiriyoruz ve Amerika'nın size ve on eşleşmeden birine aşık olmasına izin veriyoruz." Servis görevlisi içkisiyle geri dönüyor ve o da kremi bir kafayla kaplı obsidyen biradan büyük bir yudum alıyor. *Kremi kafa mı?* Lanet olsun, bu gece aklımı çukurdan çıkaramıyorum.

"Randevulardan bıktım. Aynı konuşmaları tekrar tekrar yapmaktan yoruldum. Bu, bunların hepsine benziyor ama bunu kamera önünde yapıyorsunuz. Saygısızlık etmek istemem ama bir çöp öğütücüsünü çiğnemeyi tercih ederim."

İşte bir görsel. "Bu insanlarla zaten bir kimyanız olacak. Sistemi test ettik, sağlam. Zamanla inceltildi

On kadına kadar , zor olan sadece birini seçmektir, çünkü muhtemelen hepsini isteyeceksiniz. Memnun ayrılacağınızı garanti edebilirim."

"Eğer bu kadar iyi çalışıyorsa, neden kendi online randevu uygulamanızı falan başlatmıyorsunuz? Teknolojiden para kazanmak için mi?" Bana başını salladı. "Bana bundan ne *kazandığını* söyle, o zaman düşüneneğim."

"Bundan ne kazandığının bir önemi yok. Bu senin aşkı bulmanla ilgili. Birileriyle çıkmaktan yorulduğunu söyledin, belli ki insanlarla tanışmaya çalışıyorsun ve hâlâ bekâr olduğuna göre-"

"Kendra." O derin sesiyle adımı söyleyiş şekli tüylerimi ürpertiyor ve beni silahsızlandırıyor. "Sebebin ne?"

Yutkunuyorum, iç çekip itiraf etmeden önce ellerime bakıyorum. "Sinematografi konusunda tutkuluyum. Bu benim en büyük aşkım. Kendi şovunu yapma şansını yakalayan en genç Siyah kadını. Elbette teknolojiyi satın para kazanabilirim, ama dürüst olalım, flört şirketleri zaten yapay zeka konusunda çalışıyor, zaten onlarla rekabet etmem uzun sürmeyecek. Bu benim sevdiğim şeyi yapmak için biletim. Beni yapımcılara ve kanal yöneticilerine yaklaştırıyor." Gözlerindeki ışıltı cevabımdan tatmin olduğunu gösteriyor. "Bu bir sonraki seviyede randevu; her randevu iyi bir randevudur. Vahşi doğada randevulaşmak berbatır. Çok fazla iş var. Ama söz veriyorum, bu şovun en zor kısmı hangisinin *doğru kişi* olduğunu seçmek zorunda kalmak olacak."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Spot ışıklarının altında olmayı sevmiyorum. Özellikle de bir randevu programında. Kulağa dağınık ve karmaşık geliyor. İnsanların duyguları herkesin önünde incinecek. Ayrıca realite televizyonundan nefret ederim... Alınmayın."

Lanet olsun. Oyuncu kadrosuyla birlikte çalıştım ve sayamayacağım kadar çok insanla röportaj yaptım. Sully'yi okumak kolay; sözleri ve vücut diliyle samimi. Bir kez karar verdikten sonra fikrini değiştirecek birine benzemiyor ve diziden memnun olmadığı çok açık. Geceyi burada bitirmeliyim.

Reddedilmeyi bir kenara bırakıp ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve ellerimi kaldırıyorum. "Alınmadım. Ayrıca, bu *senaryosuz* bir televizyon," diyorum, tıpkı araba satıcılarının kullanılmış yerine ikinci el demesi gibi.

"Doğru."

Belki bir şans daha. "Sadece üç aylık bir taahhüt."

"Senin için!" Gülüyor. "Benim için bir ömür gibi geliyor." Birasından bir yudum daha alır.

"Yani, neden çıkıyorsun? Sadece yatmak için mi?"

Kaşını kaldırıyor. "Hayır."

"Eee? Çıkmaktan bıktın. İyi kısma geçmek istemiyor musun?"

OceanofPDF.com

CHAPTER THREE

B Şu anda iki buçuk bira içtim ve bu kadını nasıl rahat bırakacağıma dair hiçbir fikrim yok. Onun şovunu yapmamın imkanı yok... En kötü kabusum gibi geliyor. Ayrıca, bana bir şeyler ayarlaması fikri hoşuma gitmiyor.

biriyle birlikte olmak. Çoğunlukla ondan etkilendiğim ve bunu devam ettirmek istediğim için. Bu "iş toplantısı" son bir yılda çıktığım tüm randevulardan on kat daha iyi. Beni diken üstünde tutuyor. Eğlenceli, azimli ve nasıl sohbet edileceğini biliyor. Bana biraz şımarıklık yapması hoşuma gidiyor. Bunun da ötesinde, sıcak teni, kıvrıkcık saçları ve bir hafta boyunca içinde kaybolabileceğim açık gri gözleriyle muhteşem. Arama ekibi göndermeyin.

Kendimi nefes almayı unutturken buluyorum ve ona hayır demek yerine oyalıyor, konuşmamızı yeniden yönlendiriyorum. Bu işi uzatmak için her şeyi yaparım.

"Hokeyi özlüyor musun?" Kendra soruyor.

"Aslında özlüyorum. Onu çok özlüyorum. Başka sporları da denedim ama hiçbirini hokeyin bıraktığı boşluğu dolduramadı."

"Yani, seni programıma çıkmaktan vazgeçirmek ya da bariz bir şekilde ifade etmek istemem ama neden hokeyle ilgili bir şey yapıyorsun?"

Önümdeki yarısı dolu bira bardağı bir elimden diğerine kayıyor. Başımı sallıyorum çünkü yapmak istediğim şey *bu*. "MNSports'tan bir yorumculuk teklifi aldım ama bu buzun üzerinde olmakla aynı değil. I

Bir stüdyoda oturup hokey hakkında konuşmak istemiyorum, tekrar sahada olmak istiyorum," diye açıklıyorum. "Barrett Conway benim en iyi arkadaşım, Lakes'de birlikte oynadık. Yakın zamanda emekli oldu ve Camp Conway adında bir hokey yardım kuruluşu var, ben de gönüllü olarak bazı çocuklarla çalışıyorum. Bunu çok seviyorum ama sadece yaz aylarında."

"Peki ya koçluk?"

"Koçluk yapmayı çok isterim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen beni en çok mutlu edecek şey bu olurdu ama üniversite geçen yıl yeni bir koç aldı. Bana , hiç düşünmeden evet derdim... O zamana kadar sabahlarımı arenada paten kayarak ya da çocuklarla gönüllü olarak geçirmekten mutluyum. Buz pistini birkaç genç artistik patinajcıyla paylaşıyorum. Hokeyden önce artistik patinajcıyım, bu yüzden onlarla biraz koçluk yapabiliyorum. Güzel ama tabii ki bir hokey takımından çok farklı."

"Bekle, hokey oyuncusundan önce artistik patinajcı mıydın?" Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Birçok erkek artistik patinajla başlar. Onlar genellikle daha zarif oyunculardır.

Biramdan bir yudum aldıktan sonra başımı salladım.

"Üçlü Salchows falan gibi mi?"

İşıl işıl gülümsemesi bulaşıcı. "En iyi ihtimalle iki katı. Bu uzun zaman önceydi. Bilirsin, çünkü *yaşıyım*."

"Bir sopayla daha iyi olduğunu ne zaman anladın?"

"Kızlarla dolu bir sınıfta tek erkek olmaktan yorulduğumda." Kıkırdıyorum. "Ama anlaşılan o ki, partner rutinlerimiz sırasında Amber Tolefson'a dokunabildiğim için tüm erkekler beni kıskanıyormuş."

"Oooh. Sen ve Amber Tolefson hiç ... bilirsin ..." Kaşlarını zıplatıyor.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Hayır, Amber benim tipim değildi. Ayrıca dokuz yaşındaydık."

Gülüyor. "Dokuzda bir tipin mi vardı?"

"Evet, bir tipim vardı. İngilizce öğretmenim Bayan Wilbur. Tahtaya her döndüğünde kıcı tebeşir izleriyle kaplanırdı."

Sahte bir şokla dudaklarını aralıyor. "Ne alay ama."

Bir yudum daha alıyorum ve kıkırdıyorum. "Peki ya sen? Peki ya sen, senin çocukluk aşkın kimdi?"

"Hmm..." Gözlerini tavana doğru dikey ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Oh, biliyorum! Corbin Bleu."

Gülüyorum. "Bu bir yemek değil mi?"

"Hayır, En Büyük Nesil, o *cordon bleu*."

"Affedersiniz, ben bir Y kuşağıyım." Zar zor, ama sınırı aştım. O kadar genç olamaz. İçki içiyor, yani en az 21 yaşında. Ve kendimi kırk iki yaşında hissetmiyorum.

Kaşını kaldırıyor.

"Peki, tamam. *Yaşlı* bin yıllık. X kuşağı çizgisindeyim ama o havalı kuşak. Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Yirmi üç yaşına yeni girdim." İçkisinden bir yudum aldı. Kahretsin, neredeyse onun iki katı yaşıdayım. *Onun babası olabilirdim*. "Sen kaç yaşındasın?"

Kaç yaşında olduğumu biliyor. Daha önce sponsorluklarımdan ve kariyerimin önemli noktalarından bahsederken ev ödevini yaptığı belliydi.

"Fark eder mi?" Ben soruyorum. Önemli olan soru bu.

Yere bakıyor ve kokteyl peçetesini düzeltiyor, cevap vermeden önce duraklıyor. "Hayır."

Aramızdaki gerilim artıyor. Neredeyse bir yıldır aralıklarla çıkıyorum ve onunla paylaştığım çekimi bir kez bile yaşamadım. Belki de söyledikleri doğrudur: Aramadığın zaman birini bulursun. Biriyle çıkmaktan tamamen vazgeçmiştim ve o neredeyse kucağıma düşüyordu. Bu görüntüyü daha sonrası için dosyalıyorum. *Hayır, şovunda oynamak istemiyorum ama benimle yemeğe çıkmak ister misin*, nasıl diyeceğim? Tam bir pislik gibi görünmeden? Sanki daha düşük bir fiyat için pazarlık yapıyormuşum, yüzlük veriyormuşum ve para üstü istiyormuşum gibi.

Pislik bir hareket. Dostum, şansım berbat.

Bana başka kadınlar ayarlamaya çalışması dışında hoşlanmadığım tek bir şey bile yok. Kendra'nın şovunu yapmayacağım... *Kendra'yı yapabilirim ama*. Muhteşem, komik ve tatlı biri. Eğlenceli ve konuşması kolay. Son birkaç aydır çıktıklarım bana kibar ve nazık arasında bir fark olduğunu öğretti, Kendra ikincisi. O büyüleyici gümüş gözleri geri çevirmek zor. Ve o haklı, aşkı bulmak istiyorum ama kamera önünde değil.

Bu kızdan hoşlanıyorum. Hem de çok. Kıyafetlerinin canlı olması ve çok fazla bilezik takması hoşuma gidiyor. Hikaye anlatma şeklini, sesini, onu güldürdüğümde ara sıra koluma dokunmasını seviyorum. Elinin yanıma geldiğinde verdiği hissi ve görünüşünü seviyorum. Bir iş toplantısına gitmeden önce araştırma yapmasını seviyorum. Motive ve işinin başında ama yine de eğlenebiliyor. Geleceği için büyük fikirler ve planlarla dolu bir beyni var ve bunları gerçekleştirmeye kararlı. Çok seksi.

Telefonuna bakıyor. "Vay canına, üç saattir buradayız!" Garsonların bizi bu kadar sık kontrol etmesine şaşmamalı.

Yirmi dakika gibi geliyor. Aramızda zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımız bir bağ var.

şey. "Zaman uçup gidiyor."

"Ee..." diyor. "Gösteri hakkında ne düşünüyorsun? Düşünmek için birkaç gün ayırmaya ne dersin?" Alt dudağının kenarını ısıyor. *Hay sikeyim.*

Sandalyemde arkama yaslandım ve iki elimi yüzüme sürdüm. *Sadece kurşunu ısır ve üstesinden gel.*

"Kendra, üzgünüm. Bu şovu yapamam. Bana göre değil."

Bir an duraksıyor, başını öne eğiyor, sonra başını sallıyor. Mutlu değil ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini bildiğinden şüpheleniyorum. Yine de parlak gözlerinin hayal kırıklığına dönüştüğünü görmek hayal ettiğimden daha zor.

"Anlıyorum," diyor. "Endişelenme. Bu gece geldiğiniz için teşekkürler."

Hesap için hazır olduğumuzu bildirmek için garsona el sallıyor. Kahretsin, onu kaybediyorum. Belki de cevabımı uzatmaya çalışmalıydım. Bu gecenin böyle bitmesini istemiyorum. Yine de atışımı yapacağım.

"Hey, açlıktan ölüyorum, bir şeyler mi?"

İçkisinden son yudumu alıyor. "Böyle iyiyim. Yolda gelirken bir protein bar yedim."

"Bu bir yemek değil. , sana yemek getireyim. Gösteriyi geri çevirdikten sonra en azından bunu yapabilirim."

Davetimi değerlendirirken gözleri kısılıyor. İncelemekten çok şakacı. Bu iyiye işaret. "Gerçekten en *azından* bunu yapabilirsin."

"O zaman yemekle başlayalım ve oradan devam edelim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER FOUR

SULLY

W Etrafta dolaştık ama pek açık yer yoktu. "Gece geç saatlerde en sevdiğin yemek nedir?" diye sordum.
"Kahvaltı."

Kalbimin kadını.

"Biliyorsun..." *Biraz abartacağım.* "Yemek yapmayı severim. İstersen evimde bir şeyler hazırlayabilirim. Baskı yok... Sadece açık bir yer göremiyorum." İlerideki sokağı daha iyi görebilmek için eğildim. Restoranların çoğunun ışıkları kapalı.

Gülümsüyor ve gözlerini bana dikiyor. Omuz silkiyorum.

Suçluyum.

"Omlet yapabilir misin?" diye soruyor. "En iyi omletleri ben yaparım."

"Seninkinde ne istiyorsun?" Bir tava seçip ocağın üzerine koyarak soruyorum. Bar taburelerinden birine oturmuş, beni izliyor. "Ricotta var,

cheddar, gouda, ıspanak, mantar, jambon, pastırma, soğan, patates ..."

"Hashbrowns?"

"Elbette."

"Kahvaltıda yediklerim konusunda biraz titizimdir."

"Duyalım bakalım." Meydan okumayı severim.

"Pastırmalı, mantarlı ve ıspanaklı bir omlet istiyorum. *Ama* şöyle pişirmeni istiyorum... Hazır mısın?"

"Bana bırak."

"Önce pastırmayı tavada kızartın, pişince bir kenara koyun ve yağını mücverleri pişirmek için kullanın. Haşhaşlara güzelce eriyene kadar gouda ekleyin, sonra hepsini mantar ve ıspanakla birlikte omletin içine koyun."

Dudaklarımdaki gülümseme her kelimeyle birlikte büyüyor. Ne istediğini ve nasıl istediğini tam olarak bilmesine bayılıyorum. "Kahretsin, Kendra. Evet, bunu yapabilirim." Aslında, kendim için bir tane yapıyorum. Beni pastırma yağında yakaladı.

Parlak pembe blazer ceketini çıkarıp yanındaki bar taburelerinden birinin üzerine örtüyor, sonra dirseklerini mutfak adasına dayayıp çenesini yumruklarına dayayarak gösterinin tadını çıkarıyor. Yetişkin kadınların yemek için heyecanlanmasını neden bu kadar çekici buluyorum? Belki de gözlerindeki açlığı görmek hoşuma gidiyordur.

Kendra, sahip olduğumu bilmediğim besleyici tarafıma hitap ediyor. Onu beslemek istiyorum. Omletini tam olarak nasıl sevdiğini bilen bir kadın akşam yemeğinde enerji barı yememeli. Bu, önceki partnerlerimi hiç önemsemediğim anlamına gelmiyor, ancak bu ihtiyaç onda daha güçlü. Onu koruma ve ihtiyaçlarını karşılama dürtüsü var içimde. Tuhaf bir şey. Belki de aramızdaki yaş farkından dolayıdır?

Yemeğimizi tabağa koyuyorum ve tezgahın üzerinde kaydırırken memnun görünüyor. Bir ısırık aldığında, her şey dilimde eriyor, bu yüzden çatalı dudaklarımdan çekerken inliyorum.

"Sana söylemiştim." Yanımda gülüyor, sonra bir ısırık alıyor. "Mükemmel. Tanrım, bu benim en sevdiğim rahat yemek."

Başımı salladım. "Benim de favorim olabilir." Çok lezzetli ama bundan sonra uyumak isteyeceğimi şimdiden söyleyebilirim ve onunla işimin bitmesine henüz hazır değilim. Geldiğimizden beri birbirimize bakışıp duruyoruz. Eve bir kadın getirmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu eve ayak basan ilk kadın.

Etrafına bakıyor, çevresini inceliyor. "Güzel bir eviniz var. Yeni mi?"

"Evet, geçen sonbahar taşındım."

"Sen mi tasarladın?"

Başımı salladım.

"Bir tur atabilir miyim?"

Cevap vermeden önce peçeteyi ağzıma götürüyorum ve sırtışıımı gizlemeye çalışıyorum. "Şu anda mı?"

Daha yeni oturmuşuz gibi hissediyorum ama ellerini siliyor ve bar taburesinden atlıyor. "Evet."

Yüzünü oturma odasına döner dönmez, gözlerim yüksek bel kotunun üzerindeki parlak renkli işlemelere takılıyor. İspanyol paalar gökkuşağının her renginden çiçeklerle kaplı, sapları ve yaprakları bacaklarına sarmaşık gibi tırmanıyor, kotun kışını özel yapımış gibi sardığı yere kadar. Pantolonu kıskanıyorum. Arka ceplerine girip ellerimi onunla doldurmak istiyorum. Ben her zaman bir kış erkeğı oldum. Kırpılmış üst kısmı karnının bir kısmını ortaya çıkarıyor ve ona dokunma isteğıme karşı koyuyorum.

"Elbette." Boğazımı temizliyorum ve ayağı kalkıyorum.

Alt kattan başladık. Ona tiyatroyu gösteriyorum, sonra da sentetik buz zeminli yirmiye yirmi bir oda olan "mini pistime" gidiyoruz.

"Vay be. Üstüne basabilir miyim?"

"Tabii. Ama kaygan. Önce ben gideyim." Ayaklarını örtmesi için ona örtüler veriyorum, sonra patenlerimi giyip bağcıklarını bağıyorum.

Adım atıyorum ve elimi uzatıyorum, o da tutuyor. Ekstra fiziksel temasın ne kadar uygun olduğunu takdir etmekten kendimi alamıyorum. Küçük adımlar atıyor ve neredeyse dengesini kaybediyor ama düşmeden önce kollarımla onu sarıyorum. Bu zemini döşetirken bu kadar iyi bir eküri olacağını hiç düşünmemiştim. *Ben bir dahiyim.*

"Bu çok havalı!"

Buraya inen tek kişi diğerk hokey oyuncularını. Ben antrenman için kullanıyorum ama paten kaymayan biri için sentetik buz üzerinde yürümek bir yenilik sanırım. "Gerçek buzdan yaklaşık yüzde on daha az kaygan."

Geriye doğru kayıyorum ve onu kendime çekiyorum. Çok güzel kokuyor. Parfüm mü, saçına sürdüğü bir şey mi yoksa sadece kendisi mi bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

"Bunlardan bir tane

istiyorum." "Bir

hokey oyuncusu mu?"

Gözlerini deviriyor ve ayaklarına bakarak benden uzaklaşıyor. "Bu katlardan birinde."

"Önce bir çift patene ihtiyacın var."

"Bana öğretmek ister misin?" diye soruyor gülerek, sanki sadece şaka yapıyormuş gibi, ama ona burada özel ders vermekten çekinmem. Benim için hiç sakıncası yok.

"Evet, biliyorum," diye ciddi bir şekilde cevap veriyorum.

"Daha iyi bilmesem, bunun beni tekrar görmek için bir girişim olduğunu söyledim."

Onu tekrar kendime yaklaşıtıyorum ve o da gülümseyerek yanlarımı daha sıkı kavırıyor. Açık gri gözlerine bakıyorum ve bakışları dudaklarıma düşüyor. Hay sikeyim. Eğildim, ağzımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Ellerini kendi ellerimle kapatarak, bileklerini bir elime alıyorum ve başının üzerinde havaya kaldırıyorum. Sonra duraklıyorum ve yaklaşıp kulak memesini ısıırıyorum.

"Bu iyi mi?"

Küçük bir nefes çekiyor. "Mm-hm... Belki de tura devam etmeliyiz."

Hafifçe geri çekilip gözlerine bakıyorum. Yine dudağını ısıırıyor.

"Yatak odamı görmek ister misin?"

"Gösteri sözleşmesini yeniden gözden geçirme şansınız var mı?"

"Yok," diye kesin bir dille cevap veriyorum.

"O zaman... evet."

Hiç vakit kaybetmeden onunla birlikte sentetik buzdan iniyor ve patenlerimi odanın köşesine fırlatıyorum. Beni üst kata kadar takip ediyor ve yatak odamın eşliğinden geçerken pek de kurnazca olmayan bir şekilde gülümsüyor. Büyük kral yatak odanın odak noktasını oluşturuyor ama parmakları yatağın ayakucunda geziniyor ve resimli pencerelerin olduğu duvara doğru ilerliyor. Gece gökyüzüne karşı silüetine bakıyorum ve aynadaki yansımamı izliyorum. Işıklandırılmış havuza ve araziye çevreleyen ormana bakarken bakışları dolaşıyor. Dolunay, tesisin köşesinden geçen tembel nehri ıslıl ıslıl yapıyor.

Arkasına geçip ellerimi kalçalarına koymadan önce kışına hayran olma fırsatını değerlendiriyorum. Sırtını göğsüme yaslıyor ve ben de avuçlarımı kot pantolonu ile bluzunun arasından görünen karnına götürüyorum. Tatlı iç çekişi nefesimi kesiyor. Yansımada bile meme uçlarının zirveye ulaştığını görüyorum. Bu gece ilk kez gözümüne çarpmıyor. Serbest meme ucu hareketi çok güzel bir şey. Yüzünü bana dönmek için başını çevirmek çok kolay. Göğsü benim sağlam göğsüme karşı yükselip alçalıyor. Bu yeni yatağı vaftiz eden ilk kadın ve bu doğru hissettiriyor.

Başparmağım alt dudağının üzerinde geziniyor ve ellerimde muhtaç bir su birikintisine dönüşürken soğukkanlı tavrının kayışını izlemekten zevk alıyorum. Küçük bir inilti kaçıyor ve anında, çıkarabileceği diğer tüm sesleri duymak zorunda kalıyorum.

"Seni gördüğüm anda asla şovunun bir parçası olamayacağımı anladım. Bu asla olmayacaktı."

"Neden?"

"Ve bunu kaçırayım mı? Kendimi asla affetmem." Göz kırıyorum.

Dudağının kenarını ısıyor ve kollarını yukarı kaldırarak parmaklarını boynumun arkasında birleştiriyor. Onu tatma arzusu çok baskın. Ağzımı onunkine götürüyorum ve o da nefesini içine çekiyor. Dudakları çok tatlı. Ağızlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor. Sıcak ve aç. Yine de nefesini tutuyor.

Çekiliyorum ve gözlerini kırıştırarak açmasına gülümsüyorum. "İyi misin?" Gülümsüyor ve kıkırdıyor ve koyu kırmızı allık teninden kayboluyor.

Nefes verip tekrar hava aldığımda rahatlıyorum. Hevesle başını sallıyor ama hâlâ biraz çekingen görünüyor. "Özür dilerim, uzun zaman oldu."

Ne kadar uzun bir süre? Kariyeri için yaşadığı izlenimini edindim ve muhtemelen sosyal bir hayat için çok az yer bırakıyor. Kendra bütün gece kontrolü elinde tuttu, ama şimdi beni öperken daha yumuşak, utangaç bir tarafını gösteriyor, bu da tam benim onun her ihtiyacını karşılama ve onunla ilgilenme arzuma uyuyor.

Ellerim kıcını buluyor ve onu kavlıyor, kaldırıp kendime doğru çekiyorum. Onu yatağa doğru götürürken dudaklarımız birbirini bırakmıyor. Dilim ağzının kenarında geziniyor, sonra da alt dudağını ısıyor. O iç geçiriyor ve ben sırıtıyorum. Onu sonsuza kadar öpebilirim. Her santimini istiyorum, ama bu gece hazır değilse, güneş doğana kadar bunu yapmaktan mutlu olacağım. Bir dahaki sefere ya da ondan sonrakine kadar bekleyeceğim. Ne kadar sürerse. Randevularımın normal ilerleyişi bu değil ama onu karşı konulmaz buluyorum ve onun için çaresizim.

Yatağın kenarına yerleşip üzerime çıkmasına izin verdim. Amını sikimin üzerinde döndürmesi beni inletiyor. *Hay sikeyim.*

"Sully..." diye nefes alıyor. Lanet olsun. "Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

"Daha fazla."

Kotunun üst düğmesini açıyorum, sonra renkli kotu bacaklarından aşağı itiyorum. Ayağa kalkıyor, ben de yere itiyorum, sonra dışarı çıkıyor. Pantolonumun düğmelerini açıp çıkarıyorum. Onu geri çekerek, bir kez bana sarıldı

Yine, bu sefer sadece dantel bir tanga ve o lanet olası bluzu . Gömleğimi ensemenden tutup başımın üzerinden  ekiştiriyorum.

Boynumdaki ince altın zincirle oynarken parmak uçlarını kalçalarını, belini ve dikkat çeken meme uçlarını sıyrıyor. Ellerime doğru eğildiğinde, avuçlarını kaburgalarının üzerinde gezdiriyorum, sonra tişörtünü kaldırıp ağzımı karanlık tepelerine bırakıyorum. Beni göğsüne daha sıkı bastırırken tırnakları boynumun arkasını çiziyor.

Tiş rt  başından geçirmeye devam ediyorum, o da kollarından sıyrılması için beni serbest bırakıyor. Arkama yaslanıp vücudunu inceledim. Kendra'ninkinden daha m kemmek bir insan formu bulamazsınız. Kıvrımlarının altında kaslar var ama yine de her yeri yumuşak. Ya o yüz? Lanet olsun. Kız muhteşem. Her şey onda var.

 ne doğru eğiliyor ve dudakları tekrar benimkileri buluyor. Meme uçlarının çıplak göğsüme sürtünme hissini seviyorum. G-string'i pek bir şey  rtm yor ve boxer'im her geçen saniye daha da daralıyor. Onu ters çevirip anlamsızca becermek istiyorum. Yumuşak kalçalarını yuvarlama şekli beni hipnotize etti. Sikimi yumrukluyor ve beni inletiyor. "Bu acıtacak, değil mi?" diye mırıldanıyor gülümseyen dudaklarıma karşı.

Oturuyorum. O kadar tatlı ki, kalçasının iç kısmına doğru iz sürerken titriyor. Tangasını aşağı sıyrıp parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve inliyor. Çok kaygan. Dizlerini ayırıyor ve orta parmağımı içine sokuyorum, sonra yüzük parmağımı ekliyorum, elimde sallanırken yavaşça okşuyorum. "Seni oraya götüreceğim. Bu daracık amcık"-içine girip çıkıyorum ve omuzlarımı kavırıyor, kasları parmaklarımın etrafında sıkılaşırken asılıyor-"beslediğim her santimi alacak. Öyle değil mi?"

Kararmış gözleri benimkilere kilitleniyor, eşit derecede güven ve şehvetle dolu. "Evet, baba."

Neredeyse boğuluyordum.

Vay anasını.

Bu benim için yeni bir şey ama çok hoşuma gitti. Bütün gece bana baba demesini istiyorum.

Kıcını tokatlıyorum, yüksek sesli alkış odada yankılanıyor. "Aferin kızıma," diye homurdanıyorum. Bana ne yaptığının farkında değil ama ben onun için vahşileşiyorum.

Boynuma karşı i  çekiyor ve aletim zonkluyor. Sonunda dayanamayacağımı biliyorum, bu yüzden onu vaktinden önce boşaltmalıyım. Çok uzun zaman oldu ve fiziksel çekiciliğe duygusal bir bağ eklediğinizde, seks farklı bir hal alıyor. Onunla *her şey* farklı.

"Sen dur dersen, dururuz. Tamam mı? Rahatsız olacağın hiçbir şey yapmayacağız."

Başını sallıyor.

"Evet de, *baba*." Tekrar duymam gerek.

"Evet, *baba*."

Lanet olsun. Sanki bu kelimeyi her söylediğinde sikime doğru giden bir kablo gibi. Başparmağım klitorisine bastırıyor ve bacakları titriyor. Tırnakları kürek kemiklerimi deliyor ve boşalırken nefesi kesiliyor. Törpüsü çok seksi. Kendra'nın gözleri parlıyor ve ağzımın köşesi yukarı kalkıyor.

"Oh, bebeğim, bu çok iyi. O daracık sikimi boğmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum." Elimi tutuyor ve orgazmdan inmesine fırsat vermeden onu sırt üstü çevirip tangasını tek bir yumuşak hareketle yırtıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp, bacaklarını omuzlarıma atıyorum. Ödülümü yutmak istiyorum.

Tek bir yalamayla ve dilimin üzerindeki tadıyla, asla doyamayacağımı biliyorum. Dilimi onun üzerinde gezdirirken gözlerim dikkatle beni izleyen kıza kayıyor. Kendra'nın ağzı açık kalıyor ve birbirimize bakıyoruz. Göz teması beni hiç bu kadar zorlamamıştı, ama ben ziyafet çekerken gözlerinin parladığını ve kirpiklerinin titrediğini görmek her şey demek. Lanet olsun. Üstüne çıkıp onu çıplak sikmemek için gözlerimi kapatıyorum.

Boxerımı yırtıp amına tükürüyorum ve iki parmağımı yalayarak içine sokuyorum. Dilim ihtiyacı olan yerler dışında her yeriyle oynuyor. Kıvranıyor, daha fazlasını istiyor.

"Anlat bana."

Pantolonunu indirdi. "Cidden bana bunu söyletecek misin?" Sırıttıyorum. "Evet."

"Klitorisimi em, Sully."

Adımı söylemesini seviyorum ama artık bana başka bir şey dediği için tek istediğim bu.

"Sully? Tekrar dene."

"Klitorisimi em, *baba*."

Dudaklarına hırlayarak yapışıyorum ve parmaklarımla onu beceriyorum. Elleri saçlarımdan geçiyor ve yüzüme sürtünürken o tatlı sesleri çıkararak beni kavlıyor. Vücudu orgazmdan kolayca vazgeçiyor. Dilim içine girerken bakışlarımı ondan ayırmıyorum, tadı ağzıma doluyor

ve beni sarhoş ediyor. İnliyorum. Bu kadın çok vahşi. Emmeye geri dönüyorum ve parmaklarımı daha derine sokuyorum. Sıkmasına bayılıyorum.

İnliyor, bana karşı sallanıyor. Sikeyim. Amcığı orta ve yüzük parmaklarımın etrafında titrerken, sulu, seğiren klitorisini bırakmaya cesaret edemiyorum.

Kasları gevşer gevşemez ve bırakır bırakmaz başımı indirip iç bacaklarını öpüyorum. "Çok iyiydin bebeğim. Elimi tutarken çok iyi iş çıkardın." Amını okşuyorum, onu incitmeyeceğimden emin olana kadar onu geriyorum. "Hazır mısın?"

Başını sallıyor, gözleri hevesli ama yine de içinde bir parça gerginlik var. Bu gurur verici. Bir öpücük daha bırakıp doğruluyorum ve prezervatif almak için komodine uzanıyorum.

"Test edildim," diyor.

"Ben de öyle, ama bana *baba* demesini istediğim tek kişi sensin. Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Çocuk sahibi olamam. Tüplerim bağlı."

Tüpleri bağlı mı? Bunun için biraz genç, değil mi? Ama her neyse. Bir kadına vücuduyla ne yapacağını söyleyecek değilim.

"Tamam."

Yatakta biraz daha geriye kayıyor ve benim yattığım tarafın karşısındaki yastıklara yaslanıyor. Onu orada görmek içimde bir adrenalın patlamasına yol açıyor. Tanıdık bir his, sanki onun olduğunu biliyormuş gibi.

Üzerine tırmanıyorum ve bacaklarını ayırarak dilimin olduğu yeri bana gösteriyor. Tadı dilimde kalıyor. Bana bakışı göğsümü daraltıyor. Ona bakmak neredeyse acıtıyor. "Acı verecek kadar güzelsin, bebeğim."

Ağzının kenarını yine ısıırıyor - umarım asla kaybetmeyeceği utangaç bir alışkanlık. Öne doğru eğilerek uzunluğumu içine sokuyorum, sıkı, aşırı hevesli kaslarının bir kısmını gevşetene kadar klitorisine yumuşak daireler çiziyorum. Açıklığına doğru çentik attığımda, sikimin başı çoktan daralmaya başlamıştı. Bir nefes veriyorum ve içeri iterken yüzünü izliyorum. Göğsü daha hızlı yükselip alçalıyor. "Rahatla, bebeğim."

"Bu çok fazla... Lütfen, durma."

"Birkaç santim daha.. alacağını söylemiştim." Başını sallıyor ve her yerim içine girene kadar daha derine batıyorum. "Lanet olsun, Kendra."

Yıldızları görüyorum, bu yüzden bu kadının ne kadar iyi hissettiğine alışırken meme ucunu ağzıma çekmek için başımı indiriyorum. Yoğun, ama daha fazlası

Sadece fiziksel. Çocuklar hep bundan mı bahsediyor?

Yıllar önce, en iyi arkadaşım Raleigh adında bir kadınla tek gecelik bir ilişki yaşadı. İrtibatı kaybettiler ve adam yıllarca onu aradı. Ona olan bu takıntısını anlayamıyordum. Ama şimdi... Kendra'yı sadece birkaç saattir tanıyorum, ama onu kaybetseydim, ben de her kalabalık barda onun yüzünü arardım. Hiç şüphe yok.

Kendra tek gecelik bir ilişki değil. On gecelik bir ilişki de değil. Savaşmadan vazgeçebileceğin biri değil. Dışarı kayıyorum ve tekrar içeri dalıyorum ve ellerini kıcıma sokuyor ve beni daha derine zorluyor. "Siktir, bebeğim. İşte benim kızım..."

Beni aşağı çekiyor ve ben de onu tüm gücümle öpüyorum. Küçük bir kahkaha atıyorum; onunla bu anı yaşadığım için çok mutluyum. Bu kadın da nereden çıktı? Kahretsin, çok iyi anlaşıyoruz. Şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu.

"Seni tekrar göreceğim," diyorum ona.

"Öyle mi?" diye soruyor nefes nefese ve kocaman gözleri beni içine çekiyor.

"Hiçbir fikrin yok. Seni tekrar çok sert bir şekilde göreceğim." Alt dudağını ısıırıyorum, o da gülüyor. Topuklarımın üzerinde doğruluyorum ve birlikte ne kadar iyi görüldüğümüze hayran kalıyorum. Buna bayılıyorum.

Aklımdan geçenleri okuyarak yüksek sesle "Güzel," diyor.

Belini kavıyorum ve bedenime uyum sağlarken tatlı küçük bedenini yavaşça beceriyorum. "Evet, bebeğim. Biz güzeliz." Kaç talibinin kalbini kırdığını hayal edebiliyorum, bir sonrakinin ben olma riskini almaya hazırım.

Yukarı uzanarak yatak başlığına dayanıyor ve üzerimde kendini becermek için direnç kazanıyor. Yüzünün her yerinde zevk yazılı, onu çok daha büyük bedenimin altında gerilmiş görmek hoşuma gidiyor.

Onun ritmine uyuyorum. "Aman Tanrım," diye sızlanıyor. Dudağını ısıırıyor, kontrolü ele almama izin verirken küfürlerini geri alıyor. Elim klitorisini buluyor ve parmaklarımın arasına alıp bırakıyorum. Eylemi iki kez daha tekrarlıyorum ve her seferinde horozumu daha sert sıkıyor ve dayanmak için bir mücadele. Bacakları titriyor ve benim için ağladığını duymak çok ödüllendirici. Kontrolünü kaybettiğinde istemsiz hareketleri saf altın gibi.

Çekiyorum. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, bebeğim." Ona vururken kıcının zıplamasını izlemek için çaresizim. "Bana arkadan becerilirken ne kadar iyi görüldüğünü göster."

"Evet, baba." Ayağa kalkıyor ve söyleneni yapıyor.

"Siktir git," diye inliyorum, enseme ovuşturarak. "Bunun bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Pozisyonunu alıyor ve gözlerinde muzip bir parıltıyla bana bakma cesaretini gösteriyor; ne yaptığını çok iyi biliyor. Kıçına iki tokat atıyorum ve avucumun altında sallanıyor. "Pis kız." Sanki tekrar yapmam için bana meydan okurcasına bir o yana bir bu yana sallanıyor. Arka tarafını ovuyorum, sonra açık bir avuç içi ile üzerine vuruyorum. Sarsılıyor ve dirseklerinin üzerine düşüyor, ben de kalçalarını kavrayıp uzunluğumu içine gömüyorum. Ani dolgunluk karşısında nefes nefese kalıyor. "Ben seni becerirken tatlı bir kız ol, tamam mı?"

Sırtına doğru eğilip kulağına fısıldıyorum, "Sana biraz sert davranacağım bebeğim. Bunu kaldırabilir misin?"

"Evet, baba." İşte oldu. Daha önce verdiğim cezadan dolayı kıçında oluşan yarayı okşuyorum. Bana karşı sallanıyor, kendini sikime dayıyor.

"Bu daha iyi."

Ellerim yanaklarını ayırıyor, itip çekerken manzarayı hayranlıkla seyrediyorum. Parmaklarımı omurgasının altından boynuna doğru kaydırmadan önce ona bir şaplak daha atıyorum ve üzerinde çalışırken onu yatağa sabitliyorum. En seksi inlemelerini çıkarırken yastıkları yumrukluyor. Bir gün ben de bu daracık götü sikeceğim. *O zaman ne sesler çıkaracak merak ediyorum.*

Başını pencereye çevirecek kadar kaldırıyorum. Gece gökyüzü, yansımamızı yakalamak için onları mükemmel bir siyah aynaya dönüştürdü ve onun da benim gördüğümü görmesini istiyorum. Böyle ne kadar güzel olduğunu. "Koca sikimi alırken çok iyi görünüyorsun. Değil mi bebeğim?"

Başını sallıyor ve aramızdaki boyut farkı bu şekilde daha da belirginleşiyor. Etkileyici. İçine girerken onu sabit tutuyorum, titremesine bayılıyorum. Bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne oldu bebeğim?"

"Beni tekrar boş," diye yalvarıyor. "Hayır, *lütfe*?"

"Lütfe, baba." Umutsuzca ekliyor.

Bir dirseğimin üzerine düşüp vücudunu kendi vücudumla kaplıyorum, ne kadarını görmek istiyorum. İşaret parmağım ve başparmağım boynunun her iki yanında, onu savunmasız bir kafa boşluğuna iterken nabzının sekmesinin tadını çıkarıyorum. "Bana teslim ol," diye fısıldıyorum. "Süzülmeye başladığında gözlerini kapat."

Diğer elim bacaklarının arasına giriyor ve içine girerken klitorisyle oynuyorum, sonra solması için yüzünü dikkatle izliyorum.

Pelteye döndüğü anda gözleri kapanıyor. Boynunu bırakıyorum ve omuzlarını tutarak onu daha sert bir şekilde üzerime bastırıyorum.

"Sikime boşaldığında bana ne kadar güzel bir kız olduğunu göster." Nefes vermeyi unuttuğu o şeyi yapıyor. Bu sadece beni teşvik ediyor. Ona hatırlatmak üzereyken, amı kasılıyor ve dizlerimin üzerine yükseliyorum, sonra kalçalarını yatağa doğru itiyorum. Kıcı benim için açılıyor ve her iki yanağına üçer kez vurarak onu orgazm boyunca beceriyorum. Sesleri her "Teşekkür ederim, babacığım "ın etrafında düzensiz ve kaba.

Barajım yıkılmak üzere. Geri çekiliyorum ve yüzünü bana dönmesi için onu çeviriyorum. "Bana tutun." Kollarımı tutuyor, ben de aynısını ona yapıyorum,

Dudaklarından çıkan her iniltiyi sikimle çekerken vücudunu dengeliyordum. "Bir tane daha, bebeğim." Bana bir orgazm daha yaşatacağı düşüncesiyle yüksek sesle inliyor. Vücudu yorgun düşüyor ama başını sallıyor.

Onun gücünden çok etkilendim. Ona kolay davranmıyorum ama o her santimi bir profesyonel gibi karşılıyor. Etrafta savruldu, tokatlandı, boğuldu ve kabaca becerildi - vücudu neredeyse gevşek. Bana tutunduğu yer gevşiyor, çünkü başka bir parçası onu ele geçiriyor.

" bu, neredeyse oldu. İçine girebilir miyim?"

Bunu söyleyene kadar bu kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Hayır derse hayal kırıklığına uğrayacağım ama bunu yüzümden gizliyorum. Başını salladığında rahatlıyorum.

"Beni döllerinle doldur." Dudağını ısıırıyor. "Lütfen, baba?"

"Lanet olsun, Kendra."

Avucumu boğazına götürüyorum ve gülümsemesinin yavaşça yayılmasını izliyorum; numaramı aldı ve bunu biliyor. Coşkusu inanılmaz. Sıcak tenine değen solgun elim evimdeymişim gibi hissettiriyor. İnce parmakları bileğimin etrafını sarıyor, parlak pembe tırnakları dışarı fırlıyor ve beni tamamen kavrayıp kontrolü bırakıyor. Gözlerinin içine bakmak benim felaketim. Bu güzel kadın beni büyüsü altına aldı ve ben boşalmadan hemen önce amının çırpınışı ilahi.

"Al bakalım, bebeğim. Bunların hepsi senin." Her vuruşta, ona vururken benden daha fazla cum fişkırıyor, uzunluğumun etrafında fişkırana kadar kendimi döküyor ve kedi benimle parlıyor. Bu çok ateşli.

Çekiliyorum, doruk noktamı sızdırırken onun nabız gibi atan amcığının manzarasının tadını çıkarıyorum. Nefesimi kesiyor. Dirseklerimin üzerine çöküp alnımı onunkine bastırıyorum.

"Lanet olsun, Kendra." *Bu da neydi böyle?*

Altımda kıkırdıyor, hâlâ kabarıyor ve meme uçları yine çıplak göğsümü sıyrıyor. "Bu çılğıncaydı." Sesi sertti.

Nefesimi tutarak başımı sallıyorum, sonra onu öperken elimi saçlarına gömüyorum. "Çok iyi iş çıkardın bebeğim." Yan yatıyorum ve onu göğsüme çekiyorum, ona daha yakın olmak istiyorum. "Sen nasılsın?"

"Uykucu."

Başımı salladım ve güldüm. "Aynen." İnliyorum, kendimi kaldırıyorum ve yıkanmak ve sıcak bir bez hazırlamak için banyoya giriyorum. Döndüğümde vücudu bitkin ve rahatlamıştı. *Mükemmel*. Bir dizimi yatağın üzerine koyup dizlerini birbirinden ayırıyorum, sonra nemli bezi nazikçe vücudundan geçirmeden ve yaptığım pisliği temizlemeden önce zihnimde bir resim çekiyorum.

Aramızda öyle duygusal, fiziksel ve cinsel bir bağ var ki, onun gerçek olup olmadığını bile sorguluyorum. Bunun bir rüya olmaması için dua ediyorum. Eğer öyleyse, siktir et, bırak sonsuza kadar uyuyayım.

İşim bittiğinde banyoya geri dönüyorum ve el bezini lavaboya atıyorum. Ona birkaç ağır kesici ve bir bardak su veriyorum. "Bunu iç."

Küçük bir yudum alıyor, asetaminofeni bırakıyor ve bardağı bana uzatıyor.

Göğsüne doğru geri itiyorum. "Hepsini." Kollarında tüyler diken diken oluyor, ben de giymesi için Lakes tişörtlerimden birini buluyorum. Onu giyiyor ve ben gülümsememi saklamakta çok başarısız oluyorum. Neredeyse dizlerine kadar iniyor.

"Yarın geri veririm," diyor esnerken.

"Sende kalsın, seni buraya geri getirmem için bana bir bahane daha vermiş olursun."

"Gerçekten mi? Bunun sadece bir replik olduğunu sanıyordum çünkü o anın içindeydin."

Gülüyorum. "Tabii ki hayır. O zaman da ciddiydim, şimdi de ciddiyim." Beni çoktan mahvetti; muhtemelen şu andan itibaren sonsuza kadar onun her sözüne bağlı kalacağım.

"Tamam... Numaraları değiştirmek ister misin?"

"Evet." Yerdeki pantolonumdan telefonumu çıkarıp kilidini açıyorum ve cevapsız bir arama olduğunu fark ediyorum.

Whit Moreau. Lanet olsun, o adamdan uzun zamandır haber almamıştım. Ben Lakes tarafından seçilmeden önce onunla ikinci ligde oynamıştık. Beş yıl önce emekli olduğunu duymuştum ama NHL'de danışman olarak çalışmaya devam ediyormuş. Onunla buluşmaya giderken telefon gelmiş olmalı. Telefonlarımı kapattım ve elimdeki işe odaklandım.

Kendra için yeni bir bağlantı açıyorum. "Soyadınızı bile bilmediğimi fark ettim," diyorum biraz utanarak.

"Ames."

"Kendra Ames," diyorum ve . Numarasını kaydedip ona bir mesaj gönderiyorum ve mutfaktan gelen bildirim sesini duyduğumda memnun oluyorum.

" kaç?" diye soruyor. "Neredeyse bir."

"Kahretsin. Erken kalkmam lazım." Yüzünü buruşturuyor. "Beni altıya kadar arabama götürebilir misin?"

Az önce yaptığımız seksten sonra, onun için sıcak kömürlerin üzerinde yürürdüm. Sabah altı sorun olmaz. "Alarm kuracağım."

OceanofPDF.com

CHAPTER FIVE

KENDRA

L Yorgun olmamıza rağmen erkenden kalktı ve beni arabama kadar getirdi. Ancak geç saate kadar uyanık göre eve gidip yattığını tahmin ediyorum ama ben ikinci kahvemi içiyorum. Bu sabah onun evinden ayrılmak kolay olmadı. Evini beğendim; tasarımı iyi düşünülmüş. Büyük ama iğrenç değil. Pratik. Tam *Sully*'e göre. Arkada bir sürü ağaç ve çevre düzenlemesi var. Muhtemelen kendi çimlerini biçiyordur. Harika, şimdi onu gömleksiz bir şekilde çim biçerken hayal ediyorum.

ter içinde kalmış.

"Kendine gel Kendra. Oyun yüzü," diyorum kendime. Bedenim iş başında olabilir ama aklım hâlâ onunla yatakta. *Sully*'yle aramızda başından beri bir elektrik vardı. Çıkar çatışması olmadığından yüzde yüz emin olmadığım biriyle asla yatmazdım. *Sully* dizide oynamıyor, o zaman neden onun peşinden gitmeyeyim? Aşırı aktif zihnimi bir kenara itip çantamı karıştırarak bip sesi çıkaran telefonumu arıyorum. Elime aldığımı hissettiğimde telefonu açıyorum ve *Sully*'den gelen mesaja gülümsüyorum, birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları zihnimde canlanıyor.

SULLY

Günaydın. Tekrar.

Neredeyse öğlen oldu.

SULLY

Çarşaf larım hala senin gibi kokarken yataktan kalkmak zor.

Ne serseri ama. Zaten altı saattir çalışıyorum.

SULLY

Ben emekliyim, tatlım. Ne istersem yapabilirim. Ve öğle yemeği yemeni istiyorum. Paketle gelen bir şey olmasın.

Çantamdan çıkan enerji barına bakıyorum -eğer gerçekten yemeyi hatırlarsam öğle yemeğim.

*Evet baba.

SULLY

Lanet olası kız.

Bir toplantıya katılmam gerekiyor. Sonra konuşuruz.

Tam zamanında, yapım şirketi yöneticilerinden biri olan Pierce Haldermann -patronum- ofisime giriyor ve ben de telefonumu bir kenara bırakıyorum. Önüme oturdu ve haberleri verdi. Duymak istemediğim bir haber. Görünüşe göre bu dizi Lee Sullivan'ın işbirliğine tahmin ettiğimden daha fazla bağlıymış.

"Eğer şovu yapmayacaksa, kanal istemiyor demektir. Bize onu getirebileceğini söylemiştin."

Onu ikna edebileceğimi düşündüğümde kolay lokma olduğunu ima etmiş olabilirim.

"Pierce. Onunla üç saat oturdum. Denedim. Bunu yapmamakta kararlı."

Sıkı bir arkadaşlık yasağı politikası var. Bir kereliğine, barikatla sorunum yok. Bu, onu tamamen kendime saklayabileceğim anlamına geliyor. Bu bilgilerin hiçbirini paylaşmamaya dikkat ediyorum.

"Üzgünüm, elimdeki istihbarat bana onun içeride olduğunu söyledi. Yine de bir yedeğim var. Bu sabah Paul Heitz'ın menajeriyle konuştum, hevesli görünüyor ve görüşmek istiyor. Geçen yılın MVP'siydi, çekici biri, kadınlar onu seviyor. Bu işi başarabiliriz."

Pierce başını sallıyor. "Kanal Lee Sullivan'ı istiyor. Olay şu ki, kadın hokeyi büyük bir olay haline geliyor ve yerel spor ağı takımlardan birine sponsor olmayı seçti. Bu gizli bir bilgi,

ama Minnesota PWHL takımıyla ortaklık yapacağız ve izlenme oranını artırmaya yardımcı olmasını istiyorlar-"

Bunlar ciddi mi?

"Özür dilerim..." Kafamı sallıyorum ve kollarımı sallıyorum, buna bir anlam vermeye çalışıyorum. "Kanal, kadın sporları için tarihi bir an olan kadın hokeyini lanet olası bir *flört programıyla* mı tanıtmak istiyor?" Sesim biraz cırtlak ama prensip olarak kızgıным. "Sadece bir randevu programı değil, *kadınların bir erkeğin dikkatini çekmek için yarıştığı bir randevu programı* mı?" Bu bir şaka olmalı. Televizyon sektöründeki pek çok saçmalığı görmezden gelebilirim ama bu çok aşılayıcı.

"Biliyorum, bu ironi bizim de gözümüzden kaçmadı. Ancak size televizyonun flört ya da kadın tarihi ile ilgili olmadığını, reklamlarla ilgili olduğunu açıklamama gerek yok. Kadınların izlediği flört programları ile kadın sporları arasında büyük bir geçiş fırsatı var. Taylor Swift Travis Kelce ile çıkmaya başladığında NFL için 331,5 milyon dolarlık ek bir marka değeri yarattı."

"Evet, çünkü o *Taylor-Swift*. Lee Sullivan'dan bahsediyoruz." Adam iyi bir av ama gerçekçi olalım, kıyaslanamaz.

"Yaptıkları araştırma olumlu." *Araştırma mı?* Bu ne zamandır devam ediyor? "Başta Minnesota takımı olmak üzere PWHL için büyük bir gelir artışı bekliyoruz. Sponsorları olarak bunun başarılı olduğunu görmek istiyorlar. Lee Sullivan burada doğdu ve büyüdü. Lakes NHL takımıyla bağları var. Kanal onu istiyor. O onların altın çocuğu."

"Peki onu ikna edebileceklerini düşündüren ne? Size söyledim, teslim olmayacak."

Pierce etrafına bakınıyor ve ofisimin kapısını yavaşça kapatıyor. "Ona baş antrenörlük pozisyonunu teklif etmek istiyorlar." Aman Tanrım.

Kalbim yere düşüyor. Bu bencilce, biliyorum, ama ondan bu kadar kolay vazgeçmeye hazır değilim, hele birlikte geçirdiğimiz gecenin acısı hâlâ üzerimdeyken. Sully ve ben yeni tanıştık ama dün gece inanılmazdı. Eğer ona koçluk teklif ederlerse, kabul etmeli. Kabul etmesini *istiyorum*, sporu ne kadar özlediğini bana kendisi söyledi. Bu onun için harika... ama onu kadınlarla -ben olmayan kadınlarla- çıkarken filme almak benim eğlence anlayışıma uymuyor. İtiraflarını filme almayı dört gözle beklemiyorum, ona en çok hangi kadınlardan etkilendiğini ve hayatının geri kalanında kendini kiminle görebileceğini sormak istemiyorum. Kendi kanal tedavimi yapmayı tercih ederim.

"Yani cevapları bu mu?! Kadınlar bilet alsın diye seksi bir hokey koçunu sallamak mı? Kadınların bir erkek olmadan kadın hokeyini desteklemeyeceğini mi sanıyorsunuz?" Anlatı iğrenç.

"Sporseverler bilet satın alacaklar, daha büyük bir hayran kitlesinden, spor izlemeyen izleyicilerden yararlanmak istiyorlar. Şovu bir belgesel diziyeye dönüştürmeyi seçtiler. Koçluk yapmasını ve flört dünyasında gezinmesini konu alacak. Adını da *"Sully ile Skor"* koymuşlar.

Ne aptalca bir isim. Bunun olduğuna inanamıyorum.

Kaydettiğim tüm ilerleme gitti. *Aşk Algoritması* parmaklarımın arasından kayıp gidecek bir başka dizi. "Yani yapay zekayı kesip yatırımımızı mı kaybediyoruz?" Derin bir nefes alıyorum. Sızlanmanın bir faydası olmayacak. "Peki, ne yapmamı istiyorsun Pierce?" Şak diye söyledim.

"Bak, üzgün olduğumu biliyorum. Seni suçlamıyorum. Son dakikada iptal edilen ilk gösteri değil bu."

"Evet, bu üçüncü kez oluyor." Sinirlenmemin tek nedeni bu değil. Kariyer fırsatları konusunda sahiplenici davranmıştım ama şu anki sahipleniciliğim kişisel. Ama bu onun için iyi. Hokey koçluğu yapmak istiyordu. İlişkimiz henüz bir ilişki bile değil, bir sabah sonrası. Böyle büyük bir fırsatın önünde asla durmazdım; bu ikimiz için de adil olmazdı.

"Özür dilerim, Kendra. Bu saçmalık, anlıyorum. Ama ikimiz de işlerin ne kadar hızlı değiştiğini biliyoruz. Bu yapımcı olmanın bir parçası. Başarılı olmak istiyorsan buna uyum sağlamalısın. Senin de zamanın gelecek, söz veriyorum. Yarın öğleden sonra Lee ve menajeriyle teklifi düşürmek ve pazarlık yapmak için buluşacağız. Katılmak ister misin?"

"Bekle, daha bilmiyor mu?"

"Tüm detaylar bana verilmedi, hala gizli." Kahvesini topladı. "Pamaklarını çapraz yap!" diye seslenerek ofisimden çıktı.

Ona mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum...

ve sonra duruyorum. Bu onun rüyası.

Bir gece böyle bir fırsattan vazgeçmek için bir sebep değil. Ona bundan bahsetmek bile beni zavallı gösteriyor. Bu hayallerin ne kadar önemli olduğunu anlıyorum. Her ne kadar bize neler olabileceğini görmek istesem de, belki de kaderimizde sadece bir gece vardı. Birlikte geçirdiğimiz gece unutulmazdı ve Sully'yi bu şekilde tanıma fırsatı bulduğum için mutluyum. Kabul edelim, o lanet bir av. Onun mutlu olmasını istiyorum. Bu şekilde

aşkı bulacak ve hayalindeki işe kavuşacak. Şanslı adam. Pierce'ın dediği gibi, benim de zamanım gelecek.

Telefonu cebime atıyorum ve acı tatlı kaybı yutuyorum, sadece birkaç dakika önce mesajıyla oraya koyduğu kelebekleri boğacağını umuyorum.

Ben 23 yaşındayım. Hayatlarımızda farklı yerlerdeyiz. Asla yürümezdi ... ama eğlenceliydi.

OceanofPDF.com

CHAPTER SIX

SULLY

onu tekrar ara. Cevap vermedi. İleri geri mesajlaştık ama dün öğleden beri sessiz. Son mesajımda bir toplantıya gireceğini söyledi. Umarım sadece işine odaklanmıştı. Muhtemelen şovu geri çevirdiğim için çok meşguldür, o yüzden patlamamalıyım.

ve daha büyük bir kargaşaya neden olur.

Whit Moreau'nun cevapsız aramasına geri döndüğümde bana yeni PWWHL takımı Minnesota Rogues'un yeni GM'si olduğunu söyledi ki bu harika bir şey. Daha da iyisi, bir fırsatı görüşmek için aramıştı; *fırsatın* koçluk için bir kod olduğunu bilecek kadar uzun süredir bu sporun içindeyim.

"Sana baş antrenörlük pozisyonunu teklif etmek istiyorum." O konuştuğundan beri bu sözler kafamın içinde dönüp . Söyledikleri ellerimi titretti. Telefon görüşmesini bitirir bitirmez en iyi arkadaşım Barrett Conway'i aradım ve adrenalinimi haykırdım. Bunu çok istiyorum. Sonra avukatımı aradım. Sözleşmeleri gözden geçirmeme yardım edecek birine ihtiyacım var. Whit bazı saçma şartlardan bahsetti ve bugün onları tartışmak için buluşacağız.

Emekli olduğumdan beri hayatım ilk kez bir araya geliyor. Harika bir kızla tanıştım ve profesyonel bir takımın baş antrenörlük koltuğuna oturma şansım olabilir mi?

Her şey . Kendra'ya söylemek için sabırsızlanıyordum. Belki dışarı çıkıp kutlarınız diye düşündüm. Kariyer kazanımlarından anlayan biri varsa, o da odur.

Minnesota kadın takımının da oynayacağı Lakes arena ofislerinde buluşuyoruz. Lakes'in üniversite arenasında oynaması gibi bir saçmalık yerine mekânı paylaşıyor olmasından memnunum. Profesyonel hokey, cinsiyetten bağımsız olarak profesyonel hokeydir ve onlar da en az NHL kadar bu buz üzerinde olmayı hak ediyorlar. Ve eskiden oynadığım buzda bir takıma koçluk yapmak? Bundan daha iyisi olamaz.

Soyunma odası tünelinin ağzında durmuş, Zamboni'nin yarın sabahki antrenman için buzı yumuşatmasını izliyorum. *Kendi profesyonel takımım.* Vay anasını. Baş antrenörlük koltuğuna oturmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Telefonum, avukatımın konferans salonuna doğru gittiğini bildiren bir mesajla çalıyor. Telefonumu cebime geri koyuyorum ve kravatımı düzelterip yukarı çıkmadan önce arenaya son bir kez göz atıyorum.

Onu konferans odasında bulduğumda gülümsedim. "Nick."

"Sully!" dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İnanılmaz. Bunu istiyorum, adamım." İçgüdülerim bu pozisyonun benim için olduğunu söylüyor. Sadece PWHL'nin bunu görmesine ihtiyacım var. Konferans odasının dışından gelen sesler yaklaşıyor. Kiminle buluşacağımızı tahmin ve doğruluyorum. Nick sırtımı tokatladı. "Gidelim, Koç."

Personel odaya süzülürken birlikte duruyoruz. Kendra'nın çalıştığı prodüksiyon şirketi Vault Productions'ın adı ziyaretçi yaka kartlarından birinde yer alınca donup kalıyorum. *Burada ne işleri var?*

Onların bu toplantıda olması mantıklı değil. Tanışmalar sırasında herkesin ismine dikkat etmeye çalışıyorum ama bu dikkatimi dağıtıyor. Lakes idari personelinden birkaç tanıdık yüz var ama onlarla bugüne kadar hiç tanışmadım.

Bir el bana doğru itildi.

"Ben Pierce Haldermann, Vault'tan. Sanırım yapımcılarımızdan Kendra Ames ile zaten tanışmıştınız. Ne yazık ki bugün burada olamadı."

Onun adını duymak beni sisten kurtarıyor. *Neler oluyor?*

El sıkışmayı kabul ediyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Avukatıma bakarak bana güven dolu bir baş selamı verdi.

Yerlerimizi alıyoruz ve yöneticilerden biri PWHL temsilcisiyle görüşmemi pusuya düşürmekle ilgili şaka yapıyor. Hâlâ bir televizyon yapım şirketinin benim bir hokey takımına koçluk yapmamla ne gibi bir ortak noktası olduğunu çözmeye çalışıyorum.

Whit Moreau aceleyle kapıdan içeri girdi. "Üzgünüm, geciktim."

Ona bir bakış attım, o da başka tarafa baktı. Bir şeyler oluyor. Neden kendimi dışlanmış gibi hissediyorum?

Bilinmezlikle bir saniye daha başa çıkamam. "Kusura bakmayın, kafam karıştı. Neden bir yapım şirketi bu toplantıya katılıyor?"

Avukatım bacağıyla beni dürtüyor, sonra da en çok istediğim işin nasıl kendi kabusuma dönüştüğünü açıklıyorlar. Görünüşe göre Minnesota kadın takımı MNSports kanalı tarafından destekleniyor. Kendra'nın yapım şirketinin anlaşmalı olduğu kanal.

"Kendra ile zaten görüştüm ve ona *Aşk Algoritması* ile ilgilenmediğimi söyledim."

PWHL temsilcilerinden biri konuşuyor. "Sponsorluk anlaşmamızın bir parçası da yeni bir program çekmeyi kabul etmeniz. Artık adı *Aşk Algoritması* değil. Bir kadın takımının baş antrenörü olarak NHL'den PWHL'ye geçişinizi konu alan bir belgesel dizisi çekmek istiyoruz. Ayrıca, özel hayatınıza da girmek istiyoruz. Bilirsiniz, flört, bekarlık, vesaire. Bu altı aylık bir taahhüt olacak. Karşılığında, Minnesota Rogues hokey takımının baş antrenörü olarak iki yıllık bir sözleşme alacaksınız. Bu iki yılın sonunda, isterseniz kontratınızı uzatmak için yeniden değerlendirebilirsiniz."

"Ne yani, sadece şovu yaparsam koç olmamı mı istiyorsun?"

"Ne olursa olsun seni koç olarak istiyoruz," diye araya giriyor Whit. Tüm bu yaşananlardan o da en az benim kadar rahatsız olmuş görünüyor. "Ancak müstakbel sponsorla anlaşmamız gerekiyor. Bu da gösteriye katılacağınızı taahhüt etmeniz gerektiği anlamına geliyor."

Lakes ekibinden biri konuşuyor. "PWHL NHL'den bir miktar yardım alacak. Başlangıç için yardımcı olacağız ama Rogues'un kendi fonlarına ihtiyacı var."

Bir PWHL çalışanı şöyle ekliyor: "MNSports en büyük sponsorumuz ve bu şekilde kalmasını istiyoruz."

Tabii ki. İş her zaman paraya gelir. Bir takım ne kadar çok paraya sahipse, o kadar çok kaynağa sahip olur. Ne kadar çok kaynak olursa, takımın başarı şansı o kadar artar ve takım sahipleri ve hissedarlar için daha yüksek bir yatırım getirisi sağlanır. Mesele beni isteyip istememeleri değil.

Ben bir pazarlık . Evet dersem, hayalimdeki işi alırım ve takıma çok paralı bir sponsor kazandırırım. Hayır , sadece hayalimden vazgeçmekle kalmam, kadın takımının en yüksek ücretli sponsoruna da mal olurum. Bütün bir PWHL organizasyonunun içine ederim.

"Buradayım çünkü koçluk yapmak istiyorum. Bir sonraki *Bachelor* reality yıldızı değilim."

Köşedeki Kasa Yapımcısı kardeş bana kızmış gibi iç geçiriyor. "Aslında öylesin. Sen sadece bir oyuncu değilsin. Kadınların üzerine düştüğü emekli kaptansın. İyi bir sicil var, sempatiksin. İlgi çekicisin çünkü radarın altında kalıyorsun, ama buzda dalga geçmediğini gösterecek kadar yumruk attın. Bu izleyiciler için kazançlı bir kombinasyon. Tüm kutuları işaretliyorsun." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve sıkılmış gibi telefonunu çıkarıyor. Adam tam bir pislik.

"Seni koç olarak istiyoruz, Sully. Bu yüzden aradım," diye ekliyor Whit. Bunun saçma olduğunu düşünen tek kişi olmadığım için kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

"Peki ya gösteriye hayır dersem?"

Köşedeki pislik ağzını açıyor. "O zaman farklı adayları değerlendireceğiz. Hem şovu hem de baş antrenörlüğü kaldırabilecek birini." Whit odanın diğer ucundaki adama ters ters bakar. *Bu yasal mı?*

"Açık olmak gerekirse, hepimiz bunun saçmalık olduğunu biliyoruz, değil mi?" Dedim. Oda sessizlikle karşılık veriyor. Gerçek dışı. "Eminim bu şov için daha iyi olabilecek başka bir hokey oyuncusu vardır?"

"Belki eski bir Lakes oyuncusu?" diye önerdi avukatım.

Douche-bro telefonundan başını kaldırmadan konuşuyor. "Daha iyi seçenekler var, ne yazık ki hepsi evli. Kadın izleyicilerimiz için daha ilgi çekici olabilecek bekâr birini tercih ediyoruz. Bu sadece bir hokey takımı belgeseli değil." Bu adamdan hoşlanmadım.

Kahretsin.

"Başından beri plan bu muydu? Kendra bunlardan hiç bahsetmedi." Bu onun yedek planı mıydı? Bu da ne, Kendra? Bana nasıl söylemezsin?

"Bu yeni bir gelişme. Kendra düne kadar kanalın sponsor olarak katılımı konusunda bilgilendirilmemişti." Onun mesajı... *Bir toplantıya girmem gerekiyor. Sonra konuşuruz.* O da benim gibi gafil avlanmıştı. Bu yüzden benimle iletişimi kesti. Onu suçladığım için kendimi pislik gibi hissediyorum.

Hay sikeyim. Bu koçluk pozisyonunu istiyorum. Minnesota'daki ilk profesyonel kadın takımı. Bu çok büyük bir şey. Geçmişte kaldı. Ben de Kendra'yı istiyorum ama Kendra

garantili. *Bu iş.*

"Şartları müzakere edelim."

Avukatım araya girdi. "Sunduğumuz maaş talebi artık geçersizdir ve bugün öğrendiğimiz bilgilere dayanarak yeni bir rakam sunacağız."

Başımı salladım. Sonra köşede duran ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olan adamı gösteriyorum. "Yapımcı o mu?"

Yöneticilerden biri başıyla onayladı. Böylece Kendra da istediği işten oldu. "Hayır. Kendra'nın yapımcı olarak kalmasını istiyorum."

Köşedeki adam ayağa kalkar. "Kusura bakmayın ama bir belgesel için yeterince deneyimli değil."

Sandalyemde öne doğru eğilip gözlerinin içine bakıyorum. "Senden hoşlanmıyorum."

Nick boğazını temizliyor. "... Saygılarımla," diye ekliyor. "Birlikte çalışmak istediğim tek kişi o," diyorum.

Yapımcı cevap vermek için ağzını açar ama yöneticilerden biri -sanırım adı Pierce- tek kelime edemeden sözünü keser. "Kendra'yı yeniden ortak yapımcı yapabiliriz. Etkileşim içinde olmanız gereken tek yapımcı o olabilir ama Jeremy kıdemli yapımcı olarak kalmaya devam edecek."

Sağdaki. Jeremy Bowers. Ne pislik ama.

O hâlâ benim son oyunum, her ne kadar önce kanalla bu aptal altı aylık şarkıyı ve dansı yapmak zorunda olsam da. Müdürler ve yöneticiler bakışlarını bana çevirmeden önce birbirlerine bakıyorlar. Nick çevremde notlar alıyor.

Whit'e bakıyorum; benzer hedefleri olan paralel kariyerlerimiz oldu. Ona saygı duyuyorum ve harika bir GM olacağını biliyorum. Her şey mükemmel... gösteri hariç.

"Tüm bunları sözleşmeye yazın ve gözden geçirmesi için avukatıma gönderin." Whit başını eğdi ve tekrar kaldırdı. *Teşekkür ederim*, dedi bana.

El sıkıştık ve resmi bir duyuru yapılana kadar ağzımı kapalı tutmamı sağlamak için önüme imzalamam için bir Gizlilik Sözleşmesi atıldılar. İmzalayıp parafladıktan sonra yöneticilere bir kez daha bakmadan oradan siktir olup gidiyorum.

Sadece altı ay. Altı ay bekleyebiliriz.

OceanofPDF.com

CHAPTER SEVEN

SULLY

"Razı mısın?" Oturup kendimizi web kamerasının önüne yerleştirirken Whit'e soruyorum. Sabah haberlerine çıkacağımız bir bölüm var. İkimiz de bunu canlı yapmak için New York'a uçmak istemedik, ancak Rogues'ın reklamcısı bize bunun yerine görüntülü arama yapmamız gerektiğini söyledi. Buna alışsan iyi olur, önümüzdeki altı gün boyunca yüzümde bir kamera olacak.

Her neyse, aylar.

"Evet, hadi işi bitirelim," diye homurdanıyor.

Aynı sayfada olduğumuza sevindim. Diğer uçtaki görüşmeci önümüzde duran dizüstü bilgisayarın ekranında beliriyor ve bize özeti vermeden önce hızlıca tanışıyoruz.

Sanki ikimiz de hayatımızda hiç basın locasında çalışmamışız gibi.

Canlı yayına girdiğimizde sunucu kocaman bir gülümseme takınıyor. "Minnesota Rogues'un yeni atanan baş antrenörü Koç Sullivan ve genel müdürü Whit Moreau ile birlikteyiz" diyor muhabir.

"Sully." Düzeltiyorum. "Bizi ağırladığınız için teşekkürler."

Whit'in yanımda olmasından memnunum. Birlikte iyi çalışıyoruz. Sadece ikimiz de alt liglerde ve NHL'de oynadığımız ve harika kariyerlerimiz olduğu için değil, aynı zamanda hayatımızın her dakikasını oyuna adanmış bekârlarız. İkimiz de hiç ve takımımızın da buna ihtiyacı var. İkimiz de

NHL'den PWHL'ye geçtik ve hayatımızın bir sonraki aşamasındayız - Minnesota Rogues'a koçluk yapıyoruz.

"İkiniz de NHL'den geliyorsunuz, Ulusal Hokey Ligi kadınlar ligine ne tür bir destek sunuyor? Eğer varsa?"

Boğazımı temizliyorum, bu soruyu kabul etmeye hazırım. "Amacımız onlarla işbirliği içinde çalışmak, başarılı bir hokey ligi işletmek konusunda onlarca yıllık bilgi ve deneyime sahipler ve biz de aynı şeyi kadınlar ligimiz için yapabilmeyi umuyoruz."

"PWHL NHL'den mali yardım alıyor mu?"

"Biraz. Ama bu muhtemelen finans ekibi için bir soru. Sully ve ben gerçekten takıma, oyuncu keşfetmeye ve hokey eyaletini gururlandırmaya odaklanmış durumdayız," diye yanıtlıyor Whit. Finansman konusunu "bir miktar"ın ötesinde kamuoyu önünde tartışmamıza izin verilmedi.

Seçmeler yaklaşıyor ve gecelerimizi takım sahibi, gözlemciler ve Rogues ekibiyle birlikte verileri gözden geçirerek geçiriyoruz. Kimi istediğimizi biliyoruz ve muhtemelen diğer dokuz PWHL takımının istediği oyuncularla aynı.

"Sully, uzun yıllar Minnesota Lakes'in kaptanlığını yaptın. Kendi eyaletinde profesyonel bir takıma koçluk yapmak konusunda ne hissediyorsun?"

"İnanılmaz bir duygu. Whit beni koçluk pozisyonunu görüşmek üzere aradığında çok heyecanlandım ve onur duydum. Dediğiniz gibi, burası benim evim, burayı seviyorum ve tekrar buza döneceğim için çok heyecanlıyım. Bu kez benim kadar bu spor için yaşayan yetenekli sporculardan oluşan bir ekibe koçluk yapacağım."

Özel hayat belgeselinden bahsetmiyorum, bu bilgi yarına kadar açıklanmayacak ve sözleşmemin bu kısmıyla ilgili soruları yanıtlamak zorunda olmadığım için şükrediyorum. Kadınların benim dikkatimi çekmek ve on beş dakikalık şöhretleri için yarışmalarının heyecan verici bir tarafı . Bu benim için yeni bir şey değil ve şu anda ilgilendiğim tek bir kadın var... ve o da ertesi günkü mesajdan beri bana tek kelime etmedi.

"Ve Whit, kariyerinin çoğunu Kanada'da geçirdin ama anladığım kadarıyla Minnesota'da doğmuşsun. Geri dönmek nasıl bir duygu?"

"Bu harika, her taşınma gibi büyük bir alışma süreci ama eski arkadaşlarla ve aileyle yeniden bağlantı kurmak güzel. Tatilleri daha kolay hale getiriyor." Kıkırdıyor. "Geri döndüğümde beri hokey eyaletine yeniden aşık oldum. Üzerinde oynayarak büyüdüğüm gölleri görmek gibi şeyler. Köklerime dönmek enerji verici oldu."

"Bu harika."

Gözlerim saati kontrol etmek için ekranın köşesine kayıyor, dakikalar pekmez gibi akıp gidiyor. Mesajlaşmamızdan beri Kendra'yla konuşmadım ama onu bu akşam Micky'nin yeni koçluk pozisyonumu ve *Sully ile Gol Atma*'yı kutlamak için düzenlediği partide göreceğim - ne kadar aptalca bir isim.

Sugar and Ice'in zemini bas sesleriyle titreşiyor. Micky'nin kokteyl salonu özel etkinlik için bir gece kulübüne dönüştürüldü. *Süper*.

Neyse ki bu sadece davetlilerin katıldığı bir etkinlik. Lakes hokey takımından çoğu kişi, oyuncuların eşleri ve kız arkadaşları, boyunlarındaki kimliklere bakılırsa kanaldan bazı kişiler ve Rogues'un çalışanları burada. Gözlerim Kendra için kalabalığı tarıyor. Onu henüz görmedim. Kafamı toparlamam lazım. Bardan bir viski aldıktan sonra saklanmak için karanlık bir köşe buluyorum. Conway'in beni bulması uzun sürmedi.

"Günün adamı... ?" "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Hey, biriyle tanışmak istiyordun ve şimdi sıraya giren kadınlar var... Hokeyi özlüyordun ve şimdi Rogues'ın baş koçusun... Kahretsin dostum. Bu kötü şans için üzgünüm."

Sırıttıyorum ve kehribar rengi sıvıdan bir yudum alarak dans eden ve birbirine karışan misafir kalabalığını inceliyorum. Bu insanların yarısını tanımıyorum. Lakes'in çaylaklarından bir grup bile burada. Sadece parti için buradalar. Onları suçlamıyorum. Lakes'in standartlarına göre oldukça iyi bir parti. Micky bu tür tanıtım etkinliklerine ev sahipliği yapma konusunda doğuştan yetenekli.

Conway'e henüz Kendra'dan bahsetmedim. Ne olduğumuzu bile bilmiyorum. Şu an itibariyle konuşmuyoruz bile. Birlikte çalışmamız için iyiye işaret değil ama bu gece bunu değiştirebileceğimi umuyorum. Niyetimi bilmeli.

"Koçluk pozisyonu için çok heyecanlıyım. Dört gözle beklemediğim gösteri bu. Kamera karşısında aşkı bulmaya çalışmak mı? Cidden mi? Yani, bunu yapacak daha kötü birini düşünebiliyor musunuz?"

"O kadar da kötü olmayabilir," diyor, umut ışığı yakarak.

"Her şey yoluna . Sadece altı aylık bir çekim," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Çekimler altı ay sürer. Ama tanıştığın kadın sonsuza kadar kalabilir." Elindeki bira şişesiyle işaret ediyor.

Ha? Adam haklı. Bunun olma ihtimali var. "Vay ."

Sanki onu düşüncelerimden yaratmışım gibi, Kendra diğer yönetici yapımcılardan biri olan Pierce Haldermann ile birlikte ön kapıdan içeri girdi. Kendra'nın prodüksiyon sırasında benimle irtibat kurmasına izin veren kişi olarak sağlam bir adama benziyor. Arkasında da kamera ekibi olduğunu tahmin ettiğim bir avuç insan var. Onların katıldığını unutmuşum. Tanıtım malzemesi için birkaç kare fotoğraf çekmek ve eski takım arkadaşlarıma koçluk yapmam ve bir flört programında yer almam hakkında ne düşündüklerini sormakla ilgili bir şey.

Arka köşelerden birine yerleşmelerine yardımcı oluyor, ardından odada dolaşarak konuklarla sosyalleşiyor. Uzun kollu elbisesi kısa ve dar, her kıvrımı ortaya çıkarıyor. Parmaklarım yine o kıvrımlara girmek için kaşınıyor. Onu çalışırken izlemek büyüleyici. Zahmetsizmiş gibi gösteriyor. O bir patron.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Kendisi ve ekibinin başardıklarından memnun görüldüğünde, geri çekiliyor ve Raleigh, Birdie ve Jordan ile birlikte olan Micky'yi ziyaret ediyor - eski takım arkadaşlarımin WAG'leri. Kendra sanki hayat boyu arkadaşmışlar gibi uyum sağlıyor.

Tanrım, tek istediğim onunla konuşmak ama burada bir akvaryumun içindeyim. Herkesin gözü üzerimde, bu yüzden bu karanlık köşede saklanıp viskimi yudumluyorum... ve gözlerimi ondan ve odanın diğer ucundan beni cezalandırmaya devam eden o vücuttan ayırmıyorum.

CHAPTER EIGHT

KENDRA

A Sugar and Ice'a birkaç kamera operatörümüzle birlikte vardktan ve ekibimizi kurduktan sonra, ihtiyacımız olan çekimleri yapabilmemiz için görev dağılımı yapıyorum. Bir parti gibi görünmesini ve Sully'nin etkileşime girdiği

en yakın arkadaşlarıyla. Köşede oturup gözlerini keserek bana iyilik yapmıyor... çoğunlukla bana.

Neyse ki misafirlerin geri kalanı gevşemiş durumda. Birkaç kadeh içki içtikten sonra gelmelerinin faydası olur. Bazen insanlar kamera önünde, özellikle de teke tek çekimlerde normal davranmayı unuturlar ama onları önce arkadaşlarıyla dolu bir odaya koyduğunuzda genellikle daha samimi çekimler elde edebilirsiniz. Bu Sully için önemli bir gece, hem baş antrenör olarak yeni pozisyonunu hem de en uygun bekar rolünü kutluyor.

Çekimlerimizin çoğunu tamamladıktan sonra Micky ve bazı kızlarla sohbet ediyorum. Onlarla daha önce tanıştırmıştım ama bu sefer gerçekten onları tanımak için zamanım var. Raleigh, Sully ile oturan Barrett Conway'in eşi. Barrett ve Sully çok iyi arkadaşlar. Hokey kariyerlerinin çoğunu birlikte oynayarak geçirmişler ve sadece bir yıl arayla emekli olmuşlar. Sully onların çocuklarının vaftiz babası. Çocukları ona Sully Amca diyor. Bana onunla çekilmiş fotoğraflarını göstermek için telefonunu çıkardığında, kalbim eriyip su birikintisine dönüşüyor. Eğlenceli bir amcaya benziyor.

Arkamı dönüp ona bakma isteğime karşı koyuyorum. Oraya gidip yara bandını sökmem gerekiyor. Birbirimizi görmezden gelemeyiz. Sonuçta, rolü Jeremy ile paylaşmak zorunda kalsam bile yapımcı pozisyonumu korumama izin verdiği için bunu ona borçluyum. Ortak yapımcı olmanın bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğuna karar veremedim. Bazı açılardan, bir ceza gibi geliyor. Bana kalsa ondan başkasına rol vermezdim ama benim de onun da eli kolu bağlı. İkimiz de kariyerlerimiz için en iyisini yapmaya çalışıyoruz.

Eski takım arkadaşlarından yakaladığımız ses kayıtlarının hepsi olumluydu ve doğal olarak herkes onun için heyecanlı. Bu adamla ilgili kötü bir şey yok - ona sahip olamayacağım gerçeği dışında. Omzumun üzerinden şöyle bir bakıyorum, Barrett'la gülüşüyorlar. Kamera operatörlerinden biri çekmiş. Kesinlikle onun iyi tarafını çekiyorlar. Tabii, her tarafı onun iyi tarafı. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben yine ona sırtımı dönüyorum ama de gözlerini üzerimde hissediyorum. Yüzüne her baktığımda, dili kalçalarımın arasındayken bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Beni can havliyle siktikten sonra bütün gece kollarında nasıl tuttuğunu hâlâ hissedebiliyorum.

Oda daha küçük geliyor ve onun varlığının giderek yaklaştığını hissettiğimde sıcaklık omurgamı yalıyor. Kadınlar Lakes ve yakın zamanda kazanılan Stanley Kupası hakkında konuşuyorlar. Gülümseyip başımı sallıyorum, rolümü oynuyorum ama aynı odada olmamıza rağmen birbirimizden daha uzak olamayacağımız gerçeğini düşünmeden edemiyorum. Saniyeler sonra bir el sırtımı okşuyor ve derin sesi kulağımda yankılanıyor.

"Konuşabilir miyiz?"

Dizlerimin bağı çözülüyor ama yüzüme yapıştırılmış sahte bir gülümsemeyle arkamı dönüyorum. "Tabii ki!" Kadınlara onlara sonra yetişeceğimi söylüyorum ve o da beni az önce Barrett Conway'le oturduğu karanlık köşedeki kabine götürüyor.

Oturduk ve bir süre birbirimize baktık. Acaba o da benimle aynı şeyleri mi hissediyor, benimle nasıl konuşacağını bilemiyor mu? Her şey değiştiğine göre şimdi nerede duruyoruz?

"Yani..." Havayı doldurma ihtiyacı duyarak söylüyorum.

Gülüyor ama mizahtan yoksun bir gülüş. "Ne oluyor Kendra?" Nefes veriyorum, gözlerinden kaçmak istiyorum ama başımı çeviremiyorum.

"Telefonlarına cevap vermediğim için özür dilerim," diyorum. "Bir şey söylememe izin verilmedi ve seninle nasıl konuşacağımı bilemedim... ve

Dürüst olmak gerekirse, aramızda bir şey olmadığının farkına varmak için birkaç güne ihtiyacım vardı. Yani, sadece bir geceydi-" Saçmalıyorum.

"Bana küçük bir uyarı veremez miydin?"

"Bunun olduğunu bilmem bile gerekmiyordu, gizliydi. Pierce bana sadece başka bir programı daha kaybederek gafil avlanmamam için söyledi. Sana söylediğim ortaya çıkarsa kovulabilirdim."

Nefes veriyor, yere bakıyor ve ensesini ovuştururken başını sallıyor. "Anlıyorum." Kolunu indiriyor ve parmak eklemleriyle masaya vuruyor. Sonunda tekrar bana bakarak ikimizin de düşündüğü şeyi söylüyor. "Bu berbat bir şey."

Başımı salladım. "Kötü zamanlama." Daha başlamadan bitti.

"Senden gerçekten hoşlandım ve umarım altı ay sonra her şey bittiğinde bana bir şans daha verirsin."

Ne?

"*Bittiğinde* ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Bu sadece bir tanıtım gösterisi değil. Evet, öyle ama tanışacağı kadınlar gerçek ve müstakbel eşiyle tanışma ihtimali çok yüksek. Dizinin amacı bu, geliştirdiği aşk gerçek olmalı, yoksa seyirci bunu yemez.

"Kaldığımız yerden devam etmek istiyorum."

Ellerimi önüme uzatıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Bunun gerçekleşme ihtimali çok zayıf. Umuda tutunmamayı tercih ederim. Henüz biriyle tanışmadın bile, sonrasında nasıl hissedebileceğin hakkında hiçbir fikrin yok. Sen gerçekten harika bir adamsın ve umarım oyuncu kadrosunun seçtiği biriyle bağlantı kurarsın."

Yalan.

Evet, biriyle bağlantı kurmasını istiyorum ama bu kişi ben olmayacağım için tuzluyum. "Yapım asistanımız Rachel'in ilk randevunu almana yardım ettiğini duydum.

dizildi. Tüm onay formları imzalandı, yani başlamak için hazır olmalıyız."

Öncül, bir kadınla bir randevuya çıkacağıdır. Randevu bittikten sonra, o kadınla ikinci bir randevu için görüşmeyi ya da yeni biriyle çıkmaya başlamayı seçebilir. Bir tür Monty Hall Problemi gibi, ama ödüller yerine kadınlar var - bunun kadın hokeyini tanıtmak için kullanıldığını düşünürsek, metafor şaşırtıcı. Tanrım, senaryosuz televizyondan çıkmak için sabırsızlanıyorum.

"Süper... Onlarla tanıştın mı? *Sevgililerimle* mi?" Son kelimeyi sanki dilinde acı bir tat varmış gibi söylüyor.

Başımı salladım. "Oyuncu seçmelerinden birkaç deneme izledim."

"Onları sen seçseydin daha iyi olurdu." Ağzının kenarı yukarı kalkıyor ve gözlerini bana kilitliyor. "Neyi sevdiğimi biliyorsun."

Melaninin yüzümdeki kızarıklığı gizleyemiyor.

"Hepsinin gerçekten harika görüldüğünü bildirmekten mutluluk duyuyorum. Sizinle tanışmak için çok heyecanlı ve istekliler."

Mırıldanıyor, sonra konuyu değiştiriyor. "Yemek yedin mi?"

"Böyle iyiyim, yine de teşekkürler." Daha önce tanıştığım kadınlardan biri olan Birdie, yemek servisi yapan restoranın baş aşçısı. Yemekler lezzetli görünüyor ama şu anda istesem de yiyemem.

"En son ne zaman yemek yedin?" "Daha

önce." Gerçek bu.

"Yine protein barlı bir öğle yemeği, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. Öğle yemeği için her zaman vaktim olmuyor. Enerji barlarım gayet iyi.

"Gerçek yemek yemelisin Kendra. Kafein ve çöp barlarla beslenemeyecek kadar çok çalışıyorsun. Ve daha fazla su iç."

Gözlerimi ona diktim. "Vay be, teşekkürler. Başka bir şey var mı baba?" Onun için söylemesi kolay, o emekli bir hokey oyuncusu. Muhtemelen açığı kapatmak için bütün gün kalori tüketiyordu.

"*Babacığım*." Düzeltiyor. "Ve evet, daha fazla uyuyabilirsin."

"Seninle mi?" Küstahlık ettim. Bana patronluk taslanmasından hoşlanmıyorum. Yatak odası neyse de, o yol kapalı.

Gülüyor. "Keşke."

Gülümsüyorum, nasıl olduklarını görmek için bazı kamera operatörlerini kontrol ediyorum. "Öldüğümde uyuyacağım."

"Yorulana kadar koşma. Bunun benim işim olması gerekiyordu ve kıskanacağım."

Yanağımın içini ısıırıyorum, keşke bu biz olsaydık diyorum. "Sürdüğü sürece eğlenceliydi."

Başını sallıyor ve dilini şaklatıyor. "." "İyi tarafından bakmalıyız."

"Peki ya sen? Ben kontratıma sadık kalırken birinin seni kapmasına izin mi vereceksin? Yuva kurman için nefesini ensende hisseden bir ailen mi var?"

Bir kahkaha attım. "Ha! Hayır, bu benim için asla bir sorun olmayacak." "Ne demek istiyorsun?"

Konuşmayı hafif tutmadığım için kendime lanet ediyorum. "Annem ben küçükken vefat etti."

"Kahretsin, özür dilerim. Bu çok duyarsızcaydı... Peki ya baban?"

"Bilmiyordun." Gülümseyerek omuz silktim. "Babam orduda görev yaptı ve ben küçükken Afganistan'da bir tur sırasında öldü. Üniversiteye kadar büyükannemle yaşadım. Annem son senemde vefat etti. Bu yüzden tek başımayım."

"Zor olmuş olmalı." Tüm dikkatini bana veriyor. Bakışları benim üzerimde ama ben karşılık vermeyi reddediyorum. Eğer o mavi gözlere bakmak zorunda kalırsam, bu benim derli toplu görüntümü bozacak.

Dudaklarımı birleştirip başımı sallıyorum. Bu konu hakkında konuşmamayı çok isterdim. "Teşekkürler..." Kıkırdıyorum. "Odayı altüst ettiğim için özür dilerim. Tam bir oyunbozan."

"Sen kapıdan girene kadar partinin başlamadığına eminim," diyor ve göz kırpışını görmek için tam zamanında ona bakıyorum. Bu göz kırpmaları özleyeceğim.

İlk defa, aramızdaki sessizlik biraz garip hissettiriyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. İkimiz de kötü zamanlama ve talihsiz koşulların kurbanıyız.

Sully bardağına bakıyor. "Sence gösteriyi geri çevirmeli miydim?"

Başım geriye eğildi. "Ve Rogues'daki baş antrenörlük pozisyonundan vaz mı geçeyim? Hayır. *Kesinlikle hayır.* Böyle bir şeyin peşinden gitmelisin."

Başını sallıyor ama pek memnun görünmüyor.

"Ve hey, artık o basketbolcu ve menajeriyle anlaşma yapmaya çalışmak zorunda değilim. Yani gerçekten, işimi biraz daha kolaylaştırdınız. Aklıma gelmişken, beni yapımcı olarak tutmak için pazarlık yaptığınız için teşekkür ederim."

"Liderliği alamadığın için üzgünüm."

Omuz silkiyorum. "Belki bir dahaki sefere, ama şimdilik oldukça iyi. Jeremy Bowers harika bir yapımcı. Onunla çalışmayı dört gözle bekliyorum. Çok şey öğreneceğim. Bu birçok kapıyı açabilir. Böyle bir fırsatı yakalayan çok fazla genç siyahi kadın yapımcı yok. Beni yanlış anlamayın, aramızda neler olduğunu görmeyi çok isterdim ama sanırım ikimiz de kariyerlerimizde bir sıçrama yapmadığımız için her zaman pişmanlık duyacağız."

Başını iki yana sallıyor. Viskisinden bir yudum almadan önce, "Kahretsin, çok azimlisin," diyor.

"Olmak zorundayım." Sadaka yok. Eğer bunu istiyorsam, bunu elde etmek bana bağlı.

o.

"Hâlâ arkadaş olabilir miyiz?" diye sorar.

"Bu çok soğuk, Sully." Şaşırmış gibi yapıyorum. "Beni gerçekten de Parti mi?"

Kıkırdıyor.

Gülümsüyorum ve dirseğimi onunkine vuruyorum. "Evet, hâlâ arkadaş olabiliriz."

Kolunu indiriyor ve sırtıma doluyor. Okşaması tenimi tutuşturuyor ve nefes almak yerine boğazımı temizlemeyi tercih ediyorum.

"Sana hala paten kaymayı öğretebilir miyim?"

O kaygan sahte buzun üzerinde onun kollarında olduğum anı içimi ısıtıyor. Burnumu kırıstırıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Dokunuşunu seviyorum ama çok yakıyor. "Bu muhtemelen iyi bir fikir değil."

Reddedilmesiyle bakışlarını kucağına indiriyor, sonra kalabalığa bakıyor. Suyundan bir yudum almadan önce "Evet," diye mırıldanıyor. İçkim önümde tadılmadan duruyor. Sully yakınımdayken aklımı başımda tutmalıyım.

Birkaç A/V elemanı ekipmanlarını toplarken biz de bakıyoruz. Gösteri gerçekten gerçekleşiyor, bu sadece bir ısınmaydı. Yakında en ön sırada oturup onun olası aşk hikayesinin ortaya çıkışını izleyeceğim. Tam bir seyirlik spor. Kameramanlarımızdan biri, Lance, masamıza doğru yöneldi. Benimle konuşmadan önce Sully'ye başıyla selam verdi. "Harika çekimler yaptık. Ben eve gidiyorum ama bu gece her şeyi yükleyeceğim ve yarın sabah bazı önemli anları bir araya getireceğim. Yola çıkmadan önce bizden istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, her şey yolunda. Bu gece harika iş çıkardınız. Tatlı masasından arta kalanları Maria'ya götürmeyi unutmayın."

Başını sallıyor. "Tamamdır. Yarın görüşürüz, Kendra." Elini bana uzatıyor ve gizli tokalaşmamızı yapıyoruz. Yanımda oturan deve dönüp bakıyor. "İyi geceler dostum. Tebrikler."

Başını sallıyor ve teşekkür eder. Lance tatlı masasına doğru yönelince Sully kıkırdadı. "Hmm. Bu bizim için farklı bir dinamik olacak."

"Ne olacak?" İçkimden ilk yudumu alıyorum ve yavaşça kokteyl peçetesinin üzerine koyuyorum.

"Sette bana patronluk taşıyorsun."

Bana patronluk tasladığı tüm yolları hatırladıkça yanaklarım kızarıyor. Kulağıma fısıldadığı her kirli şey. Kontrol ondaydı, bu da benim tüm kontrolümü serbest bırakmamı sağladı. Çok özgürleştirici ve topraklayıcıydı. Yönetmenlik ve karar yorgunluğundan bir mola.

Yanına dirsek atıyorum, o da gülüyor. Partinin geri kalanı bizsiz devam ederken biz küçük köşemizde kalıp birbirimizle gülüyor ve sohbet ediyoruz. Sonunda insanlar dağılıyor ve Sully'nin halkla ilişkiler müdürü Kailey vedalaşmak için bizi buluyor. İşler yoluna girdiğinden beri geçen hafta onunla ara sıra görüşüyordum.

"Yola çıkabilir miyim?" Sully soruyor.

"Bu senin partin, ne istersen yapabilirsin" diyor. Ateşli bakışları kısa bir süreliğine üzerime düşüyor. Birlikte çalışırken bu kadar cilveli olamaz, yoksa telaşlanacağım. Gülümsemesini görmezden geliyorum. "KTBW bir radyo röportajı yapmak istiyor. Sana bir e-posta gönderdim, yarın beni ara ve konuşma noktalarının üzerinden geçeyim."

"Teşekkürler, Kailey."

"Emin olabilirsin." Parlak gözleri bana çevrildi. "Seni tekrar görmek güzel Kendra, yakında bir ara bir şeyler içelim."

"Kesinlikle!" İkimiz de bu tür şeyler için çok meşgul olduğumuzu bilsek de, "Kesinlikle!" diyorum. Yine de iş dışında bir hayatım varmış gibi davranmak eğlenceli.

ve içkimi bir dikişte bitirdim. Sikerim böyle işi. "Sen mi sürdün?"

"Hayır, ekiple aynı arabaya bindim."

Sully masaya iki kez vuruyor. "İster misin?"

"Arabayla mı?"

Kıkırdıyor. "Ben çıkıyorum, seni ." "Ne kadar içtin?"

"Yeterli değil," diyor nefesinin altında.

Aynısından.

"Hayır. Ben Uber'e giderim." Daha fazla alkole ihtiyacım var.

"Hadi Kendra. Seni eve bırakayım."

CHAPTER NINE

Arabamın motorunun uğultusu garaj yolunda rölantide giderken aramızda asılı kalıyor ve evinin dış cephesini inceliyorum -çoğu gölgelerle örtülü ancak büyük bir vitraylı küçük bir zanaatkar tarzı bungalov-cam pencere var. İçerisinin neye benzediğini bilmek istiyorum. Sessizce oturuyoruz, her birimiz diğerinin ilk hamleyi yapmasını bekliyoruz... Zamanım tükeniyor.

Pişmanlıklarla ayrılmıyorum.

"Biliyorsun... Henüz Amerika'nın en uygun bekarı değilim."

Birbirimize bakıyoruz ve o yutkunuyor. Gözlerinde sonsuza kadar kaybolabilirim. Dakikalar mı yoksa saatler mi geçti anlayamıyorum. Dudağının kenarını ısırtıyor. "Sen..." Uzun bir aradan sonra devam ediyor. "Bir şeyler içmek için içeri gelmek ister misin?"

Hiç bu kadar susamamıştım. "Evet." Bir kapanışa ihtiyacımız var. Belki bencilce ama onunla bir geceye daha ihtiyacım var. Son seferin son sefer olmasına hazır değildim. Motoru kapatarak dışarı çıktım ve kapısını açmak için arabanın etrafında yürüdüm.

Dışarı adımını atıyor, kapının kilidini açtığı anda elim belinde ve onu içeri kadar takip ediyorum. Yirmi üç yaşında olup da kendi evi olan pek fazla insan yoktur. Monoton seslerle dolu karanlık bir alan.

gölgeler, ışık düğmesine bastığında canlı, renkli konuta dönüşür. Evet, burası onun.

Zümrüt yeşili oturma odası duvarları, aynı renkteki art deco kanepeyle uyumludur. Yastıklar, çiçekler ve sanat eserleri odayı renk patlamalarıyla canlandırıyor. Ben beğendim. Çok fazla ama bunaltıcı değil. Canlandırıcı ve yaratıcı. Doğu duvarı boyunca uzanan tavandan tabana raflarda yüzlerce plak yer alıyor.

"Vay canına."

"Annem müziğe çok düşkündü. Anılarımın çoğu yere uzanıp birlikte plak dinlediğimiz günlere ait. Vefat ettiğinde onları sakladım... ve sonra çok daha fazlasını ekledim." Kıkırdıyor.

Kendra yemek odasından mutfığa doğru yürüdükten sonra gözden kayboluyor. Oturma odasında etrafı inceliyorum. Düzenli ve tertipli ama söz konusu renkler olduğunda kesinlikle maksimalist. Yan taraftaki çiçek aranjmanı bile odayla uyumlu. Etkileyici.

"Bunlar çok güzel," diyorum buketi göstererek.

"Evde taze çiçekler olmasını seviyorum. Beni mutlu ediyorlar."

Kişisel dokunuşlar her yerde ve beynim onun kim olduğunu daha iyi anlamak için her şeyi kataloglamaya çalışıyor. Parlak, renkli ve çok *mutlu*.

O bize içki hazırlarken ben rafları incelerken buzlar bardaklara çarpıyor. İki bardak kehribar rengi sıvıyla dönüyor, sonra bana uzattığı dumanlı viskiyi yudumluyorum.

"En sevdiğin bir şey var mı?" Bazı plakları karıştırarak soruyorum.

Bir yudum alır ve yutkunur. "Hmm, bu zor bir soru. Ben bir ruh hali dinleyicisiyim, ama ev alevler içinde kalsaydı ve sadece birini kurtarabilseydim... muhtemelen Tina Turner."

Bu gecenin onu uzaklaştırmadan önce son bir sevişme olması gerekiyordu, ama onun bu yönünü, etrafta kimse yokken kim olduğunu görmek, onu daha çok sevmeme neden oluyor. Kendra benim de yiyip bitirmek istediğim bir pasta. Her neyse, bu gece sona eriyor ve geçen saniyeler beni kızdırıyor.

"Bizim için bir şeyler hazırla."

Seçebileceği geniş bir sanatçı yelpazesi var ve hangi albümü seçeceğini merak ediyorum. Göz ucuyla, önümüzde duran plak duvarına bakarken bir içki daha almasını izliyorum. Bir süre sonra önüme geçiyor ve *Zero 7*'nin karton kılıfını çıkarıyor. Başlıyorum

Kendra'nın kendi neslinden daha eski bir nesilden olduğunu düşünmek. İğneyi plağın üzerine bırakırken kıkırdıyorum.

Gülümsüyor. "Ne?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

Profesyonel olarak azimli ve otoriterdir. Sugar ve Ice'in etrafında dolaşp kararlar alıyor ve birlikte geldiği ekibe sessizce komuta ediyor. Ona saygı duyduklarına şüphe yok.

Ama sadece biz olduğumuzda... daha savunmasız ve özgür. Umarım eve götürdüğü her erkeğe aynı muameleyi yapmaz - bu sadece bana aitmiş gibi davranmak istediğim bir hediye.

Yeşil kanepeye oturup kendimi rahatlatıyorum. O müzikle sallanırken ben başımı eğiyorum.

Kanepede yanıma doğru ilerliyor ve ben hiç tereddüt etmiyorum. Belini kavriyorum ve onu sertçe kucağıma yatırıyorum. Vücudu geriliyor ve derin bir nefes alıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Sorun nedir?"

Başını sallıyor ve bardağına bakıyor. "Kendra..." Bir uyarı olarak söylüyorum. "Konuş benimle."

"Bunu yapmamalıymışsınız gibi hissediyorum."

"Neden yapmayalım?"

"Çünkü sen benim değilsin." Kıpırdayan parmaklarına bakıyor. "Yani, kimsenin değilsin ama... Pazartesi günü ne yapacağımı biliyor musun?" diye soruyor.

"Ne?"

"Oturmuş, kendini aşkı bulmaya adanmış bir kadınla röportaj yapıyorum... *seninle* aşkı bulmaya. Muhtemelen şu anda seni düşünüyor ve ben de senin kucağında oturuyorum. Pazartesi günü onun gözlerinin içine bakıp, iki gece önce beni becerdiğin için hâlâ ağrım varken onun yeni Bayan Sullivan olmasını konuşmak zorundayım." Sesindeki özleminden nefret ediyorum ama acı çekeceğini tahmin etmesine bayılıyorum. İkimizin de buna ihtiyacı olduğunu ve bunu yapmayı planladığımızı itiraf ediyor.

"Yarın tekrar gelsem ve poker suratını çalışsak nasıl olur?" "Sully, bu hiç komik değil. Yaptığım şey etik dışı olmanın da ötesinde."

Bardağı elinden alıp bir kenara koyduktan sonra diğer elim ensesinden omurgasının altına doğru ilerliyor. Sırtını kavislendiriyor ve sertleşen sikime göre ayarlıyor. Yanlarını avuçlarımla destekleyip onu oturtuyorum, sonra bana yaslanacak şekilde yeniden ayarlıyorum. Ellerim

çıplak dizlerinin üzerine iniyor ve eteğini beline kadar sıyırıp üzerindeki kraliyet mavisi dantel iç çamaşırını gösterene kadar yukarı kayıyorum. "Çok şirin." Kısa elbisesinin hiç şansı yoktu. Bütün gece bunun etrafında dans ettik ve şimdi aramızdaki tek şey benim kıyafetlerim ve onun iç çamaşırları.

"Başımı belaya sokmak istemiyorum."

Aww. "Çok kötü bir yalancısın, bebeğim." "Yalan söylemiyorum."

"Aminin bacağımda ne kadar sıcak olduğunu biliyor musun?"

Uyluklarının her birinin arkasını kavrayarak onu öne doğru çekiyorum ve sikimin üzerinde eziyorum. Dudaklarım, onun için ne kadar sert olduğuma dair küçük nefesini kapatıyor. Çok yaklaştık. Tam burası. Onu bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum.

Yakınlığımızla birbirimizi kızdırdıktan sonra fısıldıyor, "İstemediğimi hiç söylemedim. Sadece başımın belaya girmesini istemiyorum."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Sen söylemezsen ben de söylemem."

Ellerimi elbisesinin esnek kumaşının altına gömerek kalçalarını kavriyorum, bana karşı hissini seviyorum.

Gömleğimin paçalarını pantolonumdan çekmeden önce parmakları göğsümdeki düğmeleri çözüyor. "Bu son kez." Ses tonunda hüznün var. *Kahretsin...* Eğer bu sonsa, o zaman bunu hatırlamaya değer kılacağım.

"O zaman dizlerinin üzerine çöksen iyi olur bebeğim, çünkü ağzın sikime dolanmışken ne kadar güzel olduğunu görmeden çekip gitmem mümkün değil."

Çok tatlı bir kız gibi yere düşüyor, ben de pantolonumu ve boxerımı indiriyorum. Sonra bana uzandı ve ben başımı salladım.

"Elbiseni çıkar, bebeğim."

Kollarını kollardan sıyırırken, sikimi yumrukluyorum ve ne kadar muhteşem olduğuna hayran kalıyorum. Altındaki askısız siyah saten sütyen onu kendi kişisel pinup modelim gibi gösteriyor. Elbisede bir incelik var, bu da gerçekleştirmek üzere olduğu ahlaksız eylemi daha da seksi kılıyor. Elbiseyi kalçalarının üzerine itiyor ve ne kadar ıslak olduğunu görebilmeyi seviyorum. Parmağımı ıslanmış kumaş parçasının etrafına doluyorum. Başparmağım onun sıcak klitorisini buluyor ve bana karşı nabızı atıyor. "İşte benim baş belam. Bana ne kadar kötü bir kız olabileceğini göster."

Tangası tekrar yerine oturuyor ve bacaklarımın arasına girerek beni daha geniş bir şekilde açıyor.

"Boğazımdan aşağı boşalacak mısın?" diye soruyor. Ağzı iç uyluğuma doğru eğiliyor ve kırmızı dudaklarını tenimin üzerinde gezdiriyor. Çenem titriyor ve zihnim rujunu nasıl lekeleyebileceğimi düşünüyor. Çalışmasını izlemek için kollarımı kanepenin arkasına . En son birlikte olduğumuzda benim de boşalmamı istemişti.

"Boşalmakla ilgili bir sapkınlığın var mı Kendra?"

Gülümsüyor, dudağını ısırtıyor ve başını sallıyor. Parmakları uzunluğumu kavıyor, ama dudaklarını etrafıma sarmak yerine, başı yana eğiliyor ve yumruğunu uzunluğumun etrafında sıkarken ve tembelce beni okşarken taşaklarımdan birini o güzel ağzına alıyor. Bu çok ateşli, ama beni asıl etkileyen şey bunu yaparken gözlerinin parlaması. Evet, o bir döl prensesi.

"Lanet olsun, Kendra." İnledim. "Senin o muhteşem gri gözlerine bayılıyorum."

Başımı geriye atıyorum ve kendimi toparlamak için tavana bakıyorum. Orgazm tehdidini dizginlediğimde, gözlerim tekrar onunkileri buluyor. Oturup sikime tükürmeden ve ağzıyla kapatmadan önce dilini bir kez daha çuvalımın üzerinde gezdiriyor.

Ellerim saçlarının arasında kayıyor ve hızını ayarlıyor, sonra daha derine itiyorum. Etrafımda mırıldanıyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Çok güzel..." Onu görünce hayretler içinde mırıldanıyorum. "Bahse girerim beni emerken parmaklarını becerirken daha da güzel görürsün... Yap Kendra."

Bir elini tangasının altında kaybolana kadar vücudunda gezdiriyor.

"Şimdi diğeri..."

Beni serbest bırakıyor ve parmaklarına karşı seksi bir şekilde kıvrınmasının tadını çıkarıyorum.

"Siktir, aynen böyle... Ağzını alacağım, durmamı istersen bacağıma dokun." Diğer elimi buklelerine daldırıp başını iki yanından kavıyorum ve dudaklarını sikimde aşağı yukarı hareket ettiriyorum. İnliyor ve daha sert sallanıyor ve kalçaları daha fazla sürtünme elde etmek için hevesle çırpınıyor. Gözlerim onun kendini boşaltmasını izlemekle ağzının beni daha fazla içine almasını görmek arasında gidip geliyor. Onu sikimin üzerine itiyorum ve boğazı açılıyor. Tüm kaslarım devreye girerek doruk noktamı engelliyor. Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. Şu anda tehlikeli bir oyun oynuyorum.

Klitorisine vuruyor. "Boşaldığında bana bak." Yukarı baktığında, fazladan santimleri almak için mücadele ederken gözleri doluyor. Onu üzerimden çekip hızlı bir nefes veriyorum, bir dizi tükürük hala onu birbirine bağlıyor

Ağzını uzunluğuma kadar. Sonra saçlarını yumrukluyorum ve beni tekrar ağzına alması için zorluyorum. Boğazını rahatlatmak için yeterli bir şans vermediğimden tıkanıyor. "Şşş... çok iyi gidiyorsun bebeğim. O amcığın benim için boşalmasını sağla, ben de sana bir nefes vereyim."

Vücudu kasılıyor ve titriyor, ardından doruğa ulaştığında tatlı gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Ağzını üzerimden çekiyorum, onu kucağıma alıyorum ve oturduğum kanepeye fırlatıyorum, böylece yerdeki yerini alabiliyorum. İç çamaşırını bacaklarından sıyırıp, boşalmaya devam ederken yüzümü kalçalarının arasına sokuyorum. Derin bir nefes alıyor, sonra bir zevk çılgılığı atıyor. Yüzüme sürtünürken parmak uçları kafa derimi kazıyor. Onu dilimle yutuyorum ve neredeyse içiyorum. "İyi, iyi kız," diye mırıldanıyorum, "bana çok fazla döl veriyorsun."

Bacakları gevşiyor ve geri çekilmeye başlıyor. Kesinlikle hayır. Klitorisini sertçe emiyorum ve çılgılık atıyor, aşırı hassas sinir demetini çekiştirirken beni tekmelemeye çalışıyor. Yeterince hava alamıyormuş gibi nefes alıyor.

Kalçalarını kavriyorum ve onu yüzüme doğru daha sıkı kilitliyorum. Başka bir orgazm oluşmadan önce kıvranıyor ve çılgılık atıyor. Şimdi işkenceyi memnuniyetle karşılıyor, kanepeye doğru geri itiyor ve kalçalarını kaldırıyor. Gülümsememeye çalışarak ona yapışık kalmaya odaklanıyorum. Tırnakları saçlarımda geziniyor ve boynumun arkasını kaşıyor, ikinci orgazm ona çarptığında beni kavriyor.

Boşalırken sesinin bu kadar boğucu olmasına bayılıyorum. Başımı kaldırıyorum ve klitorisine sert bir tokat atıyorum.

"Siktir, Sully!"

"Nuh-uh. Yüzüm seninle kaplıyken bana Sully diyemezsin." Tekrar tokatladım. "Ben kimim, Kendra?"

"Baba," diye sızlanıyor.

Doğrulup onu tekrar üzerime çekiyorum, bu sefer uzunluğumu içine sokuyorum, bana sarılırken son orgazmının sikimin etrafındaki sabit yuvarlanışını hissediyorum. Çenesini kavriyorum. "İşte böyle, bebeğim." O sikimin etrafında zonklarken içinde hareketsiz kalmak sabrımı sınıyor. Boynunu yalayıp onu sahiplenirken, amının istemsiz hareketlerinin beni etkilemesine izin veriyorum. İstedğim kişi o. Onun aptal şovunu yapacağım, ama bittiğinde eve götüreceğim kişi o olacak.

Yavaşlıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve sanki diğer her şey kayboluyor. Bakışları benimkilerle eşleşiyor. İkimiz de bu durumun berbat olduğunu biliyoruz. "Senden vazgeçmek istemiyorum," diyorum.

Başını salladığında hüzünlü gülümsemesi işkenceye dönüşüyor. "Biliyorum."

Beni öpüyor ve bu öpücükten şehvetli bir özlem damlıyor. Dudaklarımı onunkilerle birlikte hareket ettiriyorum, Kendra'nın umudu fark etmesini istiyorum. Henüz işimiz bitmedi ama bunu ona söyleyemem. Beni durdurmaya çalışacaktır ve bu konuda onunla savaşımayacağım. Bu gece olmaz. Bana binerken onu göğsüme yaslıyorum. Vücudu büyük ellerimde çok yumuşak ve esnek. Kalçaları titrediğinde ve dizleri yanlarıma çarptığında, kıcını kavırıyorum ve takip etmek için mücadele ettiği ritmi korumasına yardım ediyorum.

Boşalır boşalmaz bana son bir kez baba diyor ve ben onu aşağı çekiyorum, içine boşalırken derinlere gömülüyorum. Etine doğru hırlıyorum. Bu kelimeyi bir daha duymam için altı uzun ay geçecek, bu yüzden kokusu, dokunuşu ve tadıyla birlikte hafızama kazıyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve bana sarılıyor. Yüzünü göremiyorum ama bir damla gözyaşı sırtımdan aşağı yuvarlanıyor.

Ona tek söyleyebildiğim "Her şey girecek" oldu. Omzuma doğru başını salladı.

Yorgun ve bitkin bir halde kanepeye uzandım, onu da yanıma aldım. O başını göğsüme yaslariken parmaklarımın uçları sırtında aşağı yukarı geziniyor. Titrediğinde onu sıcak kollarımla sarıyorum ve tek bir kelime daha etmeden rahatladığımızda onun mutlu iç çekişlerinin sesinin tadını çıkarıyorum. O beni kovana kadar burada olacağım. Üzerimizi temizledikten sonra tekrar onun yanındaki yerimi alıyorum. Kanepenin arkasındaki battaniyeyi kaptığım gibi üzerimize atıyorum. Kalp atışlarımızın senkronize olması ve derin bir uykuya dalmamız uzun sürmüyor.

CHAPTER TEN

SULLY

Yaklaşık 10 hafta sonra

P Katman taslakları başlı başına endişe vericidir, ancak uçağımın rötar yapması ve zar zor zamanında yetişmem de yardımcı olmadı. Takım elbisemi havaalanı tuvaletinde giymek, kiralık arabamı almak ve arenaya gitmek zorunda kaldım.

Soğuk terler nihayet dağılıyor. Neyse ki kaçırdığım tek şey takım gözlemcilerini tanımak, kırmızı halıda fotoğraf çektmek ve sporcular ve çalışanlarla yapılan röportajları izlemek oldu.

Geçmişte hep oyuncu tarafındaydım ama şimdi sahadayım. Yanımda Whit Moreau duruyor. Arkamızda, coşkulu sohbetlerin uğultusu tribünleri dolduruyor ve arenada yankılanıyor. Aileler, arkadaşlar ve taraftarlar yerlerine yerleşirken biz de Colorado'nun NHL arenasının boşaltılmış zeminindeki Rogues masasında yerimizi alıyoruz.

Henüz görmemiş olmama rağmen Kendra'nın varlığını hissediyorum. O ve kamera ekibi medya katılımcılarının kalabalığı arasında gizlenmiş durumda. Başımı eğiyorum ve onu aramamaya çalışıyorum. Birbirimizi görmeyeli haftalar oldu. Benimle arasına mesafe koydu ve profesyonelliğini korudu. Sanki son gecemiz hiç gibi. Ona karşı saygılı davrandım.

Ama çabalarına rağmen, ona olan ilğim daha da arttı.

Barrett ve Raleigh tribünlerde bir yerdeler. Sadece benim için değil, onun organizasyonu olan Camp Conway'de zaman geçiren ve şimdi seçmelere katılacak olan sporcular için de. Timber Healy de dahil, gözümüze bir kaleci. Duyduğu gururu hayal bile edemiyorum. Muhtemelen şu anda ellerini ovuşturan oyuncuların benziyordur. Çocukları, kardeşleri, eşleri ve sevgilileri PWHL'nin açılış sezonunun ilk hokey oyuncuları olmak üzereler. Tarih yazıyorlar. Beklenti aşık.

Minnesota Rogues'ın masasındaki herkes Whit tarafından özenle seçildi. Çoğunlukla yöneticiler ve takım gözlemcileri - anlık karar verme sürecine yardımcı olacak önemli kişiler. Birkaç koltuk da organizasyonun sahibi gibi daha yüksek statüdeki üyeleri için ayrılmış. Masayı derli toplu tutmaya çalışıyoruz ama dizüstü bilgisayarlar, tabletler, kağıtlar, su şişeleri ve atıştırmalıklar arasında bu hiç de kolay değil.

Eski meslektaşlarımla merhabalaşarak ayaküstü sohbet ettim ama şimdi insanlar yerlerine yerleşiyor. Yanımda yardımcı antrenör Jeanine Vance oturuyor ve oyunculardan ve bugün kurulduktan sonra sporcularımızla çalışma planlarımızdan bahsediyoruz. Kadromuzu doldurmak ve antrenmanlarına başlamak için sabırsızlanıyoruz.

Sunucu, bunun tarihteki ilk PWHL seçmesi olduğu tantanasını yaptıktan sonra, her şey başlamaya hazır. Seçim sırası bir bilgisayar tarafından belirleniyor ve sonuçları gördüğümüzde Minnesota ilk sırada yer alıyor.

Sikeyim.

Sıralama yılan formatında ilerliyor, bu nedenle listeyi tamamladığımızda sıra tersine dönüyor, yani ikinci turun sonuna kadar tekrar seçim yapamıyoruz. Tekrar seçim yaptığımızda çoğu seçilmiş olacağından elit oyuncular üzerindeki şansımız düşüyor. Ancak, kazanan takımlar en iyi oyunculardan değil, *doğru* oyunculardan oluşur. Seçimimizi göndermek için üç dakikamız var.

"Cori Kapowski," diye mırıldandı Whit yanımda. Bu hiç de zor değil. Cori bir power forvet ve bu oyunu oynamak için doğmuş. Uluslararası kadın takımlarında oynadı ve ilk onu çekmeyi planladık. Taraftarlar ona Celly Kapowski diyor. Hepimiz başımızı sallıyoruz, seçimlerimizin çoğunu ve onları hangi sırayla alacağımızı zaten düşünmüştük, ama ilk sırada olmak bu seçimin kolay olduğu anlamına geliyor. Yine de ileriye dönük olarak, yolumuza devam ettiğimizden emin olmamız gerekecek.

Kararımızı bildiriyoruz ve isim açıklandıktan sonra Cori ayağa kalkıyor ve PWWL Yönetim Kurulu Başkanı Margaret Baylor ile birlikte sahneye çıkıyor. Koşucumuz kendisine verilen formayı tedarik ediyor. Fotoğraf çektmek için formayı kaldırıyor. Daha sonra el sıkışacağız. Tantanın çoğu, sözleşme imzalama sırasında herkes fotoğraf çektmek için bir araya geldiğinde seçmelerden sonraya saklanıyor.

Masamızdan, kalan dokuz takımın oyuncuları seçmesini izliyoruz. Gittikçe onları listemizden siliyoruz. Çalışanlar arasında birkaç homurtu duyuluyor ve Whit bile bir iki kez iç geçiriyor. En iyi seçeneğimizin sıradaki kalecimizi almak olduğuna karar veriyoruz. Kaleciler kritik öneme sahiptir ve bir takımın yapısını değiştirebilir ya da bozabilir. Savunmacılarımız önemli ama iş kaleye şut atmaya gelince, kaleye koyduğumuz kişinin en iyisi olduğundan emin olmalıyız. Ve en iyisi de Timber Healy.

O muazzam bir atlet. Odaklanmış ve kendini adanmış. Çoğu zaman, kaleciler takım için ne kadar önemli olduklarını bildiklerinden ve organizasyonlar diskler ağların dışında kaldığı sürece bu saçmalıklara göz yumduklarından daha fazla pislikten kurtulurlar, ancak o sağlam.

Timber Healy için seçimimizi yaptık ve adı söylenir söylenmez kalabalığa baktım ve Barrett'ı Timber'ın ailesinin yanında dururken ve Rogues formasını hediye eden kızymış gibi alkışlarken yakaladım.

Bu turda arka arkaya seçimlerimiz var ve odaklanmalıyız. "Tamam, Kapowski'de bir güç merkezi var. Delta Makkonen'i de ekleyelim, harika bir kanat oyuncusu olur. Birlikte harika olurlar."

Whit yüzüncü kez onun profilini açıyor. Sanki konu ona gelince korkmaya başlıyor. Nedenini anlayamıyorum.

"Savunmamızı korumalıyız," diyor. "Joanna Breck."

Joey çok iyi savunma yapıyor. Ne yazık ki, buz dışında da çılgın bir kart olarak ün salmış durumda. Medya bile ona "Trainwreck Breck" diyor. Seçme sırası bize geldiğinde, gözlemcilerin hepsi onun için çalışıyor; ne kadar yetenekli olduğunu biliyorlar. Ben de dahil olmak üzere ekibin geri kalanı, onun bir sorumluluk olduğunu bilerek bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz.

"Makkonen'e hemen ihtiyacımız var" diyorum. Timber savunmada harika ama başka bir takım tarafından kapılmadan önce en iyi kanat oyuncularından birini kapmamız gerekiyor.

"Timber Healy'nin Breck ile bir yakınlığı var. Savunmamızı kurmalıyız."

"Whit, bu konuda Sully'ye katılıyorum. Delta Makkonen öncelikli olmalı," diyor Jeanine ve beni destekliyor.

İzciler de kendi aralarında bocalıyor. Başımı Whit'in omzunun yanına eğiyorum. "Delta on sekiz tur sonra müsait olmayacak... Dün gece üçüncü bir kanat oyuncusu seçme konusunda kararlıydık. O da Makkonen. Bir gecede ne değişti?"

Dizüstü bilgisayarında kızın yüzünün ve istatistiklerinin bulunduğu sekmeyi kapatıyor ve gönderim penceresini yeniden açıyor. "Bu sefer rütbemi geri çekiyorum. Eğer bir sonraki turda müsait olursa, onu o zaman alırız."

Boğazımı temizliyorum ve hayal kırıklığımı yutuyorum. *Ne oluyor lan?* Burada yapabileceğim bir şey yok ve olay çıkarmaya niyetim de yok. Lakes'te oynarken Banksy adında bir oyuncumuz vardı, yükümlülükler konusunda başımızın belasıydı ve ben ayrıldıktan sonra kaptan olarak yerime geçti ve her şeyi tersine çevirdi. Mucizelerin gerçekleştiğini gördüm. Umarım Joey bunu başarabilir.

Başımı salladım. Diğer şeyleri daha kontrol altına almanın bir yolunu buluruz.

Whit bir nefes verir ve adını göndermek için enter tuşuna dokunur.

"Sence halkla ilişkiler ekibimiz istifasını sunacak mı yoksa zam mı talep edecek?" Jeanine mırıldanıyor ve ben kıkırdıyorum.

Joey yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde koşarak sahneye çıkar çıkmaz formayı kabul ediyor ve gür bir sesle "İşte bu!" diye bağırıyor. Başımı sallayarak, umarım bir hata yapmamışızdır diyorum.

Whit cevap vermeden önce yanımda kıkırdıyor, "İstifa."

Oyuncu gözlemcilerimizden Tanya, "O buna değer," diye ekliyor. "Söz veriyorum." "Noel ikramiyelerimiz bir oyuncuya harcandığında sana bunu hatırlatacağım."

PWHL cezaları," diye ekliyor çalışanlardan biri,

Jonathan. "Yeter," diyorum ve şakalara son veriyorum.

Önümüzdeki 18 raundu beklemek çok endişe verici.

İlk seçmek berbat.

Sunucu, Yasmin Nielson'ı Toronto'nun seçimi olarak anons ediyor. Onun adını listemizden siliyorum. Sırada Renata Lacroix var ve o da Vancouver'a gidiyor. Kahretsin. Leah Pendergast, New York. On beş tur daha seçeceğiz ve sıra yine bize gelecek. Her nasılsa Delta'nın ismi henüz seçilmedi. Mucizelere inandığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Rahat bir nefes alıyorum.

"Delta. Makkonen." Gerektiğinden daha kararlı bir şekilde söylüyorum.

Başını sallıyor ama sesi, onu yakalayabildiğimiz için heyecanlanmaktan ziyade kabul ettiğini gösteriyor. *Onun nesi var böyle?*

Dördüncü tur için onun ismini veriyoruz ve ben kollarımı kavuşturuyorum. Sunucu onun ismini açıklar açıklamaz, tekrar yola koyulduğumuza göre bir sonraki seçimimize dönüyorum. Bir sonraki seçimimizin Lacroix olması gerekiyordu, ama Vancouver onu aldığına göre, bir sonraki en iyi şeyi ortaya atıyorum. Kiana Jackson'ın istatistiklerini çıkardım ve bazı gözlemcilerle onu mu yoksa Jamie Paulson'ı mı seçmemiz gerektiği konusunda ileri geri konuştuk. Seçimimizi sunduk: Kiana. Daha sonra sandalyelerimize yerleşip tekrar seçim yapmadan önce önümüzdeki on beş turu bekliyoruz.

"Bunu duymak istemeyebilirsiniz ama bence Delta'yı kaptan olarak düşünmeliyiz."

Bana bakmadan başını sallıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Çok çalışıyor. İyi bir tutumu ve kişiliği var. Sağlam bir lider olacak" diyor.

Gece sinirlerimi bozan erkek çalışanlardan biri olan Jonathan ağzını açmaya ve sohbetimize katılmaya karar veriyor. "Ayrıca seksi, yani hakemleri etkileyecek kadar güzel ve yetkililer ona hayır demekte zorlanacaklar."

Whit'in sırtı tutuldu.

Ona ters ters baktım. "Bunu kaç NHL oyuncusu için söyledin?" Karşı çıkıyorum. Delta bu noktaya çekici olduğu için gelmedi, kışını yırtarak çalıştığı için burada.

Jonathan bana gözlerini deviriyor. "Burada gerçekçi olmaya çalışıyorum. Hadi ama Sullivan, neden bahsettiğimi bildiğini biliyorum. O iyi bir oyuncu, tek söylediğim takıma faydalı olacak başka nitelikleri de var."

Kaşımı kaldırıyorum. Siktir et bu adamı. Jeanine yanımda alay ediyor ve onun bir pislik olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Haklıydı. Ben ona cevap veremedim Whit öne doğru eğilip parmağını, Rogues'ın genel müdüründen gördüğü ilgi karşısında yüzü solmuş olan Jonathan'a doğru uzatıyor. Whit sesini alçak bir hırıltıya düşürdü. "Bir daha asla onun hakkında -ya da başka bir oyuncu hakkında- böyle konuşma. Pazartesi günü ofise döndüğümüzde, eşyalarını toplayabilirsin."

"Beni kovuyor musun?"

"Evet. Kovuldunuz." Whit ona bir bakış daha atmıyor. Jonathan yüzlerimize bakıyor, destek arıyor ama .

Sonunda sandalyesini masadan geriye iter ve çekip gider. Herkes Whit'e normalde sakin olan gözleriyle bakar.

tavırları aşırı hızda değişıyor. Kravatını düzeltiyor ve omuzlarını geriye atıyor. "Cinsel tacize karşı sıfır tolerans politikası uyguluyorum, bu sadece oyuncularımız için değil, organizasyonumuzdaki diğer tüm üyeler için de geçerli.. Lanet olası kadromuzu seçmeyi bitirebilir miyiz?"

Jeanine sırtıyor.

"İşe geri dönelim," diye anons ediyorum, herkese öncelikli olması gereken şeyi hatırlatmayı umarak. "Sıradaki forvetimiz kim? Paulson mı Baylor mı?"

OceanofPDF.com

CHAPTER ELEVEN

SULLY

A tün oyuncularla tanıştıktan, el sıkıştıktan ve sözleşme imzaladıktan sonra koçlar ve genel menajerler bizi kokteyl sonrası parti için özel locaya götürüyorlar. Otelime yerleşmeyi tercih ederdim ama Whit katılmam için ısrar ediyor. İkimiz de artılarımızı getirmedik; biz her zaman oyunla evli olan yaşlı bekarlarız.

Bir viski alıp Whit'in yanına oturuyorum. Arenaya bakıyoruz, oyuncuları ve hala devam eden konukları inceliyoruz, bu onların partisi. Hokey aileleri diğer hokey aileleriyle hasret gideriyor ve yeni transferleri için birbirlerini tebrik ediyor. Hokey küçük bir dünya olabilir, özellikle de zirvede. Muhtemelen kadın oyuncular için daha da öyle. Barrett ve Raleigh'i tararken Kendra karşıma çıkınca duraksıyorum. Sırtı bana dönüktü ama vücudu unutulmazdı. Medya rozeti takan insanlarla sohbet ediyor ve içlerinden birini geçen gece tanıştığım kamera operatörü Lance olarak tanıdığımı eminim. Yeni Rogues oyuncularından bazılarını işaret ediyor, muhtemelen belirli bir çekim veya samimi bir röportaj yapmak için yönlendiriyor.

Arkasını döndüğünde, bir nefes çekiyorum. Omzu açık elbisesiyle tam bir şov kadını. Neredeyse zalimce. Herkes gibi şık giyinmişti ama o buraya çalışmaya gelmişti. Sırıttıyorum, onu kendi ortamında izlemekten zevk alıyorum... Ta ki bir pislik gelip ona benim için çok uzun bir

Sarılmayı sevmek. Kaşlarımı çatıyorum ve vücut dillerini inceliyorum. Kadın aralarına mesafe koymaya çalışırken adamın dokunuşu devam ediyor. Adam ipucunu anlamıyor ve avucunu kadının sırtının alt kısmına yerleştirmeden önce elinde bir içkiyle sallanıyor.

Kim bu adam? Onu tanıyor muyum?

Tanıdık geliyor ama Toronto'da oynayanlardan biri olduğunu anlamak bir dakika alıyor. Ya da en azından son kontrol ettiğimde öyleydi. Arkasına uzanıp adamın elini vücudundan çektikten sonra tekrar bana dönüyor ve gitmesi gerektiğini söylercesine odanın diğer ucunu işaret ediyor. Adam geri dönüp kızın önüne geçtiğinde ve kolunu ikinci kez kızın beline doladığında dişlerimi gıcırdatıyorum, ama bu sefer kol kışına iniyor. *Orospu çocuğu.*

Omzuma bir dokunuş beni bakışlarımdan uzaklaştırıyor.

"Ne?" Şak diye söyledim. Arayanın bir catering çalışanı olduğunu fark ettiğimde derin bir nefes alıp birkaç kez göz kırpıyorum. "Özür dilerim." Başımı sallıyorum. "Ne oldu?"

"Sadece size bir içecek getirip getiremeyeceğimi ya da yiyecek bir şeyler alıp alamayacağımı bilmek istedim..." Sesleri ancak bir gıcırtının üzerinde.

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim, teşekkür ederim." Tekrar aşağı baktığımda Kendra hışımlla adamdan uzaklaşıyordu. *Kahretsin.*

"Bekle!" Döndüğümde, ikram görevlisi neredeyse ayaklarımdan dibinde, bahşiş kazanmaya hevesli bir haldeydi. Onu kendime doğru yaklaşıtıyorum ve Kendra'ya arenayı işaret ediyorum. "Şu uzun turuncu elbiseli, tek omuzlu, kıvrıcık siyah saçlı, süslü püslü kadını görüyor musun?"

"Öyle mi?"

"O benim yapımcım," diye açıklıyorum. "Onunla buluşmam gerekiyordu ama..." Göz ucuyla bakıyorum ve birinin yanımdaki koltuğa attığı VIP kordonlarından birini kapıyorum. "Kimlik bilgilerini unutmuş." Yalan söyledim. "Bunu ona götürüp locaya giden yolu bulmasını sağlayabilir misin?"

"Gerçekten gitmemem gerekiyor..."

Cüzdanımı çıkarıp birkaç banknot alıyorum ve eline sıkıştırıyorum. Etrafına bakınıyor, sonra koşarak uzaklaşıyor ve ben de aşağıdaki manzaraya dönüyorum.

Kendra kamera ekibinin eşyalarını toplamasına yardım ediyor. Dua ediyorum da küçük yemek şirketi arkadaşımın onu bulmasına yetecek kadar uzun süre orada kalsın. Kendra'ya beni bulmasını söyleyen bir mesaj atıyorum, ama muhtemelen orası ne kadar gürültülü olursa olsun, telefonunu duyamayacağından eminim.

Ben de koltuğuma oturdum ve beklemeye başladım.

Whit bana yan gözle bakıyor. "Bana bunun olduğunu söylemek ister misin?"

"Gerçekten onunla buluşmam gerekiyordu." Omuz silktim.

"O çocuğa benim VIP kordonumu vermişsin," dedi bana seslenerek. "Onu rahatsız eden bir adam gördüm."

Öfkelendi. "Bu tür etkinlikler her zaman pisliklerle doludur."

Başımı salladım. "Pisliklerden bahsetmişken, daha önce Jonathan'la ne oldu? Uzun süredir birlikte çalışmadığımızı biliyorum ama daha önce de buzu paylaşmıştık ve senin birinin üzerine bu kadar çabuk atladığını hiç görmemiştim." Kişisel görüldüğünden bahsetmedim.

Omuzlarını kaldırdı. "O bir pislikti. Jonathan'ın örnek alınması gerekiyordu."

"Sanırım demek istediğin ."

"Güzel." Ayağa kalkmadan önce cevabı kısa ve tatlıydı. "Ben bir içki daha alacağım."

Saniyeler sonra Kendra boş koltuğa oturur ve normalde parlak, neşeli ve dışa dönük kişiliği kaybolur.

Onu içeri alırken tek söyleyebildiğim "Hey" oldu.

Bu gece muhteşem görünüyor. Ona bakarken beni yakaladığında kendimi hıyar gibi hissediyorum. Onu çağırdım ama şimdi yanımdayken, güzelliği karşısında bir cümleyi bir araya getiremeyecek kadar şaşkınım. Bunun yerine arkamı dönüp onu bulan yardımsever yemek servisi personeline minnettar bir el sallıyorum.

"Hey sen," diye mırıldanıyor. "Bunun için teşekkürler." VIP kordonunu sallıyor ve masanın üzerine bırakıyor. "Beni mi gözetliyordun?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bu konuda ketum davranmazsam gerçekten casusluk yapmış olur muyum?"

"Sanırım hayır... Peki, harika bir oyuncu kadrosu için tebrikler. Her şey hakkında nasıl hissediyorsun?"

Elleri hâlâ hafifçe titriyor. "En son ne zaman yemek yedin?" "Protein yedim-"

Her zaman protein barlarıyla. Muhtemelen her şey olup biterken yemek yemeyi unutmuştur. Ayağa kalkıyorum. "Hemen döneceğim."

Çok fazla yemek olan ikram masalarına doğru ilerledim ve birkaç tabağı her şeyden azar azar doldurdum. Neyi sevip sevmediğinden emin değilim. Döndüğümde her şeyi önüne koyuyorum.

"Aç değilim."

İç çektim. "Benimle tartışma." Muhtemelen paket ya da fast-food poşetinde gelmeyen hiçbir şey yemediğini biliyorum.

Yarı alaycı bir gülümsemeyle gözlerini bana çeviriyor. "*Evet, baba,*" diye alay ediyor.

Yüzündeki sırıtış bana baba demesi mi? Vay anasını. "Baba" olayını seveceğimi hiç düşünmezdim ama Kendra'ya doyamıyorum.

Kaşlarımı kaldırarak "Sakin ol bebeğim" diye karşılık veriyorum ve boynunun hafifçe kızarmasını izliyorum. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Onunla flört etmeyi bırakmalıyım, ama düşünmeden içine düşmek çok kolay.

Yemeğini karıştırıyor ama fazla yemiyor. Midesinin düğüm düğüm olduğunu söylüyor ve bunu taslağı korumaktan kaynaklanan sinirlere bağlıyor. Bu onun yapacağı bir şey değil. Onu herhangi bir iş ortamında telaşlı hayal edemiyorum. Onu çalışırken her izlediğimde, daha önce binlerce kez yapmış gibi görünüyor.

İnsanlar dışarı çıkmaya başlayana kadar locada takılıp kendi aramızda konuşuyoruz. Saatimi kontrol ediyorum ve gitme vaktinin geldiğini fark ediyorum. "Harika vakit geçiriyorum ama artık gitsem iyi olacak. Arabayı sen mi kullandın?"

"Bir Uber çağırayım."

"Kiralık bir arabam var. Sizi otelinize geri götürebilirim. Nerede kalıyorsunuz?"

"The Grand."

Beni başından savacakmış gibi ağzını açıyor ama ona fırsat vermiyorum.

"Ben de."

İşlerin yolunda gitmesi ne garip.

Vardığımızda, çantamı almak için bagajı açtım. Rötarlı uçuşumun daha bu sabah olduğuna inanamıyorum, sanki bir hafta önceymiş gibi geliyor. *Ne gündü ama.*

Duraksıyor. "Henüz giriş yapmadın mı?"

"Hayır, uçağım rötar yaptı. Açılış töreni için arenaya zar zor yetişebildim."

Bagajı kapatıyorum ve otelin girişine doğru yürürken bavulları yanıma alıyorum.

"Eyvah. Susarsan diye otelin barı harika. Çok iyi Negroni yapıyorlar."

Sırıtiyorum. Tabii ki bunu sipariş etti. "Hiç geçen yüzyılda icat edilmiş şey içer misin?"

Gülüyor, oda anahtarını bulmak için çantasını karıştırıyor. "Klasikler asla ölmez."

Döner kapılardan geçip *büyük* lobiye giriyoruz. 1920'lerden fırlamış gibi görünüyor. Otelin barını sevmesine şaşmamalı.

"Oh güzel. İyi bir *Sidecar* için can atıyordum," diyorum alaycı bir tavırla.

Burnunu kıvırıyor ve beni hafifçe itiyor. "Sen bilirsin. Sanırım yatmadan önce bir gece içkisi alacağım. Bilirsin, inat olsun diye. Harika bir zevkim olduğunu fark ettiğinde bana katılmaktan çekinme."

O yanımdan geçip bara doğru yürürken ben de masaya doğru yürüyorum. "Beladan uzak dur," diye sesleniyorum ona. "Ve o Old Fashioned'in yanında bir şeyler ye!" Daha önce yeterince yememişti.

Etrafında dönüyor ve göz kırptıyor. Başımı sallayarak gülümsüyorum. Resepsiyon görevlisinin karşısına geçtiğimde beni geniş bir gülümsemeyle selamlıyor ama gözlerinin yanımda duran bavulun sapına kaydığını fark ediyorum.

"İyi akşamlar, efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" "İyi akşamlar. Sadece giriş yapıyordum. Lee Sullivan."

Gözleri önündeki bilgisayar ekranında ve tıklıyor. "Biriyle mi kalıyorsun?"

"Hayır. Sadece ben varım."

"Onay numaranız var mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, rezervasyon başka biri tarafından yapıldı."

"Rezervasyonu kim yaptırdı?"

"Umm..." Telefonumu elime alıp e-postalarımı açıyorum ve odamın rezervasyonundan sorumlu yöneticiyi arıyorum. "Jessica Boelter? Ya da Whitney ... Olson'ın altında olabilir." Bu insanlarla aslında tanışmadım, ama sahip olduğum tek bağlantılar bunlar. "Bir sorun mu var?"

"Görüyorum ki sizin için bir rezervasyonumuz varmış..." Klavyeyi tıkırdatmaya devam ediyor.

Vardı. Kulağa hoş gelmiyor.

Bilgisayara başını sallar. "Ne anlıyorum. Dün sizi grubunuzun geri kalanıyla birlikte kontrol ." Diğer herkes her ihtimale karşı bir gün erken gelmişti, akıllıydılar. Ben de bir gece önceki partiden uzak durmayı umuyordum. "Ne yazık ki yirmi dört saat içinde giriş yapmayınca odanızı başkasına vermek zorunda kaldık. Sizi daha önce aramaya çalıştık."

Muhtemelen uçaktayken.

"Evet, sanırım odalar rezerve edilirken varış tarihimle ilgili bazı yanlış anlaşılmalr olmuş. Sorun değil. Bana yeni bir oda ayarlayabilir misiniz? Elinizde ne varsa bana uyar." İlk rezervasyonumda ne olduğu umurumda değil, sadece bana bir yatak verin ki yatabileyim.

Adam dişlerini gıcırdatıyor, sinirleniyor. *Kahretsin.* "Çok üzgünüm, bu gece için tamamen doluyuz. Hokey seçmeleri devam ettiği için maksimum kapasiteye ulaştık. Karışıklık için gerçekten özür dilerim."

Başımı salladım ve iç çektim. "Senin hatan değil. Yeni bir otel bulana kadar lobide takılabilir miyim?"

"Hiç de değil. Ve sizi yakınlardaki herhangi bir konaklama yerine götürmekten memnuniyet duyarız.

Beklerken size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Böyle iyiyim. Teşekkürler."

Lanet olsun.

Bavulumu yan taraftaki altın renkli döşemeli sandalyeye doğru yuvarlıyorum, ardından takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum ve mevcut konaklama yerleri için arama çubuğunu açıyorum. Sandalyeye çöküp bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu çok kötü. Muhtemelen müsait bir şey olmadığını bilecek kadar çok taslakta bulundum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp telefonumda boş otel ilanlarını arıyorum. Pek iyi gitmiyor. Beş dakika sonra koca şehirde tek bir oda bile olmadığını görüyorum. Herkes seçmeler için burada.

Şehir dışında, banliyöde bir otelde oda bulabilirim ama o kadar uzağa gidip gelmek istemiyorum. Özellikle de yarın kahvaltı için ekibimle buluşmam gerekiyorsa. Havaalanına geri dönmeyi ve kırmızı gözle eve dönüp dönemeyeceğime bakmayı düşünüyorum. Brunch'a lanet olsun.

"Odanı bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor kıkırdayarak ve gülümsemesini görünce hayal kırıklığım hafifliyor.

Kıkırdıyorum. "Odam yok. Seyahat rezervasyonumu kim yaptıysa dün check-in yaptırmış. Ben gelmeyince de gelmeyeceğimi düşünüp odayı verdiler."

"Ne! O zaman sana başka bir oda versinler."

"Tamamen dolular." Tekrar telefonuma bakıyorum ve kaydırıyorum. "Bütün oteller dolu. Her draftta böyle oluyor... Neyse, sek burbonunu ya da her neyse onu içtin mi?"

Telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur. "Yaptım. Sen de bir tane kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun... Bakalım senin için bir şey bulabilecek miyim?" Esniyor.

"Bunun için endişelenme. Odana çık Kendra. Ben iyi olacağım."

Başını sallıyor, hâlâ etrafı yokluyor. "Kahretsin, şaka yapmıyormuşsun, hiçbir şey yok ..." Telefonunu kilitliyor ve çantasına koyuyor. "Seni bırakamam. Benim için önemlisin, yani şov için, yerleştiğinden emin olmalıyım. Bu işimin bir parçası."

"Kendra."

"Benimle odama gel. Bu ayakkabılardan kurtulmam lazım, sonra her şeyi çözeriz."

"zorunda değilsin-"

"Ciddiyim, bu işimin bir parçası. Bu konuda benimle kavga etmek seni sadece başıma daha büyük bir bela yapar. Lütfen yapmayın."

Teslimiyet içinde avuçlarımı gösterdim. "Sen nasıl istersen patron." Açıkçası tartışamayacak kadar yorgunum.

Asansöre biniyoruz ve o sekizinci katın düğmesine basıyor. Telefonunu tekrar çıkarıyor, sanki son birkaç dakika içinde civardaki otellerde sihirli bir şekilde boş yerler belirmiş gibi. "Tamam. Şöyle yapacağız," diyor yine esneyerek. "Sana odamı vereceğim-"

"Otel odanı almayacağım."

"Evet, öyle. Ekibimden birinin fazladan yatağı var mı diye bakmaya gidiyorum."

"Bana sadece kanepeni ver, ben iyi olacağım."

Asansörden inerek kapısına doğru kararlı adımlarla yürür.

"Burası bir butik otel, odamda kanepesi yok. Olsaydı bile, kaç yaşındasın, altı-dört mü?"

Kilidi açıp içeri ve geçmem için kapıyı açık tutuyor. "Altı-beş."

"Aynen öyle. Lobide senin için yeterince büyük bir kanepesi bile yok. Benim odamı al, ben bir yatak bulurum ve yarın tekrar bir araya geliriz." Oda aydınlanıyor, düşündüğümde daha küçük ama yatak yeterince büyük.

"Kendra. Sorun değil. Büyük boy bir yatak, paylaşabiliriz. Bunu olması gerekenden daha garip hale getirmeyi bırakalım."

"Emin misin?"

"İkimiz de yetişkiniz, sanırım bunu halledebiliriz. Yanında uyumam seni rahatsız eder mi?" Sırf birlikte yattık diye bu gece aynı yatağı paylaşmamızın onun için sorun olmayacağını varsaymamalıyım.

Kaşlarını çatıyor ve bana saçmalıyormuşum gibi bakıyor. "Tabii ki! Ben sadece, bilirsin... yapamayız-"

"Hiçbir şey denemeyeceğim. Nerede durduğunu biliyorum."

Başını sallıyor, sonra bavulundan kıyafetlerini alıp banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kilitliyor. "Saat kaç? Hâlâ oda servisi yapıyorlar mı?" Sesi duvarın içinden boğuk geliyor.

"Uhh..." Arkamı dönüyorum ve gözlerim bir menüye takılana kadar her yeri tarıyorum. Telefonumu kontrol ediyorum. "Evet, otuz beş dakikanız daha var. Sana bir şeyler sipariş etmemi ister misin?" *Nihayet*. Yiyecek başka bir şey almasına sevindim.

"Evet."

Bana daha fazla bilgi vermesini bekliyorum ama o cümleyi bitirmiş gibi görünüyor.

"Ne istiyorsun?" Etrafımda dönüyorum. "Her şeyi severim. Şaşırt beni." "Alerjiler mi?" "Hayır."

Otel telefonunu açıyorum, sunucu simgeli düğmeye basıyorum, sonra yatağın kenarına oturup birinin cevap vermesini bekliyorum. Kendra banyodan çıktığında, her nasılsa bol tişörtü ve boxer'ıyla, daha önceki elbisesi ve stilettolarıyla olduğu kadar güzel görünüyor.

Telefonun diğer ucunda birinin konuştuğunu hayal meyal hatırlıyorum.

Sadece arkadaş olmamız gerekiyordu... ama arkadaşlar birbirlerine benim ona baktığım gibi bakmazlar.

"Merhaba..." tekrarlıyor otel personeli, ikinci kez. *Odaklanın*.

"Ah, kahretsin. Evet, oda servisi için sipariş verebilir miyim?" Micky'nin lansman partisinde ona nasıl baktığını hatırlayarak bir kalamar pizza sipariş ettim. Ardından fıstık soslu ızgara ananaslı salatalık salatası, birkaç paket kettle cipsi, cacık sosu, bir dilim çikolatalı kek ve bir dilim cheesecake. Kahretsin, yiyebilirim.

Kendra parlak gözlerle dinliyor, telefondaki kişiye anlattığım her maddeyle daha coşkulu bir şekilde dans ediyor. Sonunda, kafasının etrafında görünmez bir kement sallıyor. Son siparişe kadar kıkırdıyorum. O kadar gülünç ki menünün geri kalanını da okumak istiyorum.

"Oda numarası?" diye sordu. Geldiğimizde kapının dışında hangi numaranın olduğunu hatırlayamayacak kadar o elbisenin içindeki kışına bakmakla meşguldüm.

Telefonu elimden bırakıp Kendra'yla teyitleşiyorum, hâlâ onun maskaralıklarına sırtıyıyorum. "Oda numarası?"

"844," diyor, lahana yaması yaparak. Kıkırdıyorum. Bu dans icat edildiğinde hayatta bile değildi, ki ondan tam da bunu beklerdim. Bu noktada, yemek geldiğinde zıplayıp fokstrot yapsa gözümü bile kırpmam.

"844... Evet..." Dikkatimi tekrar arayan kişiye veriyorum. "... Hayır, telefonda ödeyeceğim."

Dikkatimi çekmek için ellerini yüzümün önünde sallıyor. "Odaya fatura et!" diye sahnede fısıldıyor. "Sully!"

Başımı sallıyorum ve cüzdanımı çıkarıyorum. Elimden kapmaya çalışıyor ama numaraları okumayı bitirirken kredi kartını başının üstünde tutuyorum. Bana tahmini bir süre verdiler ve telefonu kapattım.

"Neden odaya fatura etmediniz?"

"En azından karnını doyurabilirim." İstedğimden daha seksi çıktı, bu yüzden çabucak "Burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler" diye ekledim.

"Benim cebimden çıkmıyor, şirket ödüyor."

Ayağa kalktım ve mini bara doğru yürüdüm. "Peki, bu durumda ..." Kendime birkaç parmak viski koyuyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Teşekkür ederim, Vault Productions... Ayrıca, size akşam yemeği ısmarlamasaydım, borcumu başka bir şekilde ödemem gerekirdi ve bu gece komik bir iş olmayacağını zaten kabul ettiniz." Bir yudum alırken kaşlarımı bardağımın üzerinden ona doğru sallıyorum.

Gülüyor. "Siparişi iptal etmek için çok mu geç?"

"Asla geç değildir."

Bu da bana onun gözlerinden birini kazandırıyor. "Sadece takılıyorum."

Evet, hiç de bile.

"Uh-huh." Sırıttıyorum, sonra gömleğimin ceketini silkip bavulundan bir eşofman altı ve bir fanila çıkarıyorum. Bir yudum daha alıyorum ve içkimi bırakıyorum. "Beni uyuşturmaya çalışma," diyorum.

Alay ediyor. "Altı beş yaşındasın... Ayrıca, fil sakinleştiricilerimi diğer pantolonumda bıraktım." Diğer pantolonunda. Yanından geçerken gözlerim hiç düşünmeden kışına kayıyor. Yanağından bir parça görünüyor. Lanet olsun.

Banyonun kapısını kilitleyip kıyafetlerimi tezgâhın üzerine bırakıyorum, sonra yüzüme soğuk su çarpıyorum ve aynada kendime bakıyorum. *Bu gece onu beceremezsin.* Yaptığımız şey tekrarlanamaz. Gösteri gerçekleşiyor ve her ne kadar tekrarlanmasını istesem de, düşünmeden hareket ederse hayal kırıklığına uğrayacaktır. Özellikle de içtiği için ve ne kadar içtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer onunla tekrar bir şansım olursa, bu bizim zamanımız olduğu için olacak.

Düğmeli gömleğimi ve pantolonumu çıkarıp gri bir eşofman ve muhtemelen göğsümü çok sıkkan beyaz bir gömlekle değiştiriyorum. Her neyse. Aynada kendime bir kez daha bakıyorum. *Pantolonunun içinde kalsın.*

Kapıyı açıp gömleğimi, ceketimi ve pantolonumu küçük dolaba asıyorum. Yatakta bağdaş kurmuş oturuyor, televizyonun kumandasını tutuyor ve TV rehberinde geziniyor. "Beklerken izleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum," diyor gözlerini ekrandan ayırmadan. Dolabın kapağını kapatıp yatağa atıyorum ve onu zıplatıyorum. Gülümsüyor ve bir kanal seçiyor. Ne seçtiğinden emin değilim. Şimdilik sadece reklamlar var. Çok geçmeden yemek geliyor.

"Yemek!" diye anons ediyor, zıplayıp kapıyı tutuyor. Siyah giysili iki kişi ellerinde iki tepsi ve bir pizza kutusuyla odaya giriyor. Her tepside tabakları örten iki gümüş kubbe var. Yiyecekleri kısa şifonyerin üzerine yerleştiriyorlar ve biz de onlara veda ediyoruz.

Tepsileri yatağa taşıyorum ve o da pizza kutusunu alıyor. "Yemeklerin gümüş kapaklı olmasına bayılıyorum" diyor, altlarına bakarak. "Kendimi *Pretty Woman* filmindeymişim gibi hissettiriyor."

Pizza kutusunun kapağını kaldırıp bir dilim alırken ağzımın kenarı yukarı kalkıyor. Arkama yaslanıp sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. Salatanın bir kısmıyla birlikte yemeğini tabağa koyuyor. Yarısı yenmiş pizza dilimini dişlerimin arasında tutuyorum ve cips paketini açıp ona uzatıyorum. Sessizlik içinde birlikte çalışıyoruz.

O yerleştikten sonra dilimimi bitirip bir tane daha almak için içeri giriyorum. O sırada ne izlediğimizi fark ediyorum. Bir kalamarlı pizzaya bir de televizyona bakıyorum, anlatıcı rahat bir tempoyla konuşuyor. "Ve işte orada, kudretli Humboldt kalamarı. Kırbaç gibi dokunaçları ve eşkenar dörtgen yüzgeçleri bu güzel yarattığı görülmeye değer kılıyor. On iki metreye varan uzunluklarıyla bu büyük mürekkep balıkları uskumru avlamak ve beslenmek için çok derinlerden gelirler."

"Kalamarlar mı? Gerçekten mi?"

Bana göz kırıyor, bir parça kalamar koparıp ağzına atıyor. *Tuhaf.* Kanalı değiştirmesini bekliyorum, ama hayır, anlatıcı yarattığın kancaya benzer tutuşlarını ve suyun mantosundan nasıl ilerlediğini anlatırken oturup izliyoruz, bu her ne haltsa. Sonra bu devasa yaratıkların dalgıçları nasıl derinlere çekebildiğini açıklıyorlar.

"Bu çok korkutucu."

"Öyle değil mi? Dünyanın geri kalanı mürekkep balıkları tarafından yenilmekten korkarken, Japonya bundan porno yapıyor."

"Ciddi misin?"

"Evet." Sanki dünyadaki en bariz şey buymuş gibi kıkırdıyor. "Dokunaç pornosunu bilmiyor muydun?"

"Siz çocuklar bugünlerde bununla mı ilgileniyorsunuz? Dokunaç pornosu ve göt yemek mi?"

Omuz silkiyor. "Söylentiler doğru."

İzlemeye devam ediyoruz ve o yemek yerken gösteriden kesinlikle büyüleniyor. "Okyanusta yüzmek, uçan aslanlar, kaplanlar ve ayılarla dolu tehlikeli bir ormanın üzerinde süzölmek gibi ve sen sadece lanet bir güvercinsin."

"Ve yarısı aç," diye ekliyorum başımı sallayarak.

"Diğer yarısı da sırf güvercinin öğrenmek için seni öldürür."

Kıkırdıyorum ve atıştırmak için diğer cips paketini açıyorum.

"Tanrım, bu görüntüler inanılmaz," diyor.

"Bir belgesel yapmak ister miydiniz?" "Evet."

Cevabı beni şaşırttı. "Bekle, gerçekten mi? Bunun gibi mi? Hayvanlar falan mı?"

Başını sallıyor. "Müzik."

Bunu hayal edebiliyorum, müziğe tutkuyla bağlı olduğu belli.

Gelecek belgeseller için planlarını ve ilginç bulduğu farklı müzik türlerini anlatmasını dinliyorum. Dil ve sosyoloji gibi konuların belirli alt türleri nasıl etkilediğini aktarıyor ve bana ele almak istediği sanatçılardan bahsediyor. Hakkında daha fazla şey öğrendikçe onu daha çok seviyorum.

Bana hokey hakkında sorular soruyor, sadece nasıl bir şey olduğunu ya da en sevdiğim anıları değil, arenayı ve seyahat detaylarını, insanların nasıl Zamboni şoförü olduğunu, formaların kaşındırıp kaşındırmadığını ve üzerinde kaydığımız buzun kalınlığını da soruyor. Bazı sorularına verecek cevabım bile yok. Sormak hiç aklıma gelmedi. Onun beyni benimkinden çok farklı çalışıyor. Sanki sadece benim deneyimlerimi değil, sporun nasıl işlediğine dair öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyor. Yıllarca "Farklı ne yapmayı planlıyorsun? *Maçı kazanmak için bir dahaki sefere neyi farklı yapmayı planlıyorsun? Son golü attıktan sonra nasıl hissediyorsun? Lakes Stanley Cup'ı kazanmadan bir yıl önce emekli olduğun için pişman mısın?*"

Benim hakkımda sorular sorduğunda, bunlar bir insan olarak benimle ilgili şeyler. Ailemi, beni neyin endişelendirdiğini, en sevdiğim sandviçin ne olduğunu soruyor.

Şu anda aklımda hangi şarkılar var? Flört ediyoruz, ikimiz de profesyonellik ve şaka çizgisinde yürüyoruz. Onun arkadaşlığından bu kadar keyif alırken bundan kaçınmak zor.

"Bir dakika gösteri hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordum. "Elbette, ne bilmek istersin?"

"Bunun ne anlamı var?"

Kaşlarını çatıyor. "Eğlence, bebeğim." "Hayır, gerçekten, gösteri ne hakkında?"

Ne sorduğumu anlayarak başını sallıyor. "Ana hikâye senin bir koç olman ve flört hayatın, ama biz filmi çekerken küçük şeyler olacak ve bunlardan yola çıkarak mini hikâyeler geliştireceğiz. Bu birkaç iyi ya da kötü randevu, birlikte çalıştığınız insanlar arasındaki mücadeleler, takım galibiyetleri ve mağlubiyetleri, tüm küçük drama parçaları olabilir."

Mırıldanıyorum, bu sestten hoşlanmıyorum. "Hiç yoktan dram mı yaratıyorsun?"

Bir lokma yemeğini yutmayı bitiriyor. "Bazı yapımcılar buna çok meraklı, bunu pek çok yarışma programında görebilirsiniz ama ben her zaman bunun psikolojik istismar olduğuna inandım."

"Bekle, yani reality şovlarda gördüğün kavgalar gerçek mi?" "Çoğu zaman, evet. Ama genellikle yapımcılar tarafından yaratılıyor." "Nasıl?"

Omuz silkiyor. "Düşündüğünüzden daha kolay. Bu, size bir parça şeker uzatıp 'Bu şekeri kimsenin almasına izin verme yoksa seni şovdan atarım' demem gibi bir şey. Sonra da rakibinize gidip, 'Sully'den o şekeri çalmanı istiyoruz, yoksa seni şovdan atarız' demem gibi."

"Ama şeker yerine aldatma, açgözlülük, kıskançlık var."

Başını sallıyor. "Bu üzücü. Drama yaratmadan ve insanları travmatize etmeden de reality TV yapılabileceğine inanıyorum ama belki de bunun nedeni henüz ruhumun kırılmamış olmasıdır. UCAN Vakfı gibi, yapım şirketlerinin yönetmeliklere uymasını ve oyuncularını istismar etmemesini ya da sömürmemesini sağlayan kuruluşlar var. Ama şovunuz esas olarak siz ve ekibinizle ilgili. Yeni kariyeriniz, koçluk yaptığınız takım ve tüm bunları aşkla nasıl dengelediğiniz. Her seferinde bir kişiyle çıkıyorsunuz, dolayısıyla aşk ilişkileriniz arasında rekabet olmayacak."

"Söylediklerimi düzenleyecek ve bazı şeyleri bağlamından koparacak mısınız?"

"Yani, böyle bir şey yapma ihtimalleri her zaman var, o yüzden aptalca bir şey söyleme. İstemediğiniz bir şeyi söylemeniz için sizi asla zorlamayacağız. Bazen, ne hakkında konuşmanızı istediğimiz konusunda size yön vereceğiz, ancak söylediğiniz her şey senaryosuz olacak. Konuşmalarınız size ait olacak."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. Tüm bunlar çok tuhaf.

"Şu anda garip geldiğini biliyorum ve başlangıçta biraz rahatsız hissedebilirsiniz, ancak bir süre sonra kameraları o kadar fark etmeyeceksiniz ve doğal hale gelecektir."

"Sence aramızdaki şeyler tuhaflaşacak mı?"

"Aramızdaki şeyler zaten tuhaf." Kıkırdıyor. "Bunu aşacağız. Yapımcılar yeteneklerle yakın çalışırlar - yetenek sizsiniz - çünkü bu karşılıklı saygıyı geliştirmeye yardımcı olur, bu da tüm prodüksiyonu daha başarılı ve daha eğlenceli hale getirir. Biz bir ekibiz. Yani, eğer konuşmaya ihtiyacınız varsa ya da kendinizi rahatsız hissediyorsanız, hemen bana haber verin. Bir çözüm bulabiliriz."

Sırıtıyorum. "çok yakın çalıştığınızı söyleyebilirim." Beni itiyor ve gülüyor. "İğrenç."

"Çıkardığın o lanet sesler iğrenç değildi." Gülümsedim. Altı ay sonra onları tekrar duyacağım.

Gözlerini bana diyor ve ben de konuyu kapatıyorum. Sohbetimiz yeniden başlıyor ve zaman eriyip gidiyor. Onunla saatlerce konuşabilirim ve söyleyecek sözüm hiç bitmez. Planım onu yakalayan Toronto'lu oyuncu hakkında soru sormaktı, ama çok sayıda konudan bahsederken, en sevdiğimiz şeyleri paylaşırken ve değerlerimizi karşılaştırırken yüzünün ıslıl ıslıl olduğunu görünce havayı bozmak istemiyorum. Küçük baloncuğumuzun tadını çıkarıyorum.

"Kahretsin, saat sabahın üçü!" Çığlık atıyor.

"Bir şey söylemeyecektim," diye itiraf ediyorum, ayağa kalkıp gerinerek. "Sanırım seninle çok fazla eğleniyorum Kendra."

"Bu güzeldi." Yataktan atlıyor ve dişlerimizi yan yana fırçalıyoruz. Lavaboya tükürmek için etrafında dolanırken elim sırtının alt kısmına düşüyor. Ona her dokunduğumda, bu yeterli olmuyor. Gerginlik hissediliyor ama bunu itiraf etmek anlamsız. Şu anda bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Diğerini profesyonelce incitmeden ya da durumu daha da kötüleştirmeden olmaz. Bir şekilde, yokmuş gibi davranmak daha kolay.

Buklelerini sarıyor, ben de sırtıyorum.

"Şapkamla dalga geçme."

Gülümsüyorum ve yan tarafını çimdikliyorum. "Yapmıyorum. Bence çok tatlı görünüyorsun."

Banyonun ışığını kapatıp yatağı temizledikten sonra üstteki nevresimi geri çekiyor. "Hangi tarafta olduğun umurunda mı?"

Eğer daha önce arkadaşlık yasağı politikasına uymanın zor olduğunu düşündüysem, iradem gerçekten test edilmek üzere.

"Ben genelde sol taraftayım,"
diye cevap verdim. "Mükemmel.
Ben sağ taraftayım."

Yatağında uyuduğu geceyi hatırlıyorum. "Yeterince kolay," diyorum, yatağın yanında gömleğimi çıkarırken. Sanki çırlçıplak soyunacakmışım gibi gözlerini benden kaçırıyor. "Benim yapmamı ister misin..." Gömleği kaldırıyorum ve o beni el sallıyor. "Hayır, sorun değil. Ben bu taraftayım, sen de o taraftasın. Biz yetişkiniz, değil mi? Beni rahatsız etmiyor! Senin için sorun olur mu? Yani, sanki-" Birbirimizi daha önce de çıplak görmüştük, ama şimdi aramızda nasıl bilmediğimiz bir bariyer var. sorun olmaz ama onun isteklerine saygı duyacağım.

"İyi misin?" Kahkahamı bastırıyorum. "Ne?"

"Ne?" Yankılanıyorum, çarşafın altına tırmanıyorum.

O da aynısını yapıyor ve kapatmak için lambaya dokunuyor. Aramızdaki sessizlik sağır edici. Oteldeki her küçük ses daha da yükseliyor. İkimiz de tavana bakıyoruz. Bir şey söyleyecekmiş gibi yutkundüğünü ve ağzını açıp nefes aldığını duyuyorum. Sonra yine sessizlik.

"Ne söyleyecektin?" diye sordum. Başımı ona doğru çeviriyorum ve dışarıdaki sokak lambaları yüzünü zar zor aydınlatıyor.

Sonunda başını çevirip bana bakıyor. "Eğer her şey farklı olsaydı..." diye fısıldıyor.

Elim onun küçük elini kaplıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Eğer her şey farklı olsaydı, her şey farklı olurdu." Aramıza melankolik bir özlem düşüyor.

Kendra, geleceğim nasıl olursa olsun asla unutamayacağım biri. Bundan on yıllar sonra, başka bir kadınla evli olsam da olmasam da, hiç kuşku yok ki düşüncelerim zaman zaman ona kayacak. Hayatımın en şanslı gecesini, otelin odamı hediye ettiği ve Kendra Ames ile her şeyi tartışarak gece 3'e kadar uyanık kaldığım geceydi. Muhtemelen kariyerim yerine onu seçmiş olsaydım neler olabileceğini merak edeceğim, çünkü yapmadığınız şeylerden pişmanlık duymak doğaldır, ancak Kendra'yı seçmiş olsaydım, muhtemelen baş antrenörlük pozisyonunu kabul etmediğim için pişman olurum.

Parmaklarım onu yanına çekmek, vücudunu benimkiyle örtmek ve onu yakınımda tutmak için seğiriyor, ama ona her şeyimi verene kadar, yaşadığımız kaçamağı uzatarak onu incitmeyeceğim. Elini bırakıyorum. Beni başka kadınlarla, tanışmaktan heyecan bile duymadığım kadınlarla çıkarken izleyecek ve o bundan daha iyisini hak ediyor. Zihnim bu şovu ve onun önünde kadınlarla yakınlaşmayı düşündükçe daha da sinirleniyorum, ta ki düşüncelerim bir plana dönüşene kadar... *bu sadece geçici bir durum.*

Randevulara gideceğim. Ne isterlerse yapacağım. Yapım şirketiyle olan bu aptal sözleşmeyi bitireceğim ... ama onun için geri döneceğim.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWELVE

SULLY

Tanıştırıldığım kadına odaklanmaya çalıştım, ancak son birkaç haftadır Kendra ile yaptığım tüm gösteri hazırlıkları beni başkalarına kapattı. Ona sahip olmama ne kadar az izin verilirse, o kadar çok siktir git demek istiyorum.

kurallar ve yine de yap. Özellikle de otelde saatlerce konuştuğumuz o geceden sonra.

Bugün iki kez kameraya bakmamam hatırlatıldı, ki bakmıyordum, yanında duran Kendra'ya bakıyordum. Neyse ki şimdi benimle röportaj yaptığı için gözlerimi ondan ayırmamam gerekiyor. Bu çok kolay. Onun iyiliği için kendimi ondan ayırmaya çalışmak? O kadar da değil.

Sorgulamanın ya da onların deyimiyle "itirafların" yapıldığı arka stüdyodayım. Her seferinde sadece bir kadınla buluşacağım için, ilk izlenimlerimi filme alma alıştırmaları yapmak istiyorlar, böylece nelere dikkat etmem gerektiğini biliyorum. İlk randevumdan sonra benden geri bildirim istediler ve görünüşe göre "İyi"den daha fazlasını söylemem gerekiyor. Parlak ışıklar altında bir sandalyeye kuruldum. Makyaj sanatçılarından biri yüzüme bir ürün uygularken kağıt bir peçeteyi katlayıp gömleğimin yakasına sıkıştırıyor, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir fark göremiyorum.

Çok geçmeden Kendra, herkesin ve amcalarının telsizlerle birlikte taktığı kulaklıklardan birini takarak kapıdan aceleyle girer. Kendra

bir konuşmanın ortasındaymış gibi görünüyor.

Stüdyodaki herkes onu seviyor. Çalışanlarla en az altı kez el sıkışmasını izledim. O burada yaşıyor. Onun hakkında bir program yapmalılar, benim değil. Onu izlemek çok daha eğlenceli. koyduğu herkesin yüzünü aydınlatan bir ışık topu gibi. Ben de dahil.

"Teşekkürler Curtis," diyor, sonra gözleri benimkilere kilitleniyor ve yüzünde o parlak gülümseme beliriyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. Tavırları arkadaşça ama odaklanmış durumda. Kağıdı yakamın altından çekip alıyorlar ve daha önce tanıştığım yönetmen - James - kamera merceğinden çekimi kontrol ediyor. "Seviyeler iyi," diyor Kendra'ya. Geri sayım yapıyorlar ve böylece tekrar çekime başlıyoruz.

"Bana Kia hakkında ne düşündüğünü söyle." "İyi birine benziyor," diye cevap veriyorum.

"Unutmayın, itiraflarınızda tam cümleler kullanmanız gerekiyor yoksa izleyiciler kimden bahsettiğinizi anlamayacaklar... Bunlar samimi çekimler arasında görüntü olarak kullanılacak. İtirafların çoğu sonunda çekilecek ama bu iyi bir ısınma olacak."

İnlemeye direniyorum. "*Kia* iyi birine benziyor... Çocuklarla gönüllü olarak çalışıyor, yani sorun yok..." Gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Tüm randevularımın pazarlama müdürleri olması garip mi?" Binlerce kez kamera karşısına geçtim, beni rahatsız eden çekimler değil, *aslında* çıkmak istediğim kadın olan Kendra ile başka kadınlarla çıkma konusunu tartışıyor olmam.

Başka bir soruya geçiyor. "Burada doğal bir kimyanız hissettiğiniz biri var mı?"

"Bir."

CHAPTER THIRTEEN

KENDRA

L'ölüm benim için geldi. Bu sabah mide bulantısı ve yorgunlukla uyandım... Kahretsin, hasta olmak için zamanım yok. Kahretsin, umarım tükenmişlik değildir.

Belki de daha sağlıklı beslenme konusunda Sully'nin tavsiyelerine uyma konusunda daha iyi olmalıyım, diyorum kendime çantama daha sonra yemek üzere birkaç enerji barı koyarken.

Sully'nin ilk resmi koçluk gününü filme almak için sahaya giderken zihinsel kontrol listemi gözden geçiriyorum. Tüm oyuncu izin formları imzalandı. Telsiz pilleri şarj edildi. Kulaklıklar şarj edildi. Lance zaten PA Rachel'la birlikte sahada.

Kendimi küflenmiş bir et torbası gibi hissetmeme rağmen bugünü dört gözle bekliyorum. Onlarla seçmelerde tanışmıştık ama resmi bir takım olarak ilk kez karşılaşıyoruz. Arenaya vardığımızda Rogues kadın soyunma odasını buluyoruz ve giriş izni veriliyor. Oda taze boya kokuyor ve yeni inşa edilmiş gibi görünüyor. Zemin ve bir duvar takım logosuyla boyanmış, harflerin arkasında vahşi bir haydut dalgası var.

Oyuncuları rahatsız etmemek için arka tarafta yerimizi alıyoruz ve Sully'nin gelmesini beklerken onların sohbetlerini ve takım bağı kurmalarını kaydediyoruz. , gözleri kısa bir süre benimkileri buluyor.

takımına dönüyor. Gergin görünmüyor ve kendinden emin bir baş antrenörü tam anlamıyla temsil ediyor. O içeri girdiğinde konuşmalar kesiliyor.

"Hepinizi tekrar görmek çok güzel. Buza çıkmadan önce birkaç şey söylemek istiyorum. Birincisi, sizleri bu takımın bir parçası olarak görmekten heyecan duyuyorum ve koçunuz olmaktan onur duyuyorum. Koçunuz olarak sizden üç beklentim var. Birincisi bana ve takım arkadaşlarınıza saygı duymanız. Biz bir takımız, bunlar sizin kız kardeşleriniz. Her zaman anlaşamayabilirsiniz ama ihtiyaç duyduklarında arkalarında olsanız iyi edersiniz," diyor Sully otoriter bir şekilde.

"İki, çok çalışın. Maç ya da antrenman, her şeyinizi verin. Bunu yaparsanız başarılı olursunuz. Hokey efsaneleri yetenekle doğmazlar, çok oynadıkları ve sıkı çalıştıkları için efsane olurlar.

"Üç. Bu oyuna olan sevginizi asla kaybetmeyin. Hepiniz buradasınız çünkü ligdeki en adanmış ve tutkulu oyunculardan bazılarısınız. Sizi biz seçtik. Her biriniz bu takımı kurmak için özel olarak seçildiniz. Bu sporu sevin ve taraftarlarınıza onu ne kadar sevdiğinizi gösterin... İyi miyiz?"

"Evet, Koç."

"Güzel. Bir şey daha var." Beni işaret ediyor. "Millet, bu Kendra. Onu görmezden geleceksiniz." Bana göz kırpmıyor ama gülümsemiyor. "Ekip hakkındaki belgeselin yapımcısı. Şimdiye kadar bildiğiniz gibi, önümüzdeki birkaç ay boyunca burada olacaklar. Hepiniz onay formlarınızı imzaladınız. Herhangi bir maç günü film ekibi gibi davranın. Başta biraz tuhaf gelebilir ama hepimiz daha önce kamera karşısına geçtiniz."

"Joey Breck sözümü kesiyor ve şimdiden küstah olanın o olduğunu söyleyebiliyorum. Ağzımın kenarı yukarı kalkıyor ve gülmek için dudaklarımı birbirine doluyorum.

Sully bir doz sabır solur ve devam eder. "Bazen birkaç soru sormak için sizi kenara çekmek istedikleri zamanlar olacaktır. Her zaman hayır diyebilirsiniz. Ama lütfen sadece kendinizi temsil etmediğinizi, aynı zamanda ekibimizi ve Minnesota'yı da temsil ettiğinizi unutmayın, bu yüzden kısa tutun ve *profesyonel* olun." Bu sözleri söylerken Joey Breck'e bakıyor, sonra bakışlarını bana yöneltiyor. "Sen." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Oyuncularımı palyaçoğa çevirme."

"Evet, Koç," diye cevap veriyorum.

Sully dilini yanağının içine sokar. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Bir adım öne çıkıyorum. "Bizi mekanınızda ağırladığınız için hepimize gerçekten , yolunuza çıkmamak için elimizden geleni yapacağız. Hepimiz adına konuşuyorum.

Sizinle birlikte bu yolculuğun bir parçası olmaktan mutluluk duyduğumuzu söylemek isterim. Bu sezon için iyi şanslar."

"Sorusu olan var mı?" Sully ekibe sorar.

"Programın adı ne Koç?" Joey Breck arkasına yaslanıp boktan bir sırıtışla sakızını çiğneyerek soruyor.

"İsim önemli değil. Tamam, zaman-"

"Belki Kendra biliyordur," diye öneriyor Cori Kapowski. Gözlerini deviriyor ve ben de başımı omuzlarımın arasından sarkıtıyorum.

"Adı Sully ile Gol Atmak," diye cevap veriyorum. "Akılda kalıcı," diye ekliyor Cori Kapowski sırtarak.

Birkaç kadın kıs kıs gülüyor. Onları suçlamıyorum, bu isim çok saçma.

Genel olarak, oyuncular ve personel, ekibimizin kendilerini rahatsız etmesini anlayışla karşıladı.

Takımın kaptanı Delta Makkonen, sopasının etrafına bant sararken usulca gülüyor. Bir başka oyuncu, Timber Healy, köşede geriniyor. Hiçbir insanın olamayacağı kadar esnek. Sanırım kaleci o.

Ayağımın dibindeki teçhizat çantasını alıyorum ve bir mide bulantısı dalgası daha içeri girmeye çalışıyor ama kendimi tutuyorum. Ekibe el sallayarak veda ediyor ve kapıya doğru yöneliyoruz. "Herkesle tanıştığımıza memnun oldum, biz arenaya gidiyoruz. Orada görüşürüz."

Sully'yi buzda izlemeye hazır değildim. Mide bulantım için en iyi dikkat dağıtıcı oldu. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra patenlerde çok ateşli olduğunu biliyordum ama bunu beklemiyordum. *Koç* Sully'yi görmek mi? Tanrı yardımcım olsun. Çok seksi. Gerçekten seksi. Bu adam buzun üzerinde iki ayağımın üzerinde benden daha dengeli. Önümde olan her şeyi yakalamam gerekiyor ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Hipnotize edici. Bu adamı günlerce pistte izleyebilirim. Belki de kurgu odasında takılıp tam da bunu yaparım.

Antrenman çoğunlukla pas alıştırma, birkaç oyun ve Sully'nin her bir oyuncuya kaleye şut atmaları için disk vermesinden oluşuyor. Ağzında düdük olmak için neler vermezdim. Başım dönüyor, oturuyorum ve çantamı karıştırıp enerji barlarımdan birini arıyorum ama açar açmaz mide bulantım geri geliyor ve kusmak istiyorum. "Ben biraz su alacağım."

Soyunma odasına geri dönüyorum ve öğle yemeğim olması gereken şeyi atıyorum, sonra yüzüme biraz su çarpıyorum ve bir saniye oturuyorum. Kendimi toparlamam gerekiyor. Bugün vücudumun nesi var böyle? Birkaç dakika sonra, koridorda tepinme sesleri duyuluyor ve kadınlar Sully'nin peşinden soyunma odasına geri dönüyor.

Oyunculardan ne üzerinde çalışmalarını istediğini ve neleri iyi yaptıklarını özetliyor. Kızlar o gidene kadar kıyafetlerini çıkarmıyor, sonra soyunuyorlar.

"İlk antrenman, bunu kutlamalıyız!" Joey bir kutu bira kapıp patenin arkasına vurarak parçalıyor ve fırlatıyor. *Bunu evden mi getirmiş?* Uff. Kulağa kesinlikle berbat geliyor.

"Kızım, personelin seni görmesine izin vermesen iyi edersin," diyor Timber.

Delta arkasını döner. "Ben bir şey görmedim ama Joey, bir dahaki sefere lanet olası barı iyi olur. Senin kurnaz kığın yüzünden para cezası almayacağım."

"Whoa, Kendra. İyi misin?" Cori soruyor.

Lanet olsun. "Harikayım! Üzgünüm, sadece biraz yorgunum. Bugün için hazırlanırken çok geç kalktım. Bundan sonra biraz kahve içeceğim. Joey'nin seviyesine inmem lazım." Gülüp geçiyorum. "Bugün sizi antrenman yaparken izlemek harikaydı, çekmemize izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Emin olabilirsiniz. Bir sonrakinde görüşür müyüz?"

"Kesinlikle." El sallayarak vedalaşıyorum, sonra çantamı alıp çıkıyorum. Ajandamda biraz kestirmek var. Tam da çekimler başlarken bir hastalığa yakalanamam. Sonuç olarak, bugünden sonra kendimi olumlu hissediyorum. Bazı harika içerikler yakaladık ve oyuncular eğlenceli ve şova eklemek için harika olacaklar.

CHAPTER FOURTEEN

KENDRA

arenadaki gün harikaydı, mükemmel görüntüler yakaladık. Bir mide rahatsızlığıyla savaşıyor olsam da yine de eğlendim. Bu işi neden bu sevdiğimi bana hatırlatan günlerden biriydi. Ama şimdi, onu başka bir kadının gözlerine bakarken izlerken Jeffrey Dahmer'dan aşçılık dersi almayı tercih ederim. *Konudan uzaklaşmak*. Kıskançlığımı yapımcı maskemle örtüyorum ve ona olan ilgimi kapatıyorum. Bir iş yapmak için buradayım. Onunla geçirdiğimiz zaman sona erdi. Hedeflerime odaklanmak tek önceliğim olmalı. Gencim ve şimdi kendi şovumu yapmak için gerekenlere sahip olduğumu kanıtlama zamanı. Benim aşk hikayem de gelecek, ama şimdilik onunki daha önemli.

Bugünkü çekim iyi gitmiyor. Rahatsız ve bu beni çok kötü hissettiriyor. İlgi odağı olmaya bu kadar ilgisiz birini filme almak nadirdir. Çoğu senaryosuz oyuncu on beş dakikasını almak için sabırsızlanır. Sully bize doğru bakmaya devam ediyor. Onun görüş alanından ve masalarından uzaklaşmalıyız.

"Kameranın arkasını çekelim," diyorum kulaklığıma. Vücut dili bana sıkışık hissettiğini söylüyor. İkisine de mikrofon taktık. Daha sonra altyazı ekleyebilir ve uzaktan bir zoom çekimi yapabiliriz. "Çok sertler, onları biraz yalnız bırakalım."

"Teşekkürler Kendra," diyor. Gözleri özür diliyor ama ben ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum. "Harika gidiyorsun!"

Karşısındaki güzel esmer kız bize doğru gülümsüyor. "Üzgünüm, dikkatini dağıtmak için yeterince iyi bir iş çıkaramıyorum." Gülüyor. "Sanırım biraz daha şaraba ihtiyacımız var." Şişeyi bana doğru tutuyor. Yapım asistanlarından Rachel aceleyle bara gidiyor ve masalarına yeni bir şişe gönderiyor.

Bana da bir şişe getirmesini söylemeliydim.

"Alışmak biraz zaman alıyor. İlk buluşmada biraz gariplik olması tamamen normal. Endişelenmeyin. Sadece birbirinize odaklanın." Onları heyecanlandırmaya çalışıyorum. Bu onun *üçüncü* ilk randevusu. Sonuncusunun ikinci bir buluşma olacağını düşünmüştüm ama belki de üçüncüsünde şans vardır.

O gece onunla otelde kalmak kötü bir fikirdi. Sanırım Rachel'ın boş bir yatağı vardı, onunla kalabilirdim. Ama *hayır*, neredeyse bütün gece onunla konuşmak, şakalaşmak ve birlikte ne kadar harika olduğumuzu keşfetmek zorunda kaldım. Birbirimize bağlandık ve bu herhangi bir seksin olabileceğinden çok daha samimiydi. Fiziksel çekimden çok daha derine indi. Lanet olası bir temel attı.

Ama, ugh, seks. Seks de çok iyi.

Hatırladıkça kalçalarım sıkışıyor. Sully'den önce sadece benim yaşımdaki erkeklerle yatmıştım. Boşaldığım tek zaman *-eğer* boşalırsam- ön sevişme sırasında ve genellikle bir sürü talimattan sonra olurdu. Seks yapma zamanı geldiğinde, beş dakika boyunca aynı hızda içime girmelerinden ya da yüklerini boşaltmaları ne kadar sürerse o kadar sürmesinden ibaretti. Elleri titriyordu, her dokunuşları dikkatliydi. Bu onların suçu değil, sadece henüz tecrübeleri yok. Onlar daha çocuk.

Sully değil.

Ne istediğini çok iyi biliyor ve almaktan çekinmiyor. *Sert*. Bir avcının avını takip ettiği gibi peşinden gidiyor. *Baba* unvanını hak ediyor. Onunlayken bana hükmediyor, bir somun ekmek ağırlığındaymışım gibi beni oradan oraya savuruyor ve aklım başımdan gidene kadar kulağıma edepsiz şeyler fısıldıyor. Bunca yıldır erkeklerle yatıyordum ama ihtiyacım olan şey bir erkek tarafından, Sully tarafından becerilmekti.

O adamla seks yapmak beyin kimyama değiştirdi. Bir daha kendi yaş grubumda biriyle çıkabilir miyim bilmiyorum. Belki de kendi flörtümü bulmanın zamanı gelmiştir, daha yaşlı ve deneyimli birini. Belki de sorun Sully değildir, belki de yaşlı erkeklerdir.

Bu düşünceyi kafamdan silkeleyerek çekimimize odaklanıyorum. Acaba onu eve birini götürürken çekecek miyiz? Candace komik, tatlı ve zeki. Restorandaki diğer erkekler gözlerini ondan ayırmıyor. Çok güzel bir kız. Yine de, bir duvarı olduğunu söyleyebilirim. Ona karşı arkadaşça davranıyor. Gerektiğinde gülüyor ve şakalar yapıyor. Ama hepsi yüzeysel, sanki hareketleri yapıyormuş gibi. Bu, zihnimin onu onunla hayal etmesini engellemiyor. Benim vücudumu kavradığı gibi onun vücudunu kavlıyor. Beni öptüğü gibi onu öpmesini. Düşüncelerim Candace'in kahkahasıyla bölündü.

Kadın adama bir şeyler fısıldıyor ve mikrofon bunu iyi algılamıyor. Kurgu ekibi daha sonra deşifre edecektir. Ne söylediğinden emin değilim, ama ona sık beni gözleriyle bakması bana bunun müstehcen olduğunu söylüyor.

Kıkırdıyor ve yemeğine bakıyor, başını sallıyor ve bifteğini dilimliyor. Lokmayı ağzına atıyor ve çiğnerken sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Hiçbir şey söylemiyorlar, sadece birbirlerine bakıyorlar. Tam istediğimiz gibi ve cinsel gerilim dolu bir görüntü. Tek kelime bile etmeden birbirleriyle sohbet ediyorlar. Kameraları unuttuğu noktaya geldik.

Beni unuttun.

Yutkunuyorum, hemen midem bulanıyor, sonra Rachel'a minibüse gidip çantamdan antiasitleri alıp alamayacağını soruyorum. Başıyla onaylıyor ve çıkışa doğru yöneliyor. Tüm yemek kokuları birbirine karışıyor. Ne olduğundan emin değilim ama kokuyu rahatsız edici ve baskın buluyorum. Havalandırmanın altında falan mıyız bilmiyorum ama koku iğrenç ve bir tuvalet bulmam gerekiyor.

"Hemen döneceğim."

Aceleyle tuvalete gidiyorum ve hemen kusuyorum. Bugün yemek yemememe rağmen vücudum içindekileri boşaltmaya kararlı. Neyim var benim böyle? Duvara yaslanıp birkaç derin nefes alıyorum.

Hareket edebilecek kadar iyi hissettiğimde, lavaboda ağızımdaki safra tadını çalkalıyorum. Hay sikeyim. Açlık ve mide bulantısı arasında garip bir his. Bir şeyler yiyip tekrar ortaya çıkma riskini göze almalı mıyım? Sully kaç öğün atladığımı bilse beni azarlardı. Kasıtlı değil, son zamanlarda hiçbir şey bana çekici gelmiyor. Sanırım bu mide rahatsızlığı. İştah açıcı gelen tek şey uzun bir uyku. Şekerleme yapan biri değilim, ama son zamanlarda bütün öğleden sonra kedi gibi uzanıp uyuma fikri kulağa harika geliyor.

Banyodan çıktığımda, Sully'nin yolunu kesen devasa, beklenmedik duvarıyla irkiliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, bana bakarak.

"Ben iyiyim. Neden Candace ile birlikte değilsin? Bir şeye mi ihtiyacın var?" *Kahretsin, bu aptal mide bulantısı yüzünden ne kaçırdım?* Tuzlu duygularım kıskanç, fevri düşünceler doğuruyor. Bu iki oyuncuya da haksızlık. *Büyü artık, Kendra.*

"Kül gibisin."

"Ah, teşekkürler?" Onu geçip restoranın köşesindeki yerime dönüyorum. Sonra koridorun sonunda kamerasını bize doğrultmuş olan Lance'i fark ediyorum. Sully'nin bana bu kadar yakın durması hiç de iyi görünmüyordu.

"En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Bu beni kızdırıyor. Bu konuda zaten kendi kıcımlı tekmeliyorum, onun yardımına ihtiyacım yok. Beni kontrol etmeyi bırakmalı, bu onu ilgilendirmez. Dışlerimi sıkıyorum ve dönüp onunla yüzleşiyorum. "Sully, işimi yapabilmem için masana oturman gerekiyor. Beni anlıyor musun?" Sesim sertti.

Bana ters ters bakıyor. Çenesi titriyor ve öfkesi dalga dalga yayılıyor. On beş adım arkamdaki kameranın son derece farkındayım. Sully ensesini ovuşturuyor ve omuzları gevşiyor. Bunun tartışacağımız bir konu olmadığını anladığında bakışları yere düşüyor.

"Evet, anlıyorum" diyor. "Güzel.

Randevu gidiyor mu?"

Gözleri yine benimkileri buluyor. "O sen değilsin."

Bu kelimeler bende tekrar kusma isteği uyandırıyor. O kadının ben olmadığının farkındayım. Bu hatırlatma çok acımasız. Alay ediyorum ve arkamı dönüyorum, kamera için sıkı bir gülümseme takınarak ekibin yanındaki yerimi alıyorum, arkama bakmıyorum.

Birkaç saniye sonra koltuğuna geri döndü. Rachel bana antiasitleri uzatıyor, ben de ağzıma atıyorum. Mide bulantımın bir kısmını geçiriyor.

Rachel'a, "O artık iyi," diyorum. "Büyüme sancıları, biliyor musun?" Rachel ve Lance'in, yakın konuşmamızın garip bir yüzleşmeden ziyade, benim yaptığım bir moral konuşması olduğuna inanmalarını istiyorum.

CHAPTER FIFTEEN

SULLY

"İkiye üç!" Oyuncularıma bağıryorum.

Fileyi korumak için ikiye karşı üç hücum oyunu. Daha fazla zorlamalarını istiyorum. "Cesaretiniz nerede? Yer kaplayın!"

Tatbikatı çalıştırıyorlar ve kaleye atılan her şuttan sonra yeni bir hücum ve savunma takımı devreye giriyor.

"Yeni pak, yeni pak!" Bir sonraki oyuncu grubu için buzun ortasına bir tane daha fırlatıyorum. "Başlayalım!"

Buz üzerindeyken kameralar beni rahatsız etmiyor. Buz kameralara alışkınım. Geçen geceki boktan randevudan sonra rahatladım. *O da neydi öyle?* Ve masama dönmemi söylediğinde bana bakış şekli... Kahretsin. O gözler boştu, sanki onun için bir hiçtim. Sanki yabancıymışız gibi.

Önümüzdeki aylarda hayatta kalmak istiyorsak aramıza biraz mesafe koymak zorundayım. Belli ki koymuş. Bu şov onun önceliği; genç ve kariyer odaklı. Bu zihniyeti anlıyorum ve saygı duyuyorum. Gençken ben de öyleydim. Onun çalıştığı şeyi engelleyemem. Anlaşabilir ve bu sözleşmeyi tamamlayabiliriz.

Savunmada görev yapan yardımcı koç Jeanine yerleşti. "Zayıf bir köşemiz var. Grattle'ı

Skarbakka."

Başımı salladım. "Onaylıyorum."

"Oyun dışı! Yeni pak!" Buzun üzerinden bir tane daha atarak bağıyorum. Kendra'nın bu şovda odaklandığı gibi ben de takımına odaklanmalıyım. Bu oyuncular buraya gelmek için deli gibi mücadele etmediler ki ben de onlara dikkatimin yüzde yüzünden daha azını vereyim. Onlar biraz dağılana kadar üçe iki alıştırmasını tekrar tekrar yapıyorum.

"Git su iç!"

Sürat pateni durur ve patenlerinin ucunda dönerek yedek kulübesine giderler. Onlar mola verip su içerken ben de diskleri topluyorum. Onları mümkün olduğunca birbirleriyle bağ kurmaya teşvik ediyorum ki bu da en iyi ben etrafta yokken oluyor. Hatta buz dışında da bağ kurabilmeleri için birlikte dışarı çıktıkları zorunlu geceler bile belirledim. Birinci maça kadar birbirlerine çok yakın olmalılar. Yedek kulübesinden çoğunlukla kahkaha sesleri duyduğumda gülümsüyorum. Bu iyiye işaret. Ben talimi tekrar kurarken onlara birkaç dakika daha izin veriyorum. Onlara bir demo vermek, düzeltmeye çalıştığımız sorunu görselleştirmelerine yardımcı olacaktır.

"Tamam, herkes kaleye dönsün. Skarbakka, sen Breck'le D'desin."

Kızlardan biri "Haydi, Trainwreck!" diye bağıyor ve Joey gülüyor, buzdaki yerini buluyor.

"Şöyle oluyor." Buzun ortasına doğru kayıyorum, sonra bir gösteri olarak onlara doğru. "İşte hücum geliyor, sıcak geliyor." Hareketsiz duran oyuncularımın arasından geçiyorum. Joey, Skarbakka ile birlikte pozisyonunu alıyor. "Tam oraya! Durun!" Sorun yaşadığımız açık alana doğru ilerliyorum. "Tam burada, hiçbir varlık yok. Büyük bir açık cep var. Delta, bu deliklerin tıkandığından emin olmanı istiyorum. Hepiniz yer kaplıyor olmalısınız. Herkes anladı mı?"

"Evet, Koç." "Harika.

Tekrar çalıştır."

Bu sefer teknikleri geliyor. Bu bir ilerleme.

Kendra oyuncuların ona verdiği Rogues ceketini giyiyor. Takım onu zaten seviyor, çünkü elbette seviyorlar. Sevmemeleri imkânsız. Saçları yukarıda, onu öptüğümde parmaklarımı sokmaya bayıldığım kalın bukleleri sergiliyor. Camın arkasından eldivenli elini kaldırıp el sallıyor. Restorandan beri onunla konuşmadım. Gülümsemesi büyük, sahte ve acılı arasında değişiyor. Gerçek olanı arzuluyorum, bu yüzden ona yaklaşıyorum.

"Nasılım?" Yarı şaka soruyorum.

Bana bir başparmak işareti yaptı.

"Gerçekten harika." Harika.

Onlara gösterdiğim gibi açık cepleri kapatarak ekibime doğru geri dönüyorum. "Güzel! Pekâlâ, köşede teke teklere geçelim ve ardından kenar çalışması alıştırmalarıyla bitirelim." Diskleri oyunculara tokatlıyorum ve onlar da kapıyorlar. "Evet, Koç!"

Joey'nin kenarlar hakkında bir şeyler söylediğine eminim; Tanrı'ya şükür bugün mikrofonu yok.

Antrenmandan sonra Whit'le ofisinde buluşup ilerlememizi tartışıyoruz. Oyuncular ve nasıl çalıştıkları hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek, onlara o kadar iyi koçluk yapabiliriz. Bazı eski kafalı koçlar sadece iki yöntem olduğunu düşünür: sertlik ya da dostluk. Ben buna katılmıyorum. Biz bir takımız. Onları parçalamayacağım ve kendilerini geliştirmelerini umacağım, ancak katılım kurdeleleri de dağıtmayacağım.

Whit'in çok uygulamalı olduğunu öğrendim. Her antrenmanı tribünden izliyor. Lakes GM'nin yaptığını hiç görmediğim bir şey. Whit'in bu işi alıp almaması gerektiğini merak ediyorum, bu yüzden şimdilik onu öğrenebileceğim başka bir koç olarak göreceğim. İki kafa bir kafadan iyidir.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Savunmamız iyi ama hücumumuzu eksik oldukları noktalara odaklamalıyız... Hızları da daha iyi olabilirdi, daha fazla içeri girdiklerini görmek isterdim. Ama açlar."

"İhtiyacımız olan tek şey bu." Başını sallıyor. "Delta kaptan olarak nasıl? Ekibin geri kalanı onu iyi karşılıyor mu?"

Başımı salladım. "Evet, her şey yolunda. Kendini işine adanmış ve odaklanmış, ama bilirsiniz, bu konuda bir pislik değil. Genel olarak, görebildiğim kadarıyla oyuncular iyi anlaşıyor. Cuma günü birlikte Top Shelf'e gidecekler. Umarım bu takım bağıni biraz daha güçlendirebilirler."

"Kamera ekibi dikkatlerini dağıtmış gibi görünmüyor, bu iyi bir şey." "Evet."

"Peki ya sen?" diye soruyor.

Soruyu anlamıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Kamera ekibi dikkatini mi dağıttı?" Gözleri lazer gibi bana odaklandı. Sanırım yapımcım söz konusu olduğunda kurnazlığım üzerinde biraz çalışmam gerekiyor. "Hiç de değıl."

Otoparkta Kendra, Lance'in bazı ekipmanları bir minibüse yüklemesine yardım ediyor. Hokey çantamı ayarlayıp omzuma alıyorum.

"Hey sen," diye anons ediyorum.

"Merhaba." Etrafında dönüyor. "Bugün harika iş çıkardın."

"Bir saniyen var mı?" Restoranda yaşadığımız garip etkileşimden sonra iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Lance minibüsün kapılarını kapatıyor ve bana küçük bir el sallıyor. "Hey, dostum," diyorum, onu onaylamak istiyorum.

Lance başını sallar ve sürücü koltuğuna tırmanır. Sessiz bir adamdır. "Gösteri hakkında mı?" diye soruyor. *Neden bu kadar görünüyor?* "Sayılır."

Başını sallıyor. "Bak, gerçekten üzgünüm ama daha sonraya kalsa sorun olur mu? Seni başından savmak istemem ama çok yorgunum. Yığılıp kalmadan önce bir şeyler yemem lazım." Elleri titriyor, sonra hızla ceketinin ceplerine sokuyor.

"Size katılmamın sakıncası var mı?" Bu gerginliğin bir kısmını konuşarak atmanın iyi bir yolu olabilir ama kesinlikle yemek yemesi gerekiyor.

"Evde bir şeyler hazırlayacağım. İncelemem gereken bazı raporlar var, sonra da yatacağım." Bir an birbirimize bakıyoruz ve o sesini alçaltıyor. "Arkadaştan fazlası olamayız."

Birlikte geçirdiğimiz o ilk geceden beri arkadaştan da öteyiz.

Başımı salladım. "Anlaşıldı. İyi geceler, Kendra."

"Sen de."

Saatler sonra yatağımda uzanmış, televizyon kanalları arasında geziniyorum. Spor programlarına odaklanmaya çalışıyorum ama bu gece pek işime yaramıyor. görünmüyordu, hasta olup olmadığını merak ettim. Telefonumdaki mesajları açıyorum

ve onun adını tıkla. Eve sağ salım gittiğinden emin olmalıyım. Umarım o barlardan biri yerine sağlıklı bir şeyler yemiştir.

Ekranın altında üç küçük nokta belirdiğinde parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor. *Bana mesaj atıyor* ve lanet olsun ki bu beni gülümsetmiyor. Mesajının gelmesini beklerken yatakta uzanıyorum.

KENDRA

Bence aramıza biraz mesafe koymalıyız. Dizideki kadınlar gerçekten harika insanlar. Bence ikinci bir randevuya çıkacak birini bulman önemli. Şov için buradayım. Bu akşamki yemek davetini takdir ediyorum ama arkadaş olarak bile iş dışında görüşmek iyi bir fikir değil. Suları bulandırmak istemiyorum.

Otelde yatağa uzandığımız geceyi düşündüm. "*Eğer her şey farklı olsaydı...*" demişti. Ama duyguların karşılıklı olup olmadığını hiç sormadım. Varsaydım. Bunca zamandır varsayıyor muydum?

Eğer bu şovda olmasaydım, birlikte olur muyduk?

KENDRA

Olması gerekiyorsa, bir gün olur. Ama o zaman şimdi değil. Lütfen nereden geldiğimi anlayın. Kariyerlerimiz öncelikli olmalı.

Henüz işimiz bitmedi.

Orada hala duygular var. Bunu bilmesine ihtiyacım var. Ama bir sonraki mesajında telefonumu yatağa fırlattım.

KENDRA

Hiç başlamadık, Sully.

Siktir et.

CHAPTER SIXTEEN

KENDRA

Rİkinci tur, bitti. Bu gece Amy adında hoş bir kadınla randevuya çıktı. Bir otelin barında sahnelendik. Oteller harika çünkü bir süit ayırtabiliyor ve itirafları yerinde çekebiliyoruz. Ben odadaydım.

kamera operatörleri Lance ve Derrick ve prodüksiyon asistanım Rachel ile birlikte.

Rachel ve Derrick geri kalanımıza yemek getirmek için dışarı koşuyorlar. Biz beklerken, Lance ve ben dizüstü bilgisayarda son çekimlerden bazılarını gözden geçiriyoruz. Amy'nin gözlerini ona diktiğini yakalayıp, "Bu harika bir çekimdi," diyor. Yutkunuyorum, sonra başımı sallıyorum. Bugün çok duygusalım, bu da önümüzdeki yirmi dört saat içinde regl olacağım anlamına geliyor.

"Çift kameralı çekim yapmalıyız. Candace ile son randevumuzu çekmek çok zor oldu, özellikle de Sully çekip gittiğinde. Tek adamla çekilemeyecek kadar çok şey var."

"O gece izinler nedeniyle kısıtlıydık ama tamamen katılıyorum. İleride en az iki ya da üç tane olmalı."

Çekimler harika. Hatta büyüleyici. O kadar ki gözümü adamın gülümsemesinden ve kadınla şakalaşmasından alamıyorum. Daha da kötüleşecek. İkimizin de kariyeri bu şova bağlı. Bugün beni daha çok etkiliyor çünkü hormonlarımın dengesi bozuldu. Onu çekmem gerek.

Birlikte, özellikle de Sully günah çıkarma filmini çekmek için her an gelebilir.

"Rachel'a ileride yerlerimizi iki kez kontrol ettirece im," diyorum. "Yine de çok iyi idare ettin. İyi i  çıkardın."

" fkeyle ka tı, onu takip etmek zorunda kaldım."

"Kahretsin, bunu kaçırdım." *Te ekk rl r, mide bulantısı*. "Neye kızdı ı hakkında bir fikrin var mı?"

"Sanırım... sen."

Yanaklarım yanıyormu  gibi hissediyorum. "Ne?"

Kapının  alınması bizi böldü. Derin bir nefes alıyorum ve Lance omuz silkiyor. Yaslandı ı otel masasının kenarını itiyor ve kapıyı açıyor. Sully içeri girdi. Kapıdan geçerken ne kadar iri olduğuna alı abilecek miyim bilmiyorum. Ya da kolonyasının kokusuna.

Bir gülümseme yapı tırdım.

Lance, "Minib sten bir mikrofon daha almam gerekiyor," diye anons ediyor. "Hemen d nece im."

Bunu daha önce yapamaz mıydı?

"Tamam!" Lee Sullivan'la bir otel odasında yalnız için hiç etkilenmemiş ve gergin değildim. "Seni buraya yerle tirece iz." Sandalyenin açısını ayarlıyorum. "Birkaç soru daha soraca ız, sadece dürüst ol ve ne olursa olsun düşüncelerini payla ." I ıkları açıyorum ve Amy'den farklı bir a ı istediğim için ı ıklandırmayı ve arka planı kontrol ediyorum. "Lance döner dönmez ba layaca ız."

Sonra birkaç su  i esi olduğunu fark ettim. Birini bana uzattı. "Bunu i ." Bir tuzak gibi hissettiriyor.

"Hayır, te ekk rl r. Ben böyle iyiyim. Kahvemi aldım." Masanın  zerindeki soğuk kahve fincanını ba ımla ı aret ediyorum.

"Sormuyordum, Kendra." ? "    unu. Susuz kalmı sın." Dizüstü bilgisayarını aldım ve meşgul görünmeye çalışarak yatağın kenarına oturdum.

Bacaklarımın arasına giriyor ve dizüstü bilgisayarını benden alıyor. Sıcak, kocaman eli yana ımı kavırıyor ve ben kendimi çekmeye zorluyorum. Ba parma ını dudaklarımda gezdiriyor.

"Dudakların kurumu ."

Bakı larım ağzına düşüyor ve dilim dışarı çıkıp ba parma ının ucuna hafifçe dokunarak bana ihanet ediyor. Duda ını ısıırıyor ve yemin ederim g  s nde hafif bir gümbürtü duyuyorum.

"Beni öpmek ister misin?" Diye soruyorum, sonra ağzımdan çıkan fevri düşünce karşısında irkiliyorum. Kendi sınırlarıma bile saygı duyamıyorum. Yine de, eğer deneseydi, onu durduracak gücümün olmayacağını kesin olarak söyleyebilirim. Görünüşe göre sadece bir perde olduğunda sınırlarımı koruyabiliyorum. Çünkü şu anda tek düşünebildiğim, öptüğü son kişinin ben olup olmadığım.

Gözlerimin içine bakarak nefesini üflüyor. Çok uzun bir süre sonra boğazını temizledi ve "Suyu iç Kendra" dedi.

Umutsuzca bu otel halısı tarafından yutulmak istiyorum. "Kahretsin. Çok utanıyorum." Gözlerimi kaçırıyorum ve saklanmak istercesine dizüstü bilgisayarımı tekrar önüme koyuyorum. Sanki bu incecik Airbook bana ona karşı bir savunma sağlayabilirmiş gibi. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum." Ona mesafeye ihtiyacımız olduğunu söyledim, sonra da beni öpmek isteyip istemediğini sordum. *Ne düşünüyordum ki?* Düşünmüyordum! Tabii ki beni reddetti. Üzülmemeliydim. Hayır. Hayır, aslında bu iyi bir şey. Daha ileri gitmesini engellediği için mutluyum.

"Olma. Eğer seni şimdi öpersem, kendimi durduramam."

Su şişesinin kapağını açıyor ve bana uzatıyor. Ondan alıyorum ve her damlasını yutarken gözlerini üzerimde hissediyorum.

CHAPTER SEVENTEEN

KENDRA

A Duştan çıktıktan sonra tuvalette dizlerimin üzerine çöküp kusuyorum. Midemin reddedeceği bir şey yok ama bu onu denemekten alıkoymuyor.

Başımı musluğun altına götürüyorum ve mideme su vermek için midemde bir şey var. Rulodan tuvalet kâğıdını çekip ağzımdaki tükürüğü silerken vücudum titriyor. Bir doktora görünme vakti geldi.

Son birkaç gün, şimdiye kadar yaşadığım en kötü yorgunlukla savaşıırken ara ara kusmakla geçti. Berbat hissediyorum. Tükenmişlik mi? Dizinin stresi mi? İlk kez bu kadar büyük bir rol üstleniyorum. Jeremy çoğunlukla bütçeyi yönetiyor ama ben de yapımcıyım. Belki de bu kadar büyük bir rol için dayanma gücüm yoktur.

Siktir et, bunu istiyorum. Yapabilirim. Bu sadece büyüme sancıları.

Ayağa kalkıp ağzımı çalkalıyorum ve bugün ikinci kez dişlerimi fırçalıyorum.

Sully ile otelde görüşmemin üzerinden bir ay geçti ve öpücüğümü reddettikten sonra profesyonel mesafeyi korumak daha kolay oldu. Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdiğinde bir çizgi aşılmıştı ama o zamandan beri benim alanıma saygılı davranıyor.

Keşke enerjimi yeniden bulabilsem ve daha iyi hissetmeye başlasam. Sully beni bu konuda uyarıyordu. İyi beslen, su iç, uyu. Ben hiç

bir tabak yemek ya da bir şişe su olmadığı sürece bu tür şeylere pek aldırış etmiyor. Tek kelime etmiyor, sadece bana bir tabak yemek ya da su şişemi uzatıyor ve günümüze devam ediyoruz. Kabul ediyorum, iş-yaşam dengem sağlıklı değil ama kendimi işime vermek, düşüncelerimle baş başa oturmaktan çok daha güvenli geliyor. Bu yüzden bazen yemek yemeyi unutuyorum ve son zamanlarda hatırladığımda bile çoğu zaman iştahım olmayacak kadar midem bulanıyor.

Titremeler geçtikten sonra duşa dönüp saç kremimi taramayı bitiriyorum. Durulandıktan sonra hemen suyu kapatıyorum. Bacaklarım yorgun ve sanki biri yerçekimini arttırmış gibi hissediyorum. Bitkinim ve uzuvlarım ağır.

Telefonum bir bildirimle bip sesi çıkarıyor. Kurulanırken ekrana bakıyorum. *Adet gününü kaydetmeyi unuttun.*

Gözlerimi deviriyorum. Bekle. En son ne zaman regl oldum? Telefonun kilidini açıyorum ve uygulamayı açıyorum. Takvimde çok uzun süre gezindim. Sonuncuyu da kaydetmeyi unutmuşum. İki adet kaçırmadım, değil mi? Olamaz. Bu dizinin stresi yüzünden dikkatim o kadar dağınık ki hatırlamıyorum bile. Bugünlerde o kadar uyuşukum ki sürekli boş çalışıyorum. Sürekli bir sersemlik içindeyim, sadece günü atlatmaya çalışıyorum, ama bu nasıl olur da benden kaçır? Neden hatırlayamıyorum?

Saçımı kuruluyorum ve aynadaki yansıma bakıyorum. Hamile olamam; on dokuz yaşındayken tüplerimi bağlatmışım. Ya bu daha ciddi bir şeyse... kanser ya da rahim kisti gibi. Başımı sallıyorum. Kendimi aşıyorum.

Üzerimde hala sarılı bir havluyla, yatağa götürmek üzere bir kol kraker almak için mutfığa giriyorum. Mide bulantısının en çok yemek yemediğim zamanlarda ortaya çıktığını öğrendim. Hasta olmak ve hayatımdaki diğer her şey arasında, her ne ise bunu kontrol altına alabilmek için bir doktora görünmem gerekiyor, çünkü beni endişelendirmeye başlıyor. Tanrım, bu tam bir baş belası. Telefonumu çıkardım ve doktorun ofisini aradım. Beni beklemeye aldılar. Havluyu bırakıp çıplak bir şekilde yorganın altına giriyorum. Giyinmeden önce birkaç dakika daha uyumam gerekiyor.

Sonunda biri cevap veriyor ve öğleden sonrası için randevu alabiliyorum. Rachel ve Pierce'a bugün gelemeyeceğimi bildirmek için e-posta gönderdim. Belki evden biraz iş yapabilirim. Neyse ki Sully bu hafta takımla birlikte bir antrenman tesisine gidiyor ve antrenmanlarının ve müşterilerinin doğası gereği film izni alamadık. Hangi

bu da Rogue'lar eve gelene kadar sabahlarımın biraz daha yavaş geçeceği anlamına geliyor. Göğüslerim ağrıyor, bu da muhtemelen her an regl olabilirim demek. Muhtemelen savaştığım grip yüzünden geç olacak.

Ağızıma bir kraker daha attım. Hamile değilim. Bu imkansız.

Hemşire hayati değerlerimi alıyor ve doktor beni görmeden önce idrar örneği istiyor. Bir kaba işemek neden bu kadar zor? Bu banyoya girmeden önce işemem gerekiyordu, ama birdenbire mesanem işemem gerektiğini unuttu mu? Gözlerimi kapatıp şelaleleri ve damlayan suyu hayal ediyorum. Sonunda işe yaradı.

Bardağı tuvalet ile laboratuvar arasındaki geçiş kapısına koyuyorum. İşimi bitirip ellerimi yıkadıktan sonra tereyağı sarısı duvarları olan klinik odasına dönüp doktoru bekliyorum. Dinlenme fırsatından yararlanarak masaya uzanıyorum. Yorucu bir iş yaptığımdan değil ama yukarıdaki floresan ışıkları çok parlak ve gözlerim ağırlaşıyor. Onları kapatmak iyi hissettiriyor. Bu çok güzel...

Doktorun kapıyı çalmasıyla uyandım.

"Evet!" Sesleniyorum, sesim uykulu. Doğruluyorum ve iki saniye önce uyuklamıyormuşum gibi davranıyorum. Bu, uykuya dalma süresi açısından bir rekor olmalı. Ne zamandır uyuyordum?

Otururken ciddi görünüyor. Kahretsin, kanser, değil mi? Bilgisayarı açmıyor, sadece tam karşımdaki sandalyeye oturuyor ve bekliyor.

"Merhaba Kendra. Seni gördüğüme sevindim. Duyduğuma göre biraz yorgunluk ve mide bulantısı yaşıyormuşsun?"

"*Deneyimlemek*, bunu ifade etmenin bir yolu." Çok uygulamalı oldu. Yakın ve kişisel bir etkileşim.

İfadesi boş ve onu anlayamıyorum. Bu da endişemin artmasına neden oluyor. "Tahlil sonuçlarını inceledik. Kendra, hamilesin."

Gülüyorum. "Bu imkânsız. Tüplerimi bağlattım. Dosyamda yazıyor. Sadece birkaç yıl önce."

Başını salladı. "Biliyorum."

Yüzüm asıldı. "Öyleyse, tekrar test et."

"İki kez test ettik."

Başımı sallıyorum. Hayır, hayır, hayır, hayır. "Tüplerimi bağlattım." Bozuk plak gibi konuşuyorum ama hamile kalamıyorum. Neden sürekli hamile olduğumu söylüyorlar?

"Tüp ligasyonu yüzde doksan sekiz oranında etkilidir. Nadir bir durumdur, ama yine de olur. Genel olarak, kalıcı doğum kontrolünün etkili bir şeklidir, ancak ameliyat sırasında ne kadar gençseniz, başarısız olma olasılığı o kadar yüksektir."

Bu gerçek değil. Yalan söylüyor. Hamile olamam. Asla hamile kalamayacağımdan emin oldum. Asla hamile kalamayacağımdan emin olmak için çok para ödedim.

"Nasıl oldu da kimse bana bunun başarısız olma ihtimali olduğunu söylemedi? Böyle bir şey olamaz!" Çok kızgınım. Başını salladı, hayal kırıklığımı dışarı vurmama izin verdi. Nefeslerim daha sert ve daha hızlı geliyor.

"Yavaşça nefes al, Kendra."

Başımı sallıyorum, ağzımla bir O harfi oluşturun ve derin bir nefes almaya çalışıyorum. Ellerim altımdaki kâğıdı buruşturuyor.

"Gebe kalma tarihinin ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?"

Sonra her şey dönüp dolaşıp bana çarpıyor. Gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Sadece hamile değildim... *Sully'nin bebeğine* hamileydim.

Aman Tanrım.

Doktor bunu yüzümden anlamış olmalı ki hemen mavi plastik bir kusmuk torbası aldı ve ben de daha önce yediğim tüm krakerleri ve suyu kustum. Bana bir bardak su getirmesi için kapının dışındaki hemşireyi çağırıyor.

"Özür dilerim," diyorum.

"Özür dilemenize gerek yok. Bunun planınızın bir parçası olmadığını anlıyorum... Feshetmeyi düşünmek istiyorsanız hala seçenekler var. Tahmin edebilir misiniz

."

"Haziran sonu. Gebe kalma. Ya da belki Temmuz. Kahretsin, bu demek oluyor ,

hamile-hamile."

Doktor başıyla onaylıyor ve bir hemşire elinde bir bardak suyla geliyor. "Seçenekleriniz hakkında broşür ister misiniz?"

Suyun bir kısmını ağzımda çalkalıyorum ve kusmuk torbasına tükürüyorum. Doktorum bana bir mendil uzatıyor ve ben de ağzımı siliyorum. Düşüncelerimi toparlamam için bana bir an veriyor.

"Um... evet, lütfen. Ama henüz bilmiyorum. Eğer bende kalırsa ne yaparım?"

"Ultrason randevusu ayarlamamız gerekecek, böylece ne kadar ilerlediğiniz hakkında bir fikir edinebilir ve bebeğin güvenli bir şekilde büyüdüğünden emin olabiliriz. Mide bulantısı ve bitkinliğe gelince, bu ilk üç aylık dönemde çok yaygındır ve ikinci üç aylık döneme kadar devam edebilir."

İkinci üç aylık dönem. *İkinci üç aylık dönem, Tanrım.*

"Diyetin nasıl?"

"Sürekli midem bulanıyor."

Başını sallıyor. "Mide bulantısına yardımcı olması için size bir reçete verebilirim. Ne yazık ki, yorgunluk muhtemelen devam ediyor ama üç aylık dönemde nerede olduğunuza bağlı olarak iyileşiyor olmalı."

İşte yine o kelime. "Zencefil mide bulantısına da iyi gelir."

Sevdiğim tek zencefilli şey Sugar and Ice'ın küçük baharatlı kekleri. Şaşırtıcı bir şekilde, onları yeme fikri iğrenç değil.

Bana bir dosya uzatıyor ve beynimin alamayacağı kadar çok bilgiyi gözden geçiriyoruz. Kafam milyonlarca düşünceyle dolup taşıyor. Rahmimde bir bebek var. Ziyaretimin sonunda, elimde bir mil uzunluğunda bir yapılacaklar listesi var. İlk iş, sevdiğim bir kadın doğum uzmanı bulmak.

Eve dönerken Sugar and Ice'a uğramaya odaklandım. Diğer her şey düşünmek için çok korkutucu. Şokta mıyım? Her neyse, tek istediğim o aptal baharatlı kekler. *Durumumdan* dolayı aşırı gerginim.

Sugar and Ice'ın ön kapısını açtığımda dost canlısı bir yüz görmekten memnunum. Micky fırın vitrinlerinden birinin arkasında duruyor ve taze petit fours'ları yerleştiriyor. Yukarı bakıyor ve gülümsüyor. Burası ofis dışı iş toplantıları için gittiğim yerdir. Orijinal randevu programı fikrimi geliştirirken birçok sabah ve öğleden sonrayı burada geçirdim. Zamanla sahibi Micky'yi tanıdım.

"Hey Kendra! Bugün beni ziyaret edeceğini bilmiyordum!"

Gülümsüyorum. "Evet, şu zencefilli baharatlı keklerden kaç tane var?"

"Bir demet, kaç tane istiyorsun?" diyor gülümseyerek. Anlamıyor.

Avuçlarımı tezgâhın üzerine koyuyorum. "Kaç tane var?"

"Sanırım üç ya da dört düzine?"

"Harika. Üç ya da dört düzine alacağım."

"Vay canına, bir sürü insanı besliyor olmalısınız."

Alay ediyorum. "Sadece iki tane!" Çok fazla gülerek söylüyorum. Gerçeklik üzerindeki hakimiyetim kayboluyor. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve onu fırçalıyorum.

Micky tezgahın karşısına uzanıp ellerimi tuttu. "Hey. İyi misin?"

"Hayır. Ben hamileyim." Daha fazla gözyaşı, ve ben onların arasından gülmeye çalışıyorum. "Üzgünüm, yeni öğrendim. Bir sürü şey oluyor."

"Yani... tebrikler değil, o zaman?"

Başımı salladım. "Denemiyordum. Ömür boyu hatırlanacak tek gecelik bir ilişki."

"Kahretsin. Üzgünüm, Kendra."

Omuz silkiyorum. "Kendimi hâlâ çocukmuşum gibi hissediyorum, anlıyor musun?"

Tezgahın etrafından dolanıp beni kucakladı ve ben de ona izin verdim. İhtiyacım vardı. "Benzer durumda olan bir arkadaşım var. Raleigh mi? Birkaç kez karşılaşmıştınız, kısaca."

Onu hatırlıyorum.

"Senin yaşındayken bir çocuğu vardı, tek gecelik bir ilişki. Numarasını ister misin?"

Bu garip mi? Yine de biraz tavsiye alabilirim. "Sence bir sakıncası olur mu?"

"Hayır! Hiç de değil. Ona soracağım, ama eminim seninle konuşmayı çok ister. O da senin gibi hissediyor. Çok tatlı biri, onu seveceksin."

Başımı sallıyorum. Aslında bu içimi rahatlatmıştı. Ofiste elime geçen broşür ve kitapçıklar, çıkık mideli, ıslık ıslık kadınlarla süslenmiş. Salatalarına gülerek bakan kadınların reklamlarına benziyorlar. Sanki organik rokaları onlara arka arkaya orgazm yaşatmış gibi.

Bugün kesinlikle salatamın içine gülmeyeceğim.

"Teşekkürler, Micky."

O öğleden sonra, yatakta zencefilli keklerle karnımı doyururken ve bir bebeğin rahmime yerleşmesini kabullenmeye çalışırken, telefonum bir mesajla titriyor.

Raleigh'den.

Pek bir şey paylaşmıyorum ama bu hafta sonu brunch için buluşmayı planlıyoruz. Onunla konuşmayı gerçekten dört gözle bekliyorum. Bunu yaşamış ve hayatta kalmış birinin olduğunu bilmek rahatlatıcı olacak.

OceanofPDF.com

CHAPTER EIGHTEEN

SULLY

"İkinci alıştırma ikiye bir geri kontrol destek alıştırmasıdır. Burada savunma, geri kontrol, hücumla geçiş ve pakı destekleyerek kaleye hücum etme gibi konular üzerinde durulacak."

Cori, Joey ve Delta pozisyonlarını alıyorlar. İlk deneme biraz baştan savma olsa da dördüncü turda pürüzsüz ve kusursuz geliyor. "Bu mükemmel. Şimdi Skarbakka ile yer değiştirin."

Diskleri oyunculara dağıtıyorum ve rastgele yönlerde uçuruyorum. Bisküvinin farklı bir yörüngeye girmesine hazırlıklı olmaları gerekiyor. On dakika sonra su molası veriyorlar, sonra da kalecilerimiz Timber ve Manon'a şut atma alıştırması yapmak için geri dönüyorlar. Onlar giderken ben de geriye doğru kayarak engellenen şutları topluyor ve oyunculara atıyorum. Antrenörlük yapmaktan keyif alıyorum, buzda zaman geçirmemi, antrenmanlar üzerinde çalışmamı sağlıyor ama kaptan olarak sahip olduğumdan çok daha fazla kontrole sahibim. Ve ben kontrolü seviyorum.

Kendra tribünde başı eğik oturuyor. Ya telefonuna ya da yere bakıyor, sanki benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Aslında San Diego'daki Hokey Gelişim Merkezi'ne gittiğimizden beri benimle hiç temas kurmadı.

Ona kaşlarını çatıyorum ve oyuncularına dönüyorum. "Pekâlâ, sıradaki ders rekabetçi oyun etrafında dönüyor. Ben köşeye disk atacağım, siz bire bir mücadele edeceksiniz ve sonra koça pas vereceksiniz."

"Pasınızı verirsiniz, Whit'in kişisel zulasından bir dondurmali sandviç alırsınız." Whit köşeden kafasını kaldırdı, sonra da salladı. Bu hafta onun dondurmali sandviç düşkünü olduğunu öğrendim. Herkesin bir zaafı vardır. Onunki dondurma. Benimki Kendra.

İşimiz bittiğinde ve önbellegini boşaltmaya yetecek kadar dondurma dağıttığımı anladığımda, oyuncularla bireysel paten antrenmanları yapması için Jeanine'i gönderiyorum ve bazı program detaylarını gözden geçirmek için ofisime dönüyorum. Koltuğuma geri oturup şifreyi giriyorum ve ekranın yüklenmesini bekliyorum.

"Hey, bir dakikan var mı?" Rachel, Vault'un prodüksiyon asistanı, açık ofisimin kapısını çalıyor.

"Elbette." Gülümsüyorum. "Ne var ne yok?"

"Kanal, program, koçluk ve aşk hayatınız hakkında canlı bir röportaj yapmak istiyor. Sadece yirmi dakika kadar, olacakları anlatmak için yeterli ama sizinle bazı şeylerin üzerinden geçmem gerekiyor çünkü canlı yayın biraz farklı ve çok daha fazla kuralı var."

"Rachel, senden daha genç olduğumdan beri basın localarında çalışıyorum ve canlı yayına çıkıyorum."

Ondan bir göz kırpma bile almadım. "Beni eğlendir. Oyunlardan bahsetmiyoruz, aşk hayatınızdan bahsediyoruz, bu çok daha kişisel hissettirecek."

"Tamam, konuşmanı dinleyelim."

Karşımdaki turuncu yastıklı sandalyeye oturdum.

"Birinci kural, küfür yok. Siz daha cümlelerinizi bitirmeden kanal ve siz FCC tarafından para cezasına çarptırılacaksınız. Herhangi bir şeyi sansürlememiz gerektiğinde yirmi saniyelik bir gecikme olacak, ancak bundan tamamen kaçınırsanız herkes için çok daha kolay olur."

Yaslanıyorum ve parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum. "Anladım." Önüme kâğıtları koyuyor. Onları masanın üzerinden alıp göz gezdiriyorum.

"Bunlar size soracağı sorular. Yayınlanmadan önce netleştirebilmemiz için yanıtlarınızı hazırlamanız gerekiyor. Ne söyleyeceğinizi ezberleyin ama prova edilmiş gibi olmasın. Ekstra duraklamalar ekleyin ve doğal görünmesi için tonlama kullanın" diye açıklıyor.

"Kendra, size ne aradıklarına dair bir fikir vermesi için önerilen bazı güvenlik cümleleri ekledi."

"Bunun tamamen senaryosuz televizyonla ilgili olduğunu sanıyordum?"

"*Sully ile skorlama* senaryo dışı, röportaj değil. Ve bu tanıtım sırasında kanalı temsil ediyorsun. Haber kanalında olacak, Lakes arasının arasına ekleyecekler."

Anlıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"O gün, kahveyi fazla kaçırmayın. Rahat ama profesyonel bir şeyler giyin. Rogues kıyafetleri haricinde markalı bir şey giymekten kaçının, ancak üç çeyrek fermuarlı polar veya yakalı bir şey gibi basit tutun. Cep markasından daha büyük bir şey olmasın. Bu tür şeyler."

Başımı salladım. "Röportajı kim yapacak?"

Telefonu çalıyor ve bir mesaja cevap yazmak için arka cebinden çıkarıyor. "Yanında rahat olduğun birini istiyorlar, bu yüzden soruları soran Kendra olacak. Onunla bire bir konuşurken iyi iş çıkarıyorsun, o yüzden etrafta başka kimse yokmuş gibi davran. Cevaplarını zaten , bu yüzden itiraflarda olduğu gibi o anda bir şeyler bulma konusunda endişelenmene gerek yok."

Kendra ile bire bir kaldığında, etrafta kimse yokmuş gibi *hissediyorsun*.

Başımı sallıyorum ve o da duraksayıp bana bilmiş bilmiş bakıyor. "Biraz flört kendinden emindir, çok fazla flört edersen çapkın gibi görünürsün. Kendini dizginle."

Sırıyorum. Acaba başka biri bunu fark etti mi? "Elimden geleni yapacağım."

Başka bir şey var mı?"

"Gelen kutunuzda soruların bir kopyası var. Kendra'nın oyundan önce eleştirebilmesi için Cuma gününe kadar cevaplarınıza ihtiyacı var."

"Olur." Döner masa sandalyemde sallanıyorum ve o gitmek için ayağa kalkıyor. "Kendra nasıl bu arada?"

"O iyi biri, bilirsin, her şey düşünüldüğünde."

Kaşlarımı çatıyorum. "Her şey düşünüldüğünde mi?"

Rachel çantasının askısını omzuna atıyor ve sanki her şey apaçık ortadaymış gibi dudaklarını büzerek başını yana eğiyor. Sonra cevap veriyor: " sıralar çok işi var, çok çalışıyor. Gerçi bu yeni bir şey değil."

"Evet, o kadarını anladım."

Yapmak istediğim son şey canlı yayında Kendra ile flört hayatım hakkında konuşmak. Ya da eksikliği, çünkü şimdiye kadar her randevu sonuçlandı. O zaman

Randevulara gitmekten daha kötü olan tek şey onlar hakkında konuşmak. Teke tek oturup ilgilendiğim bir kadınla diğer kadınları tartışmak işkence gibi.

Diğer kadınlarla çıkmak istemiyorum. Yürümeyecekleri çok açık, en azından benim için öyle. Eğer insanlar Kendra ve benim etrafta kimse yokken nasıl olduğumuzu görselerdi, bir çift olarak birbirimize ne kadar yakıştığımızı anlarılardı. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Bu lanet gösterinin geri kalanını nasıl bitireceğim?

OceanofPDF.com

CHAPTER NINETEEN

KENDRA

Raleigh ve ben brunch için buluşmayı seçtik, ki bunu takdir ediyorum. Planlanmamış hamileliğimle ilgili tartışmanın pahalı avokado tostı üzerinde yapılırsa daha az ürkütücü olacağını umuyorum. Tanışma faslımızın

garip ama Raleigh'in kendimi ait hissetmemi sağlayan misafirperver bir yapısı var. Belki olumlu hisleri ya da hafif güneyli aksanıdır. Ne olursa olsun, o neredeyse anında güvenebileceğiniz insanlardan biri.

"Ne içeceksin?" diye soruyor. "Portakal suyuna ulaşmak için kapının menteşelerini kırarım."

"Portakal suyu mu? Gerçekten mi?"

"Kızım, al şunu. Bana sonra teşekkür edersin."

Midemi bulandırmayacak bir şeyler bulmak için menüye bakıyorum. *Yumurta benedict*'i okuyunca bile kapıya doğru koşasım geliyor. Limonlu yaban mersinli kekleri var. Yeterince yakın. Sugar and Ice'ın zencefilli kekleri bugünlerde beni hayatta tutan tek şey.

"Bu mı?" diye soruyor. "Başka bir şeye aç değil misin?" "Başka her şey midemi bulandırıyor."

". Ben de bir kek alacağım." Elindeki menüyü masanın kenarına bırakıyor.

"Muhtemelen isteyeceğiniz son şey masadaki yumurta kokusudur."

Düşüncesi bile neredeyse midemi bulandırıyor. Neyse ki standımız küçük bir oyuga sıkışmış durumda ve diğer insanların yemek kokuları geçen gün çekimler sırasında olduğu kadar keskin değil.

Çenemi göğsüme indiriyorum. "Aman Tanrım, anlayışınız için çok teşekkür ederim. Kabus gibiydi."

"Darby'ye hamileyken çiğ tavuk kokusu beni mahvetti. Bu en kötüsü."

Menümü üzerine koyuyorum ve restoranın şirin dekoru hakkında havadan sudan konuşuyoruz. Servis görevlisi geliyor ve iki bardak portakal suyu ve iki limonlu-yaban mersinli kek sipariş ediyoruz. Kadın gülümsüyor ve menülerimizi alıp gidiyor.

"Peki," diyor Raleigh, "bu işe girmeli miyiz?" İşte başlıyoruz.

Bir kez konuşmaya başladım mı, sanki duramıyorum. Ona her şeyi anlatıyorum: başarısız tüp ligasyonu, işime söylemek istemediklerim, ilk üç aylık dönemimde yaşadığım cehennem semptomları - son birkaç gündür alıştığım bir kelime. *Neredeyse* her şeyi. Sully'nin çocuğu olduğu gibi küçük bir ayrıntıyı atladığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum ama onun öğrenmesi riskini göze alamam. Ne yapmak istediğimi bilene ve bir eylem planım olana kadar olmaz. Raleigh'in tek bildiği babanın tek gecelik bir ilişki olduğu. Teknik olarak iki geceydi ama artık bunun bir önemi yok.

Ben anlatacaklarımı bitirdikten sonra yemeğimiz geliyor ve o da ilk çocuğu Arthur ile ilgili deneyimlerini paylaşıyor. Ona hamile kaldığında yirmi iki yaşındaymış. Babası Barrett'a ulaşmaya çalışmış ama bazı iletişimsizlikler nedeniyle Arthur neredeyse beş yaşına gelene kadar bir daha bağlantı kuramamışlar. Kadının yaşadığı zorlukları duymak yürek parçalayıcı ama mutlu bir sonu var. Bu beş yıl boyunca Barrett'ın Raleigh'i aramaktan asla vazgeçmemesi özellikle dokunaklı.

Sonra çirkin şeylere giriyor. Doğum sonrası depresyonu ve anksiyeteyi şekerle kaplamıyor. Masraflar ve kreş masrafları. Şeffaflığını takdir ediyorum. Neyse ki Vault Productions'tan iyi maaş alıyorum ve annem ve büyükannem vefat ettiklerinde onlardan kalan parayı biriktirme konusunda iyi davrandım, bu sayede evimi ve tüp ligasyonunu karşılayabildim, ki bunun için geri ödeme almaya hakkım olduğunu düşünüyorum.

Portakal suyundan bir yudum alıyorum. *Lanet olsun, bu çok güzel.* "Bu nedir?" "Taze sıkıyorlar ve hafif ve kabarık olana kadar karıştırıyorlar."

"Tadı bulut gibi." Portakal suyunun tadının böyle olabileceğini bilmiyordum. "Neden başka türlü içme zahmetine giriyoruz ki?" Hepsinden iyisi, midemi bulandırmıyor. Bir başka güvenli yiyecek!

"Biliyorum." Kendininkinden bir yudum alıyor. "Çok güzel."

Kekimin paketini soyuyorum. Bir ısırık alıp hemen geri gelmesinden korkuyorum.

"Büyük soruyu soracağım: Bebeği doğurmak istiyor musun?" Duraklıyor. "Hayır demek de evet demek kadar geçerli."

"Garip da bu. İstiyorum... ama nedenini bilmiyorum. Bu bebeği doğurmam için hiçbir sebep yok. Çocuk sahibi olmayı hiç beklemiyordum. Anne olmak istersem ileride bir gün evlat edinirim diye düşünmüştüm hep. Bebeğime aktaracağım genler... beni çok korkutuyor ama bencilce, yine de istiyorum. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Tabii ki hayır."

Yüzümü avuçlarımın içine bırakıyorum. "*Keşke* istemeseydim. Ama istiyorum. Bu çok boktan, Raleigh." Ellerimi aşağı çekiyorum ve onun sempatik gözleri doluyor.

"değil. Duygular tuhaftır. Annelik tuftır. İlk kez böyle çelişkili hissetmeyeceksiniz. Sadece bu duyguları tam olarak yaşamamanın sorun olmadığını bilin. Duygular yüzünden kendinizi suçlamayın."

Başımı sallıyorum, çöreğime dönüyorum ve yemek için bir lokma koparıyorum.

Aramıza sessizlik çöküyor ve ben başka bir masadan kız arkadaşlarıyla dışarı çıkmış bir kadına bakıyorum. Masanın geri kalanıyla sohbet ederken tek ayağıyla ayağındaki bebek arabasını sallıyor.

"Buna değer mi?" Taşıyıcının içinde uyuyan bebeğe bakarak soruyorum.

"Benim için öyleydi. Ama bu her ebeveynin cevaplaması gereken bir şey Kendilerini. Zaten bebeğiniz için endişelendiğinizi düşünürsek, onu korumak istediğinizi gösterir. Bu çok şey ifade ediyor. Harika bir işin var, güçlüsün ve söyleyebileceğim kadarıyla harika bir insansın, bu yüzden bence sen de harika bir anne olacaksın. Annelikle ilgili harika şeyler var. Boktan şeyler de var, ama olabileceğinizi bildiğinizden daha güçlü olacaksınız. Bunu kendi başına yapman sorun değil." Boğazını temizliyor. "Ama..."

"Ama?"

"Ama bence babasına söylemelisin. Ona ulaşmaya çalışın. Her halükarda bilmeyi hak ediyor."

Başımı salladım ve bir parça daha çörek kemirdim. Son ısırık yerde kaldı. "Biliyorum ve yapacağım. Sadece nasıl yapacağımı bulmak için zamana ihtiyacım var."

"Güzel. Şimdi... herhangi bir sorunuz var mı?"

Gülüyorum ve telefonumdaki Notlar uygulamasını açıyorum. Milyonlarca sorum var ve neyse ki Raleigh açık bir kitap. Hamilelik, yeni doğan bebekler ve ebeveynlikle ilgili aklıma gelen her soruyu soruyorum. Annelik kulağa gerçekten zor geliyor, özellikle de ailemden destek alamayacağım için. Sadece ben varım. Daha 23 yaşındayım. Bunu yapabilecek kadar güçlü müyüm bilmiyorum ama denemek istiyorum. Sebat edecek gücü bulacağım. Her zaman yaptığım gibi.

Kahvaltı bittikten sonra vedalaştık ve iletişimde kalacağımıza söz yollarımızı ayırdık. Eve uzun yoldan gidiyorum ve Harriet Gölü'nde duruyorum. Atkımı boynuma dolayarak arabadan iniyorum ve gölü çevreleyen boş patikada yürüyorum. Yaz aylarında burası koşu yapan, paten kayan ya da bisiklete binen insanlarla doludur. Ancak Kasım ayının sert havası bu yürüyüş yolunu adeta bir hayalet kasabaya çevirmiş.

Gölün suyu kalın ve durgun görünüyor, bu da her an donabileceğinin bir işareti. Yaprakların çoğu dökülmüş ve savrulmuş, ancak arada bir, gevrek kahverengi bir kalıntı, kayıp bir yuvarlanan ot gibi patikayı sıyrıp geçiyor.

Bu çubuk mevsimi. Yaşamın yeraltında saklandığı ya da içeride yuva yaptığı, sert kışın geçmesini beklediği yer. Belki ben de hayatımın bu dönemindeyim. Sopa mevsimimdeyim, bir geçiş döneminde. Hava daha da soğuyacak. Günler hiç bitmeyecekmiş gibi gelecek, karanlıkla ve tenimi ısıracak kadar acı bir havayla dolacak. Yüzümdeki güneş ışığı hissini unutacağım. Neden böyle berbat koşullarda yaşadığımı sorgulayacağım.

Ama... bahar her zaman gelir. Toprak çözülüğünde ve kahverengi çubuklardan ve topraktan canlı yeşil hayat filizlendiğinde, o kadar güzel ve hoş bir manzara olacak ki karanlık günler buna değecek.

Buna değer.

O gece yatağında baharatlı bir kek ve köpüklü bir portakal suyu ile uzanıyorum - on kilo portakal ve yeni bir meyve sıkacağı aldıktan sonra kendime iltifat ediyorum. Dizüstü bilgisayarımı açtıktan sonra Pinterest'e giriyorum. Anneler böyle yapar, değil mi? Arama çubuğuna *hamilelik* yazıyorum ve ekranım pastel renklerle ve gelebilecek her listeye bağlantılarla doluyor. *Hamilelik için on onaylama*

İlk üç aylık döneminiz. Yemeyi bırakmanız gereken on yiyecek. Hamileliğin on vazgeçilmezi. En güvenli on araba koltuğu.

Olumlamalarla başlıyorum.

#10. Sabah bulantılarım, bebeğimin annesi olduğum için duyduğum mutluluktan kaynaklanan ezici duygulardır.

Bir süre kelimelere bakıyorum, sonra tekrar okuyorum ve biraz daha bakıyorum.

Sabah bulantılarım, bebeğimin annesi olduğum için yaşadığı mutluluk duygularıdır...

Bu hayatımda okuduğum en aptalca şey. "Cidden, bunları kim yazıyor? Saçmalıkların ilk on listesi var mı?" Başımı sallıyorum ve portakal suyundan bir yudum daha alıp "Çok fena sikildin" diye mırıldanıyorum.

Listede kalan diğer olumlamalar için tüm güvenilirliğimi kaybederek gönderiden çıkıyorum ve bir daha görmek zorunda kalmamak için gizliyorum.

En iyi on bebek ismi.

"Sanırım ismini yükseltmenin zamanı geldi. Sonsuza kadar Cletus the Fetus olamazsın. Ya da Cletith... eğer bir kızsın. Yani, iki cinsiyet arasında seçim yapmak zorunda değilsin. Bugünlerde çok fazla seçeneğin var, o yüzden sen bilirsin, boo."

Sevdiğim isimleri düşünmeye çalışırken zihnim bomboş. Aklıma gelen tek isimler iş arkadaşlarımlıkiler. Bu garip olurdu.

"Annemin adı Bonnie'ydi. Belki sen Bo olabilirsin, en azından şimdilik." Karnıma bakıyorum. Bu isim bana yepyeni bir rahatlık veriyor, sanki annem bir şekilde benimle birliktymiş gibi. Bu bebek gerçekten benim, bu da onun bir parçası olduğu anlamına geliyor. Bu düşünce kalbimi ısıtıyor, şimdiye kadar yapmaktan korktuğum bir şey olan karnıma dokunmama yetiyor. Bastırdığımda, sert şişliği hissediyorum. Tekrar yapıyorum ve gülümsüyorum.

"Söz veriyorum, siz gelene kadar her şeyimi toparlamış olacağım. Ya da en azından olabildiğince toparlayacağım. Her şey yoluna girecek... Bunu birlikte yapacağız. Sen ve ben, Bo."

CHAPTER TWENTY

SULLY

"H nasıl hissediyorsun?" Rachel soruyor. "Gergin mi?"

"Hayır, böyle iyiyim," diyorum. Bugün röportajı kaydetmek için yerel kanalın stüdyosunu kullanıyoruz. Programı yaparken yanlarında olmaya olduğum insanlar ile kanalın stüdyosu arasında bir karışım var.

Kontrol odası.

"Tıpkı itiraflar gibi olacak, tek farkı cevaplarınızı zaten biliyor olmanız. Kendra cevaplarınızın harika olduğunu söyledi bu arada."

Eminim öyledir. Bana verdiği "güvenlik cümleleri" ile temelde aynıydılar.

Beni LED'lerin altında, yarıdan başlayan yükseltilmiş bir zemine sahip bir odanın içine götürüyorlar. Sahnede iki döşemeli sandalye ve kanalın logosunu, Rogues'ın logosunu ve *Sully ile Skor*'u içeren adım adım tekrarlanan bir fon var. Üzerinde adımları görmek gerçeküstü.

Çok geçmeden, Kendra saç ve makyajdan içeri giriyor ve muhteşem görünüyor.

Her zamanki gibi. Karşımdaki sandalyeye oturdu.

Rachel Kendra'ya sorgulayan bir bakış atar. "İyi misin?" diye sorar. Kendra kendinden emin bir şekilde gülümser. "İyiyim."

"TUMS ister misin?"

Gergin bakışları bir benimkilerle buluşuyor. Başımı eğiyorum ve gözlerimi kısıyorum. Ne saklıyor acaba?

"Hayır," diye cevaplıyor Kendra. "Her şey hazır."

Kamera ekibinden birinden iki dakikalık bir uyarı alıyoruz. "Tıpkı prova yaptığınız gibi" diyor.

Vay canına, *selam* bile yok.

"Seninle tekrar konuşmak güzel. zaman oldu."

Yorumu görmezden geliyor. Tanrım, bu aptal tanıtım dışında benimle konuşmuyor bile. Şimdi bile, her soru ve cevap senaryolaştırılmış ve prova edilmiş. Bu profesyonelliği tamamen yeni bir seviyeye taşıyor.

Gözlerim yine fonda. *Haydutlar*. Basamaktaki kelime ve tekrar beynime bir tohum ekiyor. Gösteriyi kendi ellerime alabilirim. Siktir , belki yeterince büyük bir sık gibi görünürsem bu şovu başkasının yapması gerektiğine karar verirler. Whit gibi. O bekar.

Vault Productions sıkı bir cinsel ilişkiye girmeme kuralı uyguluyor ama başka bir kadınla çekildiğim her seferinde onun elimden kayıp gittiğini hissediyorum. Ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatmaya ihtiyacı var. İstedğim bir şeyi gördüğümde, onu elde etmek için ne gerekiyorsa yaparım. İnatçıyım... ya da belki de ne zaman bırakacağımı bilmiyorum.

"Otuz saniye!" diye anons ediyor stüdyo çalışanlarından biri.

"Bugün çok hoş görünüyorsun," diyorum ona. Kucağındaki soru kartlarıyla meşguldü. O da bana iltifat etmiş gibi yapıyorum. "Teşekkürler! Evet, bugün saçıma farklı bir şey yaptım."

Tek kaşını kaldırarak bana bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Geri sayım. Beklemede kalın, kamera bir," diyor biri yan taraftan.

Geri sayım başladı ve canlı yayındayız. Benden daha gergin görünüyor, ki bu onun için alışılmadık bir durum. Kendra bizi tanıtıyor ve yeni programın ne hakkında olacağını özetliyor. Ondan gelen gerginliğe rağmen, yüzünde kocaman bir gülümseme var. Tanrım, numara yapmakta çok iyi.

"Peki, *Sully ile Puanlama* filmini çekmenin en eğlenceli yanı neydi?" diye soruyor.

Cevabımın şöyle olması gerekiyordu: *Randevular. Kesinlikle. O kadar çok harika kadınla tanıştım ki, hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim birini bulacağımdan hiç şüphem yok.*

Gerçekten bunu söylememi mi bekliyor?

"Dürüst olmak gerekirse, sizinle çalışmak gerçekten harikaydı. Müthiş bir yapımcısınız ve bu dizi normalde benim konfor alanımın dışında bir şey. Çekim yaptığımız her günü çok daha keyifli hale getirdiniz."

Gülümsemesi dondu. "Vay canına, çok teşekkür ederim! Böyle bir iltifat beklemiyordum!"

"Normalde konfor alanınızın dışında olduğunu söylediniz, programdaki kadınların genellikle çıktığınız kadınlardan farklı göründüğünü fark ettiniz mi?"

Bu kolay bir cevap: değiller, ama bunu söylemek kaba şey, bu yüzden farklı bir yöne gidiyorum - ki bu da benim rahatlık alanımın dışında - ama eğer onu sarsacaksa, buna değer. Beni tekrar görmesini istiyorum. Öfke olsaydı anlayabilirdim, çünkü bu benden hala etkilendiği anlamına gelirdi. İlgisizlik çok daha kötü. Bir tepkiye ihtiyacım var.

"Hayatımın filme alınmasına alışmak biraz zaman aldı, bu benim konfor alanımın dışında. Siz hiç böyle bir şey yaşadınız mı?"

"söyleyemem. Bu-"

"Neden kendin deneyimlemiyorsun? Onun yerine seninle röportaj yapmama ne dersin? Televizyonda çalışmanın en çok nesini seviyorsunuz?"

Gergin kahkahası çok tatlı. "Bence izleyiciler daha çok seninle ve *Sully ile Skor yapmakla* ilgileniyor. Hadi konuşalım-"

"Senin hakkında konuşalım." Bakışlarımı ona dikiyorum.

"Burada yaptığımız şey aslında bu değil Bay Sullivan," .

"Bay Sullivan... bu yeni bir şey. Bana Sully demen daha çok hoşuma gidiyor. Sana sorduğum her soruya karşılık sen de bana bir soru sorsan nasıl olur? Bu adil mi?"

Yine gülüyor, rahat davranmaya çalışıyor ama sakinliğini koruyor, ki senaryo dışına çıktığımı düşünürsek bu hiç de kolay değil. Bir kez bile yardım için Jeremy ya da Pierce'a bakmadı. Beni kontrol altına almaya kararlı.

"Görüşmeden sonra konuşmak isterseniz sorularınızı yanıtlamaktan memnuniyet duyarım. Şu anda koçlukla ilgili son gelişmeleri duymamız gerekiyor.

ve-"

"O zaman mikrofonumu çıkarıp yürüyeyim mi?"

Arkamda bir yerden bir nefes sesi geldi.

Boğazını temizliyor. "Kanalın bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyorum," diye takılıyor. "Para cezasına çarptırılabilirsin."

"Bunu kabul ediyorum." Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum.

"Yayında kalan zamanınızda ne yapacaksınız?"

Bir çıkmazdayız. Gözlerinin ardındaki ateş ancak cehennemin kendisiyle yarışabilir.

"Pekala, sen kazandın. Görünüşe göre bugün birbirimizle röportaj yapacağız." Alkışlıyor. "Bu arada, son sorunuz sizin sorunuz sayılıyor, yani sıra bende görünüyor. Minnesota Rogues'un bu sezon ne gibi zorluklarla karşılaşacağını düşünüyorsunuz?"

Genişçe gülümsüyorum ve sandalyeme geri oturuyorum. "Organizasyon açısından pek çok zorluk var. PWHL yeni bir lig ve her zaman çözülmesi gereken birkaç pürüz vardır. Ama genel olarak şu ana kadar çok olumlu geçti. İnanılmaz bir takımımız var. Yetenekliler ama daha da önemlisi iyi insanlar ve ben de onların koçu olduğum için çok minnettarım." Bu benim senaryo cevaplarımdan biri olsa da her kelimesinde ciddiyim. Şimdi soru sorma sırası bende. "Şu anda aklınızda hangi şarkı var?"

"Hangi şarkı-"

"Dürüst ol."

"Liberty Mutual jingle'ı."

"Bekle, cidden mi?" Bir kahkaha attım. "Sözleri dört kez özgürlük demekten ibaret olan şarkı mı?" Konuşuyorum-şarkı söylüyorum. Taklidim karşısında ağzının kenarı gerçek bir eğlenceyle yukarı kalkıyor, kameralar için takındığı sahte gülümseme değil bu.

"İşte bu, belki de bir sonraki reklamları için sizinle iletişime geçmeliler... Şimdiye kadar en sevdiğiniz randevu hangisiydi?"

"Sakin ol. Bir keresinde bir kadınla aynı otel odasını paylaşmıştım, oturup kalamar pizza yiyorduk ve-"

"Pardon, açıklığa kavuşturmama izin verin: *Sully ile Puanlama* filmini çekerken en sevdiğiniz randevunuz hangisiydi?"

"Teknik olarak yine de bir cevap verdim, yani şimdi sıra bende. Bir dahaki sefere daha spesifik ol. Ölüm sırasındaki yemeğiniz nedir?"

"Mesela tek bir şey daha yiyebilir miyim? Paella." Güzel cevap. "Şu ana kadar programdaki herhangi biriyle bir bağ hissediyor musun?" diye soruyor.

"Evet, bir kadın. Bu şovu çekmenin en sevdiğin kısmı nedir?" Benim demesini istiyorum.

Cevabını hızlıca sıralıyor. "Kişisel olarak, Minnesota Rogues hokey takımındaki kadınlarla etkileşimde bulunmaktan gerçekten keyif aldım. Son derece yetenekli olmalarının yanı sıra, buzun üzerindeyken oyuna olan bağlılıklarını gerçekten görebiliyorsunuz."

Kendi cevaplarını ezberlemiş sanırsın. Kız ayakları üzerinde nasıl düşüneceğini biliyor, bu kesin. "Programda bağ kurduğunuz bir kişi olduğunu söylediniz. İsim vermeden, o kişinin nesini seviyorsun?"

"Zeki, komik, güzel... Sanırım bir ömür boyu çılgınca se-"

"Hokey maçları için çılgın koltuklar mı? Umarım söyleyeceğin şey budur." Değildi.

"Onun gibi bir şey." Gülümsüyorum.

"Evet. Bu da bir avantaj. Hokey konusuna dönecek olursak, nasıl-" "Ope, soru sorma sırası bende... Beni bir üzerinde çalıştığın randevu programı. Benim iyi bir aday olacağımı düşündüren neydi?"

"Biliyor musun, ben de kendime aynı soruyu sormaya başladım." Alaycı bir cevap ama sırtıyorum ve kabul ediyorum. Buna ayak uydurmakta iyi iş çıkarıyor.

"İyi cevap. Yine benim sıram!" Gülümsüyorum. "En son ne zaman bir randevuya mı gittin?"

"Birkaç ay önce." Dürüst olduğunu varsayarsak, bu onun son randevusu olduğum anlamına geliyor. Devam ediyor. "Oyunculuktan emekliliğe ve bir PWWL takımının baş antrenörlüğüne geçiş nasıl oldu?"

"Harikaydı. Koçluk yapmayı seviyorum. Açıkçası Lakes için oynamayı da çok sevdim. Ligdeki en iyi oyuncuların bazılarıyla birlikte oynadım, bu her zaman yapmak istediğim bir şeydi ve bu fırsatı yakaladığım için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum. Emeklilik zor oldu. Golf oynamayı, seyahat etmeyi denedim. Arkadaşlarımın çoğu ya hâlâ oynuyordu ya da iş hayatındaydı. Günler yalnız geçebiliyordu. Ancak Whit Moreau beni arayıp baş antrenörlük teklifinde bulunduğunda, yapmam gerekenin bu olduğunu o anda anladım. Bu takımı seviyorum, bu oyuncular çalışkan ve yetenekli. Antrenmanlar harika gidiyor. Onların takımının bir parçası olmaktan büyük onur duyuyorum." Sırtıyorum. "İdeal sandviçiniz nedir?"

"Soğanlı krem peynir, közlenmiş kırmızı biber, salatalık, rendelenmiş lahana, domates, soğan, marul, karabiber, susam yağı ve sirke stirato üzerinde" diyor.

Kaşlarım alnıma fırladı. Bu konuda ona çelme takabileceğimi gerçekten düşünmüştüm. Etkileyici. "Belki bir ara benim için yaparsın."

"Size sandviç yapmayacağım. Ne yazık ki sadece bir soru için daha vaktimiz var. Sanırım stüdyodaki herkes ve muhtemelen izleyicilerin çoğu adına konuşuyorum, ama bu röportajda bu kadar ... asi davranarak tam olarak ne elde etmeyi umuyordunuz?"

"Gerçek televizyon istediniz. Bu gerçek. Hayat beklenmedik sürprizlerle doludur."

Yüzündeki sahte gülümseme düşüyor ve dudağını ısırtıyor, sonra gözleri cam gibi oluyor ve kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Evet, kesinlikle öyle. Lee Sullivan'la röportaj yaptığınızda karşınıza ne çıkacağını asla bilemezsiniz, millet!" Neşeli bir uğurlamayla konuyu kapatıyor ve kayıt ışığı söner sönmez soyunma odasına doğru hışımla uzaklaşıyor.

Stüdyo sessizdi, bu da beni en büyük pislik gibi gösteriyordu. Asistanlardan biri beni setten çıkardı ve kulaklığına bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlayamadım.

"Sence beni affedecek mi?" Ona soruyorum. "İyi şanslar," diye yanıtlıyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-ONE

KENDRA

Hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim! Bana o veda sözlerini söylediği anda gözlerimden yaşlar süzölmeye hazırđı. *Bu gerçek. Hayat beklenmedik sürprizlerle doludur.* Hiçbir fikri yok. Bir tomar daha aldım tuvalet kağıdını alıp yanaklarımı siliyorum. "Pislik," diye mırıldanıyorum.

Daha önce hiçbir oyuncu beni böyle bir duruma sokmamıştı. Hâlâ sarsılmış durumdayım. Canlı yayındaydım ve beni aptal gibi gösterdi. Patronum beni öldürecek, ama Sully'yi o aptal hareketinden dolayı öldürmeden önce değil. Kızgınım, *çok kızgınım* ve bunu bilmesini sağlayacağım. Rimelle lekelenmiş tuvalet kâğıdı topunu çöpe atıyorum ve kapıyı açıyorum. *Hangi cehennemde bu?*

Bir buçuk metre boyunda, hazırlık odalarından birinde mikrofonunu çıkarırken kolayca fark ediliyor. Yanına yaklaşp kolundan tutuyorum ve onu koridora doğru çekerek gözden uzaklaştırıyorum.

"Bunu bir daha asla yapma!" Fısıldayarak bağııyorum. "Davranışların beni kötü etkiliyor. Bu yüzden işimi kaybedebilirim, Sully. Bunu anlıyor musun?"

Sanki aşırı dramatik davranıyormuşum gibi gözlerini devirmeye cüret ediyor. "Seni kovmazlar." Pislik herif bana sırtını döndü ve elini uzatıp

Pil takımını. "Sen harika bir yapımcısın," diye mırıldanıyor. Kolunu tutuyorum ve biraz sertleşerek onu geri çekiyorum.

"Beni kovmalılar! Kendi setimde karakteri kontrol edemedim!"

Üzerimde yükselen ona dik dik bakıyorum. Benden pek memnun görünmüyor ama içimdeki korkuyu bastırıyorum. Boş koridora bakıyor, sonra bir adım öne çıkıyor, ben de geri çekiliyorum. Sırtım duvara gelene kadar bana yaklaşıyor. *Kahretsin.*

"Ne yapıyorsun?" Göğsüm inip kalkarken soruyorum.

Bir avucunu başımın iki yanına koyuyor ve benimle göz hizasına gelene kadar alçalıyor. Cehennem gibi korkutucu, ama ben yerimde duruyorum.

Sağ eli kulağımın arkasını okşuyor ve ürperiyorum. Etkilenmemiş görünmek için çok fazla.

"Hayatımın her parçasına hükmediyorsun. Odaklanamıyorum. Seni düşünmeden başka kadınlarla konuşamıyorum. *Seni* istiyorum." Başparmağı boynumda aşağı yukarı geziniyor ve beni ikinci kez ürpertiyor. O bölgeden yayılan nefret ediyorum. "Nasıl bir his? Kontrolün sende olmaması?"

Gözlerimi ona dikeyim ve o da kocaman avucuyla boynumu kapatıyor. Yutkunuyorum ve meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Sully-" Onu geri çekilmesi için uyarıyorum ama sesim olması gerekenden çok daha nefes nefese çıkıyor.

"Pek eğlenceli değil, değil mi?" Gözlerini kırışştırıyor. "Tüm bu arzu duyularınızı dolduruyor ve işlev görmenizi imkânsız hale getiriyor. Düşünmek imkânsız. Her şey elinin altında, o kadar yakın ki parmak uçlarınla dokunabilirsin... ama ne kadar çok istersen iste, asla kavrayamazsın." Başparmağını alt dudağıma bastırıyor ve aşağı çekiyor. Gözleri ağzımda. Nefes nefese kalıyorum.

Köşeden ayak sesleri geliyor, ben de gözlerimi kaçırıyorum ve o da duvarı iterek başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

CHAPTER TWENTY-TWO

SULLY

S Bazı günler, sözleşmemde Kendra'nın benim ana iletişim noktam olduğunun yazılı olmasından pişmanlık duyuyorum. Yana çalıştığımızdan beri ona olan ilgim ikiye katlandı. Belki de bu yasak meyve olayı yüzünden onu istiyorum.

çok fazla. Sınırdan bir saplantı. Sürekli aklımda; takımımın buzda olmam ya da başka bir kadının gözlerine bakıyor olmam fark etmiyor.

Bugünkü röportajda onu terslememe sebep olan da buydu. Eve dönerken en iyi arkadaşım Barrett'ı aradım. Arabam bugünlerde mahremiyetimin olduğu tek yer gibi görünüyor. Göz önünde olmaktan nefret ediyorum ama mazoşist olmalıyım çünkü onun yanında olmayı seviyorum.

"Dostum. Ne oluyor lan?" Gülüyor, cevap veriyor. Röportajı görmüş olmalı. "Peki, Amerika'nın en çok aranan bekarı olmak nasıl bir şey?" diyor.

Kıkırdıyorum. "Berbat bir şey." Gülüyor. "Neden?"

Açıklamak için çok fazla sebep var. Şimdilik, bu konuda ne yapacağıma karar vermem gerekiyor. Sabrım tükeniyor. Onun sorusuna kendi soruyla cevap veriyorum. "Raleigh'in doğru kişi olduğunu nereden biliyordun?" diye sordum.

"Sadece biliyordum. Açıklaması çok zor. Eğlenceliydi ve hayatımın geri kalanında her günümü onunla geçirmek zorunda olsaydım, bunu yapacağımı biliyordum."

"Yeterli olmaz mı?" Bitiriyorum.

"Aynen öyle. Şimdiden kadınlardan birine mi aşık oldun? Bu uzun sürmedi. Kim o?"

"Sanırım Kendra."

Bir duraklama oldu. "Kendra? , *yapımcınız* mı?! Seninle röportaj yapan kadın mı?"

Dişlerimi emiyorum.

"Evet." "Oh, kahretsin."

"Evet."

"O biliyor mu?"

"Bunu ima ettim."

"Evet... o röportajdan sonra mantıklı geliyor. Suratına tuğla yemiş kadar kurnazdın. Sence o da aynı şekilde mi hissediyor?"

"Bilmiyorum. Beni itiyor. Korkuyor mu yoksa gerçekten ilgilenmiyor mu anlayamıyorum. Öyle olsa bile. İkimiz de zor durumdayız."

"Bekle, kafam karıştı. Neden 'zor durumdayız' diyorsun?"

Kahretsin.

"Biz, ah, bir çeşit takıldık. Tüm bu gösteri olayından önce. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Vay anasını... Tamam. O zaman şovu bırak."

"Yapamam. Sözleşmemi mahvederim ve onun kariyeri de buna bağlı. Ve bu kız azimli. Yani, *gerçekten* azimli. Bunu istiyor. Görünüşe göre beni istediğinden daha fazla... ama onu suçlayamam. Askere alındığımızda nasıl olduğumuzu hatırlıyor musun? Lig her şeydi."

"Peki ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum dostum." Boynumun arkasını ovuyorum. "Ama diğer kadınları düşünemiyorum bile. Sanki beynime yerleşmiş bir parazit gibi."

"Ew, siz neden bahsediyorsunuz?" Raleigh araya giriyor.

"Hoparlörde miyim?" Ben soruyorum. Bana söylememesi kabalık.

"Evet, özür dilerim. Çamaşırları katlamak. Bebeklerin çok fazla kıyafeti var-

Sully'nin kız sorunları var. Israrcı ol, dostum. Sinir bozucu bir şekilde."

"Tabii ki ona bunu söyleyeceksin. Ne istediğini gör ve ona ulaşmak için diğer her şeyi ezip geç." Sesindeki göz devirmeyi duyabiliyorum.

Şimdiye kadar Barrett Conway'i hiç kıskanmamıştım. Daha önce hiç bu şekilde istediğim biri olmamıştı, bu yüzden Raleigh'e olan takıntısı beni hiç rahatsız etmedi -oyunlarımızı engellemediği sürece.

"Oyunumda utanılacak bir şey yok. Bu bok işe yaradı." "Şanslı kız kim?" Raleigh soruyor.

"Kendra," diye cevap veriyorum. Raleigh öksürüyor.

"İyi misin, bebeğim?" Barrett ona sorar.

"Evet, evet. Evet. Sadece çok hızlı su içtim-Kendra? Şovunuzun yapımcısı mı? Micky'nin partisindeki mi? Kendra Ames?"

"İşte bu." "Vay anasını," diyor. "Evet... Biliyorum."

Barrett'ın sesi tekrar duyulur. Raleigh kocasının sözünü keserek, "Boku yemişsin sen-" der. "Sully, Barrett seni ." Sonra telefon kesilir.

"Teşekkürler, *Ral.*" Gözlerimi deviriyorum ve arabamı garaj yoluma çekiyorum.

Garajda öylece oturuyorum. Kameramanların yakında gelmesi gerekiyor. Beni evde çekmek istiyorlar. Günün geri kalanında saklanmayı tercih ederim. Bugünden sonra, nerede durduğumu biliyor. Bu onun hamlesi.

CHAPTER TWENTY-THREE

KENDRA

Dürüst olmak gerekirse, bugün işe gitmeye çalıştım, ancak yolda iki kez kustuktan sonra, siktir et dedim ve mide bulantısına teslim oldum. Zaten bir molaya ihtiyacım vardı. Özellikle de dünkü görüşmeden sonra. Onunla tekrar yüzleşmem.

Rachel eşyalarımın çoğunu karşılayabilir ve Jeremy de diğer her şey için sahada. Yatakta yatıyorum, çürüyorum.

Telefonum çalışıyor ve ekranda Rachel'ın adını görmeyi umarak komodinin üstünden alıyorum ama arayan Raleigh.

"Hey," diye cevap veriyorum, midemi yatıştırmaya yardımcı olan portakal suyundan bir yudum alarak.

Sesi cılgınca. "Babası Sully mi?" "Ne?" *Oh kahretsin.*

"Benimle geçme Kendra. Bebeğinin babası o mu?"

Yalan söyleyemem. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Evet... Nereden biliyorsun?"

"Sully Barrett'la konuşuyordu, senden bahsettiğini duydum. Senden hoşlanıyor Kendra, hem de çok. Ona söylemelisin."

"Yapamam! Haydutlarla olan sözleşmesini kaybedebilir."

"Hayır. Ona söylemelisin. Siz bunu çözebilirsiniz. Hamile olduğumu öğrendiğimde Barrett'a söylemeye çalıştım. O yılları geri almak için her şeyi yapardım."

onunla birlikte. Oğlunun doğumunu kaçırdı, bunu Sully'ye bilerek yapamazsınız. O bunu hak etmiyor."

"Biliyorum! Biliyorum! Biliyorum! Ona söyleyeceğim, sadece bana zaman ver."

"Sana bir ay vereceğim, Kendra. Bir ay. Yoksa ona kendim söylerim." İç çekiyor. "Senden çok hoşlanıyorum ama belli ki ikiniz de birbirinizi unutamamışsınız. İletişim kurmanız gerekiyor. Sessiz kaldığınız sürece bu durum daha da kötüleşecek ve ona söylemek daha da zorlaşacak. Sully benim kardeşim gibi. Gerekirse ona söylerim. Beni ona söylemek zorunda bırakma."

Burnumu çekiyorum, gözyaşlarım tüm gücüyle yanaklarımdan aşağı iniyor. O bunu hak etmiyor. Kahretsin, bu bir felaket. Bu karmaşadan ikimiz de sağ salim nasıl çıkacağız hiçbir fikrim yok.

"Söyleyeceğim. Ona söyleyeceğim."

Raleigh derin bir nefes alır. "Tamam... Şimdi bana kendinden bahset. Mide bulantın nasıl?"

Yine burnumu çektim. "Bugün evde hastayım."

"Tamam, daha sonra Sugar and Ice'tan aldığım baharatlı keklerle uğrayacağım. Yardımcı olduklarını söylemiştin, değil mi?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Onu görmek istemiyorum. Bu beni sadece daha kötü hissettirecek. Ona Sully olduğunu söylemediğim için utanıyorum ve Sully'den önce öğrendiği için daha da utanıyorum.

"Üç gibi orada olurum. Biraz uyu, bebeğim."

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine doluyorum.

"Mm-hm." Telefonu kapatıyorum ve yastığıma doğru çılgılık atıyorum.

Hayatımdaki çöplük yangını artık kontrol altına alınamıyorum. Dokunduğum her şeye yayılıyor. Sully. Kariyerime. Arkadaşlarıma. Kendi sorunlarımı bile halledemezken nasıl ebeveyn olabilirim?

Korkarım bundan kurtulmanın tek bir yolu var. Ona söylemek zorundayım.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Kendra ikinci gün üst üste gitti. Bu beni endişelendiriyor. İşe gelmemek onun yapacağı bir şey değil. Yeni sevgilim Becca'ya odaklanmam gerekiyor ama tek yapabildiğim yapımcımın nerede olduğunu tahmin etmek. O röportajla onu kızdırdığımı biliyorum ama nadiren bir günü bile kaçırmıyor. Bugünkü çekim, o etrafta dolanmadan, bir sürü işi delege etmeden ve hokkabazlık yapmadan farklı hissettiriyor.

milyon görev.

Tabağımdaki brokolinin bir kısmını itiyorum, evde hasta mı yoksa bir şey mi oldu diye merak ediyorum. Ya dün bir araba kazası geçirdiyse? Hayır, biri bir şey söylerdi. Kahretsin, ya o röportaj yüzünden kovulduysa? Bu konuda bir şeyler söyledi ama onu ciddiye almadım. Kahretsin... Rachel endişeli görünmüyor ve bir şey söylerdi, değil mi? İnsanlar bunun hakkında konuşurdu.

"Seyahat etmeyi sever misiniz? Ziyaret etmek istediğin ama henüz gitmediğin bir yer var mı?" Becca şarabından bir yudum alarak soruyor. Kadehimden uzak duruyorum. Hiç havamda değilim.

"Evet, seyahat etmeyi severim. Gitmediğim bir yer var mı?" Ona odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. "Bir gün Vietnam'ı ziyaret etmeyi çok isterim. Peki ya sen?"

"Ne?" Bana tuhaf tuhaf baktı. Belki de ne dediğimi duymamıştır.

"Vietnam."

"Seyahat hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

Felç mi geçiriyorum?

"Biz mi? Vietnam benim ziyaret etmek istediğim yer. Peki ya sen?"

Başını yana eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Vietnam bir savaştı, bir ülke değil."

Neredeyse somon lokmamda boğuluyordum. "Pardon?"

"Bu bir savaştı. Gidebileceğiniz bir yer değil. Zaman yolculuğu yapmayı planlamıyorsanız, ama o zaman bile, neden bir savaş bölgesini ziyaret etmek isteyesiniz ki?"

Bekle. O düşünmüyor... İmkani yok. Nutkum tutuldu. Gözlerim film ekibini buldu. Birkaçı gözlerini kocaman açmış etkileşime bakıyor. Ses asistanlarından biri arkasını dönmüş, kulakları kızarmış ve omuzları titriyor. Kendra'nın bunu kaçırdığına inanamıyorum. Herkesin önünde kocaman bir aptal gibi görünmesine neden olmadan ona nasıl cevap verebilirim? Yorumunu görmezden geliyorum ve konuşmaya devam ediyorum.

"Nereye seyahat etmek istiyorsun?" diye sordum.

"Tropikal bir yer. Karayipleri severim ama Hawaii ya da Alaska'ya gitmek isterim."

Mürettebattan biri güldüğünü gizlemek için öksürür.

"Hawaii gibi tropik bir yeri kastediyorsunuz... *ya da* tropik olmayan Alaska'yı, değil mi?"

Onu gücendirmek istemem ama Vietnam olayından sonra kontrol etmek zorundayım. "Ha?" Çatalını tabağına bırakıyor. "Hayır. İkisi de tropikal ... Haritada hemen yan yanalar.

"Hayır." Hemen başımı sallıyorum. "Alaska bir ada değil. Kanada sınırı boyunca uzanıyor. Tropikal değil. Dörtte biri Kuzey Kutup Dairesi'nde."

"Hayır... İkisi de ada." Aslında *bana* gülüyor! "Haritada hemen yan yanalar."

"Bu değil-" Restoranın etrafına göz gezdiriyorum. Bu bir şaka, değil mi? Bunların hepsi nasıl tepki vereceğimi görmek için bana yapılan bir şaka.

Bakışlarımı takip ederek başını çeviriyor. "Ne ?" "Ashton Kutcher ..."

Mırıldanıyorum.

"Aman Tanrım, onu seviyorum!"

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. Bunu yapamam. "Tamam"- Jeremy'ye bakıyorum- "Hey, biraz ara verebilir miyiz?" Bez peçetemi yere atıyorum ve biraz yalnız kalmak için tuvalete gidiyorum.

Telefonumu çıkarıp Kendra'ya bir mesaj gönderdim. Sinirlendim.

Bana senaryo konuşmaları olmayacağını söylemiştin.

Becca bir çeşit test miydi? Bir dahaki sefere daha az açık ol.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-FIVE

KENDRA

K Doktor randevusunu bu sabah erkene alabilir miydim? Evet, birkaç açılışları vardı ama Sully'nin saat altıda Becca adında yeni bir kadınla yemek randevusu var ve ben bunu izlemek için orada olmak istemiyorum. I

O gelmeden önce gittiğimden emin olmak için.

Ultrason teknisyeni klavyeye dokunurken loş ışıklı küçük odada uzanıyorum. İlk ultrasonum. Siyah olmasına rağmen gözlerimi ekranda sabit tutuyorum.

"Bebegi görmeye hazır mısın?"

Hayır. "Evet." Beni böylesine muazzam bir şeye hazırlayabilecek hiçbir şey yok. Gülümsüyor ve karnıma biraz ısıtılmış şeffaf jöle fişkirtiyor.

"Harika! Bakalım ne kadar ilerlemişsin."

Transdüser çubuğunu yerleştiriyor, etime bastırıp hareket ettiriyor ve ekrana bakarken gözlerim kuruyor. Gözümü kırıp kaçırmaktan korkuyorum. Her şey siyah ve beyaz. Neye bakmam gerektiğini bile bilmiyorum. Daha önce hiç ultrason yapıldığını görmemiştim.

"İşte," diyor, sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Bu başının üstü, yan taraftaki kolları görebilirsiniz... Bakalım daha iyi bir görüntü elde edebilecek miyiz?"

Asayı ayarlıyor ve birden bebeğimi görüyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. Çenem neredeyse yere düşecek. Bu bir bebek.

"İşte . Mükemmel profil... Küçük burnu ve ağzı görebilirsiniz. Kollar ve bacaklar."

Bu Bo. Bu gerçek. İçimde büyüyen hayata hayretle bakıyorum. Vay canına.

"Şu küçük titreşimi görüyor musun? Bu kalp atışı. ister misiniz?" "Evet, lütfen"

Hızlı bir gümbürtüye yer açmak için temizlenmeden önce parazit sesi odayı dolduruyor. Kalp atışı bu mu? Geriliyorum, çok hızlı atıyor.

Gözlerim teknisyene kayıyor. "Böyle mi olması gerekiyordu? Bu kadar hızlı mı?"

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Evet. Dakikada 150 atım civarında ölçülüyor, bu gayet sağlıklı."

Başımı ekrana doğru çeviriyorum ve omuzlarımı gevşeterek bir nefes alıyorum. Tanrı'ya şükür bu normal.

"Bazı ölçümler yapacağım, böylece ne kadar ilerlediğinizi teyit edebiliriz."

Ekrana küçük çizgiler çiziyor, farklı açılar elde ediyor ve yeni çizgiler çiziyor.

"Bu omurga ..." Bunu görebiliyorum. Güçlü bir omurgası var. Tabii ki var, o benim bebeğim. "İşte burada küçük bir el... Ve işte diğeri... Ve bacaklar ve ayaklar." Ölçülerini alırken bebeğimi izliyorum, kolları ve bacakları sallanıyor. Çok sevimli. Gerçekten sevimli. Bebeğim karnımda yaşıyor, minicik bir burnu ve ağzı var. Bir insan büyütüyorum.

"On yedi haftalık gibi görünüyorsun. Bebek çok sağlıklı görünüyor."

"Şu küçük siyah-beyaz fotoğraflardan bir tane alacak mıyım?" Bu bebeğimin ilk fotoğrafı ve istediğim zaman ona bakabilmek istiyorum.

"Kesinlikle. Bugün sana birkaç farklı resim basacağım."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim." Keşke annem burada olsaydı da bunu görseydi.

Daha sonra kadın doğum doktorumla bir kontrolüm var. İdrar örneği verdikten ve hayati değerlerim kontrol edildikten sonra klinik odasında doktorumun gelmesini bekliyorum. Hamilelikte çok fazla beklemek gerekiyor. Hemen hemen hepsi beklemek. Randevuları beklemek. Doktorları beklemek. Kusmanın durmasını beklemek. Bir sonraki üç aylık dönemi beklemek. Gösteriyi beklemek. Bebeğin tekmelerini hissetmeyi beklemek. İnsanlara söylemek için bekliyorum. Şimdiye kadar, söylediğim tek insanlar

Rachel, Pierce, Micky ve Raleigh. İsteddiğimden dört kişi fazla.

Doktorum içeri girmeden önce kapı çalındı. "Seni tekrar görmek harika, Kendra!"

"Bebeğimi doğurmaya karar verdim." Omuz silkiyorum. "Sanırım bu çok açık, ha? Burada olduğumu düşünürsek." Elimden bırakamadığım ultrason fotoğrafını sallıyorum.

"Ultrason resimlerini gördüm, çok güzeller. Görünüşe göre 14 Mart'ta doğum yapacaksın. Bu çok heyecan verici! Kendini nasıl hissediyorsun? Mide bulantın geçti mi?"

Cehennem gibi endişeli. "Biraz mı? Söylemesi zor. Günde birkaç kez kusuyorum. Dürüst olmak gerekirse oldukça mutsuzum."

Yüzünü buruşturuyor. "Çok özür dilerim. İyi haber, yaklaşık on yedi haftalık ölçüyorsun, birçok kadın ikinci üç aylık dönemde bulantılarının azaldığını fark eder. Seni son gördüğümünden beri birkaç kilo vermişsin. Yemek yemenin kolay olmadığını biliyorum ama daha fazla kilo aldığını görmek isterim."

"Yaptığımda bile tekrar ortaya çıkıyor."

"Daha küçük öğünler yemeye çalışın ama bunları birbirine yakın tutun. Öğünler arasında uzun süre beklemeyin. Gerekirse bütün gün atıştırın. Yumuşak yiyecekler. Konuştuğumuz gibi zencefilli denedin mi?"

"Aşağıda kalan tek şey yerel fırınlardan birinden aldığım bu küçük zencefilli baharatlı kekler."

"Öyleyse onları ye. Sağlıklı beslenmeni sağlayacağız ama şimdilik sadece kalori almaya odaklanmanı istiyorum. Ne gerekiyorsa yap. Seni serumla yatırmak zorunda kalmak istemiyorum."

Bu mi? Serumla oturamam!

"Tamam, tamam. Tamam, kiloları geri alacağım. Bunu yapmanın bir yolunu bulacağım." Çalışamama düşüncesi beni şimdiye kadar olduğundan daha fazla çabalamam için yeterince korkutuyor. Bunu daha öncelikli hale getirmeliyim.

"Güzel. Şimdi de vitaminler ve beslenme hakkında konuşalım - seni daha sağlıklı beslenmeye alıştırdığımız zaman için."

Markette dolaştım. Et reyonuna girmemem gerekiyordu. Oradan aceleyle çıkmak zorunda kaldım. Ürün bölümü çok daha güvenli olduğunu kanıtladı.

Doktorumun hamileliğimi takip etmeme yardımcı olması için önerdiği uygulamalardan birini indirdim. Bebeğimin bir incir kadar büyük olduğunu söylüyor. Gerçek hayatta hiç incir görmedim.

Elma stoklayan çalışanlardan birinin yanından geçerken duraksıyorum. "Affedersiniz, inciriniz var mı?"

"Hayır, üzgünüm. Garrison's'ı denemek isteyebilirsiniz. On ikinci reyonda incirli kurabiyelerimiz var. Size göstermemi ister misiniz?"

Başımı salladım. "Hayır, ama teşekkür ederim."

Sanırım bebeğimin meyve formunda ne kadar büyük olduğunu görmek için gelecek haftaya kadar bekleyeceğim. Sepetime bir kap çilek koyuyorum. Sonra bir kap ahududu. Fıstık ezmesi kulağa hoş geliyor. Mağazanın ortasındaki raflara doğru dönüyorum ve otuz çeşit fıstık ezmesinin önünde duruyorum. Artık organik mi yemeliyim? Doktora sormak aklıma gelmedi. Sorumu Google'da arattım ve çok fazla yanıt aldım, bu yüzden en az miktarda dolgu maddesi içeren fıstık ezmesini bulmaya karar verdim. Bir kavanoz seçtiğimde, artık kulağa hoş gelmiyordu bile. Neyse, yine de alıyorum. Yanında da kabarık beyaz ekmek yiyeceğim.

Mağazada dolaşırken ojelerin sergilendiği bir vitrin buluyorum ve güzel bir gök mavisi rengi seçiyorum. Muhtemelen artık ayak parmaklarıma ulaşamayacak hale gelmem çok uzun sürmeyecek. Bu akşam evde pedikür yaptırarak kendimi şımartmayı planlıyorum. Fıstık ezmeli sandviç ve pedikür. Tam bir parti hayvanı, bu cuma gecesini gerçekten mahvediyor.

Raleigh'i davet edeceğim ve bunu bir kızlar gecesi yapabiliriz.

Kasada dururken çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Sully'nin randevusunun nasıl geçtiğini merak ediyorum, ya da belki de o kadar iyi geçti ki hâlâ devam ediyor. Ona bebeğini doğuracağımı söylemek için cesaretimi toplamam gerekirken izlemek istemedim. Senaryo konuşmalarıyla ilgili birkaç mesajı var. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Yarın hallederim. Ayrıca, kim bilir, belki de bir hafta içinde işsiz kalırım. Eğer biri bebeğin Sully'den olduğunu öğrenirse, bir daha asla televizyonda iş bulamam. Diğer kanallar bu skandalı öğrenir ve bana karşı kullanırlar. Onarılamayacak kadar kötülenirim. Tek umudum, yeni koçluk işini ağzını kapalı tutacak kadar önemsemesi.

Bebeğime bakmak için bu işe ihtiyacım var. Muhtemelen bir yedek plan oluşturmamın zamanı geldi. Kesin olan bir şey var, ikimizin de kariyerini tehlikeye atamam. Sözleşmenin kalan aylarını atlatabilirse, belki bu işi sessizce halledebiliriz... Tabii Sully bir ilişkiye girmezse

şovdan biriyle birlikte olacağım. Seçtiği kadını benden nefret ettiği için suçlayamam ama benden ifşa edecek kadar nefret eder mi?

"Her şey yolunda mı?"

Hayallere dalan gözlerim kasiyere kayıyor ve sırtıyorum. "Evet. Her şey yolunda." Tezgahın üzerindeki çiçeklere bakıyorum. Çok güzeller ve içimden birkaç tane almak geliyor. Evimi aydınlatabilir. Taze çiçek almalı uzun zaman olmuştu.

"Bu çok hoş bir renk." Ojeyi eline alıyor ve altındaki isme bakıyor. Kıkırdıyor ve sonra okuyor: "Shoulda Blue Him."

Peki o zaman.

"Gerçek bu değil mi?" diye yorum yapıyorum, zar zor görünen karnıma bakarak.

Eminim alaycı olduğumu düşünüyordur. Keşke öyle olsaydım.

Hayatım o kadar dağınık ki ojem bile sıçıttığını düşünüyor. Ona söylemem gerek. Ne olacaksa olsun. Bundan sonrasını biz hallederiz. Çünkü ben söylemezsem, Raleigh söyleyecek. Bu şekilde öğrenmesini istemiyorum. Ayrıca, zaten yakında öğrenecek. Kıyafetlerimin üzerime uymaması uzun sürmeyecek ve her gün bol kıyafetler giyerek bir yere kadar dayanabilirim.

Sully iyi bir adam. Anlayışlı olacaktır. Umarım.

Eşyalarımın parasını ödedikten sonra arabama giderken

Raleigh'i aradım. "Hey!"

"Hey. Bu gece ne yapıyorsun?"

CHAPTER TWENTY-SIX

SULLY

Rachel dün geceki çılgın randevudan kısa bir itiraftan sonra mikrofonumdan kurtulmama yardım ediyor. Kafamı için bir dakika banyoda saklandıktan sonra geri döndüm. Hayatım nasıl bu hale geldi bilmiyorum.

Bu. Aptal bir reality şov, ya temel coğrafyayı bilmeyen ya da gerçekten iyi aptallık numarası yapan kadınlarla randevulara çıkmak.

"asmadan harika bir iş çıkardın."

"Çünkü üzücüydü." Öfkelenim. "Hey... Kendra gideli iki gün oldu. O canlı röportaj yüzünden kovulmadı, değil mi?" Röportaj konusunda kanaldan bir tokat yedim ama YouTube'da viral olduktan sonra umurlarında olmadı. Reklam reklamdır. İzlenme sayısı arttığı sürece kimsenin umurunda olmaz.

"Hayır, tabii ki değil."

"Peki nerede o zaman?"

Rachel başka tarafa bakar. "Ah, bilmiyorum." Çok rahat bir şekilde omuz silkiyor. "Nerede o, Rachel?" Kızın berbat bir yalancı olduğunu biliyor.

"Pazartesi dönecek." Beni sırtımdan alkışladı ve arka odalardan birine doğru yürüdü. "İyi hafta sonları, Sully."

Her neyse. Cevap verip vermediğine bakmak için telefonumu çıkardım. Hiçbir şey yok. Ona tekrar mesaj attım.

Sette seni özledim.

Dün müthiş bir çekimi kaçırdın. Her şey
yolunda mı?

Telefonumu cebime sokuyorum ve birkaç saniye sonra titriyor. Çıkarıp ekranı kontrol ediyorum.

BARRETT

Son zamanlarda Kendra ile konuştun mu?

Hayır, işe gitmedi. Bu çok garip.

BARRETT

Evine gidip onu kontrol etmelisin.

Kaşlarımı kaldırdım. Bunu söylemesini beklemiyordum ama zaten bunu düşünüyordum.

Arenadan çıktıktan sonra onun evine
uğrayacağım.

Gardırop odasında kıyafetlerimi değiştirirken Rachel ve Pierce'ın sessiz bir tonda konuştuklarına kulak misafiri oluyorum ve Kendra'nın adını duyana kadar bunun benim için pek bir anlamı yok.

"Daha fazla gün kaçırırsa bunu yakında açıklamak zorunda kalacak. Bugün çekime başlamadan önce Jeremy beni bu konuda sıkıştırdı. Sully bile nerede olduğunu sordu. İşten bu şekilde izin alması normal değil. Jeremy şüphelenecek."

"Kendra'nın hastalık izni alma hakkı var. Ayrıca, bu sabah o gelmeden önce her şeyin hazır olduğundan emin olmak için setteydi," diyor Pierce. "Nerede olduğu Jeremy'yi hiç ilgilendirmez. Sabah bulantılarının ne kadar kötü olduğunu bilseydi, sadece birkaç gün kaçırmış olmasından etkilenirdi."

Sabah bulantısı mı? Doğru mu duydum?

Kalbim küt küt atıyor. Arenada durmayı siktir et. Konuşacağız.
Şimdi.

Otoparka girene kadar aklımdan çıkmıyordu. *Kendra hamile mi? Biz yatmadan önce de hamile miydi? Sonra mı?*

Çok kızgınım. Kamyonuma biner binmez onu aradım. Cevap vermedi. Tekrar aradım. Bu sefer açtı. Benimle konuşmamasına o kadar alışmışım ki geçici olarak dilim tutuldu.

"Sully?"

Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Neredesin?"

"Randevuyla ilgili bir şey mi oldu? Orada olamadığım için üzgünüm. Jeremy ile konuşabilirim-"

"Tarihleri siktir et, Ken! Seni görmem lazım. Şimdi. İki gündür yoksun, işi asla kaçırmazsın ve telefonlarıma çıkmıyorsun, mesajlarımı görmezden geliyorsun. Sen benim yapımcımsın. Benim irtibatım olman gerekiyordu. Ne haltlar dönüyor?"

"Bak, üzgün olduğumu söyledim. Şu anda bir arkadaşım var. Ama yarın öğle yemeğinde buluşmaya ne dersin?"

"Peki." Elimizi yüzümde gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Yarın öğle yemeği."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Kıskançlık doğamda yok, ama bu *arkadaşı* düşüncelerimi alt üst etti. Sorun babası mı? Ben zamanımı beklerken ve randevulardan kaçarken, diziyi bitirmemizi beklerken o bir erkek arkadaş mı edindi?

Bu yüzden mi gösteriden sonra bir araya gelme şansımızın düşük olduğunu söyledi? Alyans takmıyordu ama erkek arkadaş olup olmadığını hiç sormadım.

Başparmağım direksiyona vuruyor. Otoyola çıkmak için kırmızı ışıktaki bekliyorum. Evi ters yönde. Onun sokağından gidebilirdim... Işık yeşile dönüyor, dönüyorum ama son anda frene basıp U dönüşü yapıyorum ve arkamdaki arabanın kornaya basmasına neden oluyorum. Yarına kadar beklemeyeceğim. Uyumamın imkanı yok.

Gaza basıyorum ve onun sokağına gelene kadar olabildiğince hızlı sürüyorum. Evinin önüne geldiğimde, garaj yolunda bir araba vardı.

Bekle. O arabayı biliyorum.

Bu Raleigh'in aracı. *Ne oluyor lan?*

Şimdi kafam daha da karıştı. Sugar and Ice' etkinlikte tanışmışlar ama takıldıklarından haberim yoktu. En iyi arkadaşımın karısının onun evinde olduğunu görünce kısmen rahatlardım, ama bu konuda bir şey daha da rahatsız edici hissettiriyor. Sanki son öğrenen benmişim gibi. En iyi arkadaşım biliyordu da bana söylemedi mi? *Bu yüzden mi onu görmeye gitmemi söyledi?*

Kamyonetimden çıktım ve kapıyı çarptım.

Ben onun ön merdivenlerine doğru yürürken, Raleigh ön kapıdan çıktı. "Burada ne halt ediyorsun?" Talep ediyorum.

Sanki bu beni sakinleştirecekmiş gibi avuçlarını havaya kaldırdı. "Üzgünüm, Sully. Seni görmek istemiyor. Şu anda değil."

Bunun benimle bir ilgisi olduğunu doğrulamak için duymam gereken tek şey buydu. "Siktir et." Gülüyorum. Eğer düşünüyorsa delirmiş. "Şimdi gitmeni istiyorum, Raleigh. Seni kardeşim gibi seviyorum ama gerekirse Barrett'ı arar ve seni o evden çıkarmasını söylerim. Ben buraya aidim, sen değil. Kendra'nın neye ihtiyacı varsa yapacağım. Buradan sonrasını ben hallederim." Raleigh'le hiç bu kadar sert konuşmamıştım ama şu anda kendimi çok sahiplenici hissediyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Birinizin kendini toparlama zamanı gelmişti." Sonra yüzüme baktı. "Ama ona karşı bu üslubu kullandığını öğrenirsem, Barrett'ın kışını sürükleyerek dışarı çıkarmasını isteyen ben olurum. Ve bundan hiç memnun olmayacak. Anladın mı?"

Omuzlarım gevşedi. "Teşekkür ederim... O-"

"Sadece içeri gir ve onunla konuş, Sull."

Başımı sallayıp yanından koşarak geçiyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-SEVEN

KENDRA

W Raleigh'in dönmesini bekliyorum, buraya geldiğine inanamıyorum ama neyse ki yanımda onu geri çevirecek bir arkadaşım var. Bir kız gecesinin ortasındayız ve hala düşüncelerimi toparlamam gerekiyor. I Yarın öğle yemeği için buluşacağımızı söyledi ve ona bu haberi nasıl vereceğime dair bir planım yok.

Sully köşeyi dönüp yatak odama girdi ve ben donakaldım. *Burada ne işi var?*

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Raleigh!" Neden onu içeri aldı ki? Buna hazır değilim.

"Onu eve gönderdim." Kaşlarını kaldırıyor ve mavi gözlerini benimkilere diyor. Sesi derin ve emredici. "Konuşmamız gerek."

CHAPTER TWENTY-EIGHT

"A Hamile misin?"

Çenesi titriyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Cevap vermeden başını ellerinin arasına alır ve ağlar. Kahretsin. Onun yanına oturdum. yatakta. Ona kızgın *olmalıyım*, ona kızgınım ama tek düşünebildiğim *lütfe benim ol*.

Kolumu titreyen omuzlarına doluyorum. Bana hamile olduğunu söylediği için çok fazla ağlıyordu ve bir şey olmuş olabileceğini düşündüm. "Sen ve bebek iyi misiniz?"

Başını sallıyor, hâlâ avuçlarının içine bakarak ağlıyor. Tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"Benim mi?"

Kafasını kaldırdığında daha çok hıçkırıyor. Onun bu şekilde acı çektiğini görmek gözlerimi yaşartıyor.

"Ben en kötü insanım. Çok özür dilerim, Sully. Çok özür dilerim. Hamile kalamayacağımı sanıyordum. Çocuk sahibi olamamam gerekiyordu. Ve sonra sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Her şey çok karmaşıktı ve..." Nefesini tutmaya çalışarak kekeliyor.

"Benim mi?" Tekrar ediyorum. Eğer değilse, vermem gereken bir karar var, ama onun için savaşılmaya hazırım.

"Tabii ki öyle!"

Benim bebeğime hamile. Benim bebeğim.

Yüzünü iki beden büyük gri sweatshirt'ünün koluna siliyor ve derin bir nefes alıyor. "Sana daha önce söylemeliydim. Kariyerlerimizi tehlikeye atmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ve senin şu yeni koçluk işin var ve hokeyin ne kadar önemli olduğunu biliyorum-" Göğsü kabarıyor.

"Tamam."

"...ve koçluk senin için. Ama bu bebeği doğurmak istiyorsam işime ihtiyacım vardı. İşim olmadan bunu yapamazdım. Sana söyleyecektim, yemin ederim söyleyecektim, sadece beklemek istedim-" Neredeyse hiperventilasyon geçiriyor.

Yüzünü avuçlayarak gözyaşlarını . "Nefes al, Kendra."

Sanki yeterince alamıyormuş gibi arka arkaya iki derin nefes çekiyor.

Ha

va. "Daha yavaş," diyorum sakın bir sesle.

Ona göstermek için yavaşça nefes alıyorum, sonra dörde kadar sayarak nefes veriyorum. Eşleşiyor

Nefesleri benimkilere karışıyor, göğsünün yumuşaması ve artık nefes nefese kalmaması uzun sürmüyor.

"Bunu sonra konuşuruz. Şu anda sadece nefes al. Sana biraz su getireceğim."

"Suyum var." Başını uzun metal bir su şişesinin durduğu komodine doğru eğiyor. Şişeye uzanıp eline tutuşturuyorum ve benim zorlamama gerek kalmadan içiyor.

"Yemek yedin mi?"

Başını sallıyor. "Biraz çilek ve Micky'nin yaptığı baharatlı keklerden yedim. Raleigh bana çorba getirdi."

Ayakkabılarımı çıkardım, ayaklarımı uzattım ve yanına uzandım. Suyu içmeyi bitirdiğinde komodinin üzerine geri koyuyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Gergin kasları gevşiyor ve başını omzuma yaslayıp titreyerek son bir iç çekiyor. Olacağını bildiğim gibi, vücudu benimkinin yanına mükemmel bir şekilde oturuyor. Gözlerimi tavana dikiyorum.

Vay anasını. Baba olacağım.

İlk tepkim paniğe kapılmak oluyor ama şampuanının kokusu duyularımı işgal ediyor ve bana huzur veriyor. Ben bir baba olacağım... ve o da bir *anne* olacak. Daha çok genç; yaşadığı stresi hayal bile edemiyorum.

Kolumu vücuduna dolayıp onu kendime çekiyorum, sonra parmaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. Ona istediğim şekilde dokunmak çok iyi hissettiriyor. Ortama sarılıyor, göğsüme sokuluyor. Tanrım, bunu özlemişim.

Gösteri sona erdi. Ayrıldığım haberini nasıl vereceğimden emin değilim ama artık geri dönmemin imkanı yok. Avukatımı devreye sokacağım ve bir çözüm bulacağız. Koçluk pozisyonu için bunu yapmak bir şeydi, ama çocuğumun annesi kameranın arkasında durup izlerken başka kadınlarla çıkmaya devam etme şansım sıfır. *Sully ile gol atmak ölmeden önce yapılacaklar listemde yoktu.* Bu, ayrılma kararımı çok daha kolay hale getiriyor. Dalga geçmekten bıktım. Kendra'nın bu konuda bana karşı çıkacağını bilmek için aptal olmaya gerek yok. O kısmı sonra konuşuruz. Onu tekrar paniğe sürükleyecek değilim.

"Su içmem, yemek yemem ve sürekli dinlenmem konusunda neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?"

İç çekiyorum. "Sadece seninle ilgilenmek istiyorum, Kendra." Her zaman çok meşgul ve kendisiyle en son ilgileniyor. "Ve artık bebeğimizi taşıdığını bildiğime göre... bu iki katına çıkacak." Yan tarafını çimdikliyorum ve geri çekiliyor. Aramıza bir santim bile girmesine izin vermek istemeyerek onu tekrar kendime çekiyorum.

"Bebeğimiz," diye mırıldanıyor, sözlerimi fısıltının biraz üzerinde tekrarlıyor. "Neden bağırıyorsun? Şu anda benden nefret ediyor olmalıydın."

Ondan nasıl nefret edebilirim ki? Böyle bir şeyi benden sakladığı için hayal kırıklığına uğradım. Gelecekte ve bu değişimin getireceklerinden korkuyorum. Ebeveynliği birlikte nasıl yürüteceğiz. Bana izin vereceği katılım seviyesi konusunda . Ama başka bir yanımda hazır hissediyor. Bir içinde bulunduğumuz durumu çok seviyor. Çocuğumuz onu bana sonsuza dek bağlıyor; kolayca çekip gidemez. Birlikte iyiyiz ve şimdi bunu kanıtlamak için bir şansım ve bir nedenim var.

"Keşke bana söyleseydin. Doktor randevularına tek başına mı gidiyorsun?"

"Raleigh benimle bir sonrakine gelecekti."

"Şu andan itibaren seni ben götürüyorum. Raleigh bekleme odasında kalabilir. Randevulara ben giderim. Kalp atışlarını dinlerim. Ultrasonları görüyorum." Bana bakması için çenesini yukarı kaldırdım. "Sana ya da bebeğe bir şey olursa *beni* ara. Şu andan itibaren böyle olacak Kendra. Anlaşıldı mı?"

Başını sallıyor.

Bana ihtiyaç duyduğu sürece ona karşı sabırlı olacağım, ancak kendisinin veya çocuğumuzun sağlığı söz konusu olduğunda beni kendinden uzaklaştıramaz.

"Bana kızgın mısın?"

Başımı salladım. "Hayır... Kızgın değilim." Çenesindeki tutuşumu gevşetiyorum ve başparmağımı dolgun alt dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

"Sadece hayal kırıklığına uğradım."

Hıçkırarak gülüyor. "Bunu çabuk kapmışsın."

Ağzımın kenarı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Çalışmaya başlasan iyi olur."

Buzdolabının ne kadar boş olduğunu gördükten sonra yiyecek ve birkaç şey sipariş ettim. Tezgâhın üzerinde büyük bir Sugar and Ice fırın kutusu vardı, kutu şu baharatlı keklerden yüz tane alabilecek büyüklükteydi ve kaç taneyle başladığından emin değilim ama yarım düzine kalmıştı. Kutudan bir tane çalışıyorum ve bayat olduğunu fark Micky'ye mesaj atıyorum ve Kendra'nın haftalık siparişler aldığını öğreniyorum. Görünüşe göre yiyebildiği tek şey bu. Bir saat içinde yeni bir parti getirirse üç katını ödemeyi teklif ediyorum.

Ardından, bir çiçekçiyle irtibata geçtim ve acele teslimatla iki büyük buket satın aldım. Buraya son geldiğimde taze çiçeklerden ne kadar hoşlandığını söylemişti. Sahip oldukları artık orada değil, bu yüzden onları değiştirmek istiyorum.

Çiçekler geldiğinde, çiçekçiye ne istediğimi tarif ettiğimde tam da hayal ettiğim gibi altın organlı canlı pembe şakayıklar vardı. Kadın, yeşil örümcek krizantemleri, pembe ve turuncu güller ve birkaç renkli ranunculi karışımı ekledi. Bana onu hatırlatan bir renk kakofonisi. Aranjanmanlardan birini oturma odasına, diğerini de uykudan uyandığında görmesi için yatak odasına yerleştirdim.

Micky'nin teslimat şoförü kısa bir süre sonra baharatlı keklerle geldi. Saate bakıyorum, saat beş. Yatak odasına girdiğimde hâlâ derin bir uykudaydı. Bu kadın çok yorgun. Ne kadar zamandır dumanla çalıştığından emin değilim ama gereken ciddi bir uyku borcu var. Yatağa sürünerek girdiğimde ve karnına dokunma isteğime direnerek vücudumu onunkinin arkasına kıvırdığımda zar zor kıpırdıyor. Beni davet etmesini bekleyeceğim. Umarım yakında olur, hissedecek bir şey olmasa bile. Bunun bir parçası olmak istiyorum ama o beni davet etmeli.

Ben onu ve koçluk pozisyonumu korumanın yollarını ararken onun huzurlu nefesleri beni rahatlatıyor.

Bir ara uykuya daldım, sonra gerinirken uyandım. "Aman Tanrım!"

Gökyüzü karanlık. Saatimi kontrol etmek için bir gözümü açıyorum, neredeyse sekiz. "Hm?" Gözlerim kapalı soruyorum. Onun gibi kestirmeye ihtiyacım yoktu ama o kollarımdayken uykuya dalmak kolaydı ve şimdi hareket etmekte zorlanıyorum.

"Bu şakayıklar nereden geldi?"

Gülümsüyorum, dudaklarımı ensesine bastırıyorum. "Taze çiçeğiniz kalmamıştı. Etrafta olmalarını sevdiğini söylediğini hatırlıyorum."

Dönüyor ve kolunu yanıma doluyor. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Kalçasının altından tutup kendi kalçamın üzerine getiriyorum. "Beni iyi gösteriyor."

Küçük bir kahkaha atar. "Bugün çiçek istedim... Gerçekten. Neredeyse daha önce alacaktım. Ama sonra onun yerine oje aldım." Esniyor. "Raleigh ve ben birbirimize pedikür yapacaktık."

Bunu duymak beni mutlu ediyor. "Her zaman çiçeklerin olmasını sağlayacağım, bebeğim... Akşam yemeğinde ne istersin?" İnliyor. "Ne?"

"Sabahları çok hastalanıyorum, aslında tüm gün hastalanıyorum. Doktor bana sık sık az yemek yememi söyledi. Ama sanırım çok uzun süre bekledim. Midem bulanıyor."

"Kulağa hoş gelen bir şey var mı? Şu baharatlı keklerden birine ne dersin?" Raleigh Darby'ye hamileyken zaman çiğ tavuk kokusu alsa kusardı.

"Evet... evet, bunu deneyebilirim. Bunları sevdiğimi nereden bildin?" Doğrulup yatağın kenarına doğru kayıyor ve hareketini durduruyor. "Bana bir dakika ver," diyor burnundan yavaşça nefes alarak.

"Onları tezgahınızda gördüm... Hasta mısınız?"

Başını sallıyor. Zavallı şey. Ayağa kalkıp yatağın etrafında dolaşıyorum, önünde duruyorum ve elimi uzatıyorum. Bir süre sonra elimi tuttu ve ben de onu ayağa kaldırdım.

Parmaklarımızı oturma odasına kadar bağlı tutuyor, ben de yedek bir masayı kanepeye taşıyorum. Yemeğini almak için mutfığa giriyorum. "Bu çiçekler muhteşem." Gülüyor. "Bunlardan kaç tane aldın?"

"Sadece iki tane," diye sesleniyorum mutfaktan, o keklerden birkaç tane olan bir tabak alıp bir bardak suyla birlikte ona getirirken. O da

Yemeği kemiriyor, Şimdiye kadar gördüğüm en küçük ısırıkları alıyor. "Bir Şeyler izlemek ister misin?"

"Elbette."

Onun yanındaki kanepeye yaslanıyorum ve uzaktan kumandayı televizyona doğrultuyorum, Netflix'i açıp seçenekler arasında geziniyorum.

Tabağını kucağına çekip yanıma yerleşiyor ve kolumu ona dolamama izin veriyor. Konuşacak  ok Şeyimiz var ama geçici de olsa normal bir çift gibi davranmak çok güzel. O da bu rahatlığı takdir ediyor gibi görünüyor. Elimizde boktan bir gösteri olduğunu biliyoruz ama Şimdilik, bunun için aylardır bekliyordum. Sadece *olmak* için.

"Kahretsin," diyorum,
cesaretim kırılmış bir halde.

"Ne?"

"Bulabildiğim en eski Şey 1957 yapımı *Kwai Köprüsü*. Senin için daha büyük bir sesli film koleksiyonları olduğunu sanırsın! Bu Şeyi kim yönetiyor, Gen Alpha?"

"Tam bir kaltaksın." Gülüyor ve başını sallıyor. "Klasiklerin tadını çıkarmakta yanlış bir Şey yok."

Kıkırdıyorum. "Evet, Netflix algoritmanıza bakılırsa bu oldukça açık." 2005'ten sonra yapılmış neredeyse hiçbir Şey yok. "Canın ne istiyor?"

"İyi bir kalamar belgeseli için adam öldürürdüm," diye mırıldanıyor. O geceyi düŐünerek gülümsüyorum. O gece iŐimizin bitmediğini anladığım geceydi. "Bize eski bir Şey bul," diyor bir lokma çiğneyerek. Keklerden birini bitirdi ve ikincisine başlıyor. *Aferin kızıma*.

"Ne kadar büyük bir geçmiŐten bahsediyoruz?" Bu kadın söz konusu olduğunda bunu bilmenin bir yolu yok. "*Casablanca* mı yoksa *Őeytan Marka Giyer* mi?"

"Um... ortalarda bir yerde."

Ondan daha eski romanlar ve isimler buluyorum. "*Dirty Dancing*."

"Hayır."

"*Hayalet*."

"Hayır."

"*Gözleri Tamamen Kapalı*."

Bana bakmak için başını çevirdi. "Ne?"

Gülümsüyor. "Hayır... Oooh!" Ekranı işaret ediyor. "*Love and Basketball*. Uzun zamandır izlememiştim. Eskiden izlerdim.

konfor filmi."

"*Rahatlatıcı* filmin bu mu? Onu aldatıyor!" İtiraz ediyorum. Gençken sinemada izlemiştim ve o sahne çok acıtmıştı.

"Kalbinizi kırıyor ve sonra tekrar bir araya getiriyor. Size bir şeyler hissettiriyor!"

"*Eyes Wide Shut* bana bir şeyler hissettiriyor." "Eminim öyledir. *Aşk ve Basketbol*."

"Tamam, bebeğim. Başka bir şey istiyor musun?" Filmi başlatarak soruyorum.

Başını sallıyor ve bir mini baharatlı kek daha alıyor. "Öyle mi? Çok fazla yiyeceğim yok ama istediğin her şeyi yapabilirsin. Ya da pizza falan sipariş edebiliriz." Daha önce aldığı yiyecekler fıstık ezmesi, ekmek, çilek, ahududu ve bir şişe ojeden oluşuyordu. Kendini boğulmuş hissedeceğinden korktuğum için ona buzdolabını doldurduğumu söylemedim. Ayrıca, ben daha önce yedim.

Güzel gözleri bana bakıyor. "Bu gece kalacak mısın?" Bu soru beni iliklerime kadar ısıtıyor. Onu öpmeyi o kadar çok istiyorum ki. En fazla ona sarılmama izin veriyorum... şimdilik. Rahatlamaya ihtiyacı var, bundan fazlası başka şeylere yol açacaktır, bu yüzden kendimi kontrol altında tutmalıyım.

"Evet, bebeğim. Kalacağım." Duraksadım. "Ama ben kanepede uyuyacağım."

Kaşlarını çatıyor. "zorunda değilsin."

Evet, var. Ellerimi kendime saklamamın imkanı yok. Otelde onun yanında uyumak yeterince zordu. Yeminime sadık kalacağım: Bize bir şans vermeye hazır olana kadar onunla yatmayacağım. Eğer bu gece pes edersem, yarın benimle bu konuda kavga ettiğinde bu sahte umut yıkıcı olacak. Yapacağını bildiğim bir şey ama bu anı kendime yaşattığımı düşünmeyeceğim.

"Bu iyi bir fikir değil.. En azından her şeyi konuşana kadar değil. Sadece filmi izleyelim."

Konuşacak çok şeyimiz var.

CHAPTER TWENTY-NINE

KENDRA

... yani birlikte geçirdiğimiz son gecedен beri kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim ama benimle aynı yatağı paylaşmıyor ve bu filme kafayı takmamak için filmin içinde kaybolmak gerekiyor. Muhtemelen da en az benim kadar nefret ediyor ama sınırlarıma ve yapım şirketindeki kariyerime saygı duyuyor.

Hâlâ birbirimizden etkileniyoruz ve ona doğru eğilirken bu küçük külçeye değer veriyorum.

Odadaki tek iki kişi olduğumuzda, dünyadaki tek iki kişi de olabiliriz. Onun yanında savunmasız bir su birikintisine dönüşüyorum. Sully benim en büyük zayıflığım.

Telefonum çalıyor ve Raleigh'den gelen mesajı görmek için aşağıya bakıyorum.

RALEIGH

Umarım onu içeri aldığım için kızmamışsındır. Bu gece ikinizin de birbirine ihtiyacı vardı. Nasıl gidiyor?

İyi gidiyor. Haklıydın. Teşekkür . Yarın mesaj atar mısın?

RALEIGH

Sen daha iyisin.

Yarın ne diyecek? Daha önce boynumu öpmüştü. Bu arkadaştan öte bir şey, değil mi? Bana çiçek aldı, çiçekleri sevdiğimi hatırladı.

Taze çiçekler. Şu anda onunla ne yapıyorum ki? Rol mü yapıyorum? Kahretsin, şu anda bir film yapamam. Dokunuşu sözleriyle çelişiyor ve bizden başka bir şey düşünemiyorum.

Kumandayı aldım ve filmi durdurdum.

"Bu tartışmayı şimdi yapmak istiyorum."

"Yarın konuşabiliriz, Kendra. Bu gecenin tadını çıkaralım."

Başımı salladım. "Hayır, şimdi olması gerekiyor." Eğer tüm bunları daha sonra elimizden almak için yapıyorsa, o zaman geceyi geçirmesini istemiyorum. Duygularımla oynuyor.

Kolunu etrafımdan çekiyor ve vücudunu benimkine doğru eğiyor.

"Tamam," diyor iç geçirerek. Birbirimize bakıyoruz. Nereden başlayacağımı

bilemiyorum. Sully beyaz Henley'sinin kollarını yukarı itiyor. Konuşmak

olduğumuz şey, kollarını sıvamak zorunda kalacağın türden bir karmaşa.

Kordonlu kolları gergin. Bu adil bir dövüş değil... O da benim kadar gergin

görünüyor. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Bunu sonsuza dek bir sır

olarak saklamayı hiç planlamamıştım,

ama size nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Başını sallar. "Seni affediyorum. Yanında olamadığım için özür dilerim. Mesafeli görünüyordun. Neler olduğunu öğrenmek için sana baskı yapmalıydım."

"Sana söylemeyi her düşündüğümde, bunun kariyerlerimiz üzerinde yaratacağı etkiyi düşündüm-"

"Bu bir kariyerden daha önemli."

Derin bir nefes alıyorum. "Bir kariyeriniz olduğunda bunu söylemek kolay. Sen emekli bir hokey oyuncusun. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. İşler kötü giderse, kariyerim beni ayakta tutacak tek şeydi, bu bebeği doğurmamı sağlayacak tek şeydi. Bir bebeğe bakmak için bu işe ihtiyacım var."

Kollarını kavuşturur. "Ne diyeceğimi sanıyordun? Siktir git, tek başınasın mı?"

"Ne söyleyeceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu! Birlikte geçirdiğimiz ilk gece sana baba demesini istediğin tek kişinin ben olduğumu söylemiştin. Senin başka kadınlarla çıktığın bir program çekiyoruz, baş antrenörlük kontratın için çok önemli bir program. Bu bebek her şeyi elimizden alabilir. Biz zaten kariyerlerimizi bir ilişki ihtimaline tercih ettik. Sana söyleyecektim."

"Peki ya programda biriyle tanışsaydım? Çocuğumu doğuracağın bombasını patlatmadan önce aşık olmamın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün? Sonra ne olacak?" *Olan şey bu mu?* Onunla ciddi mi olmaya başladı?

Biri mi? "Ben saçmalık diyorum." Başını sallıyor. "Eminim bu şeyler, bunu kendine saklama kararını haklı çıkarmaya yardımcı olmuştur. Ama yeterli değil."

"Korkmuştum!" Ayağa kalkarak bağıyorum.

"Neden, Kendra?" Sesi sakindi. Sorguya çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

Bu, saklaması kolay bir sır değildi.

Kollarımı yana doğru açtım. "Ne demek neden?!" Çok açık olduğundan eminim.

Gözleri bana kısıldı. "Gerçekten seni reddedeceğimi mi düşündün?"

"Hayır, yapmayacağından korkuyordum! Beni bu işte yalnız bırakmayacak kadar özverilisin. Sana söyleseydim, bırakırdın. Hayalinden vazgeçmenin sebebi olmanı istemedim. Seni çok istediğin bir şeyden mahrum ettiğim için bana kızmanı istemedim. Bekleyebileceğimi düşündüm, çünkü en azından o zaman senden hiçbir şey almamış olacaktım!" Derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Öfken zamanla azalacaktı. Sonunda beni affedeceksin. Ama kararından pişmanlık duyarsan, eninde sonunda bu kızgınlığa dönüşür ve bu kızgınlık nefrete dönüşür. Benden nefret etseydin kendimle yaşayamazdım."

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Senden nefret edebileceğimi düşünmen canımı acıtıyor... ama bir konuda haklısın, şovu bırakıyorum."

"Ne? Sully, hayır! Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı?" Bunun için kendimi affedemeyeceğim. "Kendi kariyerini düşünmüyorsan, benimkini düşün. Eğer istifa edersen, kovulurum."

"Hamilelik konusunda sessiz kalacağım."

"Bundan daha fazlası var, eğer işi bırakırsan seni geri almamı söylerler. Eğer yapamazsam, yapabilecek bir yapımcı bulurlar." Bunun olduğunu yüzlerce kez gördüm. Onu geri getirmenin bir yolunu bulacaklar. Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı.

Yere bakarken ensesini ovuşturuyor. Haklı olduğumu biliyor. Bir çözüm bulmaya çalıştığını görebiliyorum ama yapabileceğimiz bir şey yok.

"Sadece şimdilik," diye onu rahatlatıyorum. "Lütfen, Sully. Bana bırakmayacağını söyle."

Sanki kafasında bir ampul patlamış gibi. Doğruluyor ve tek kaşını kaldırıp bana bakıyor. Birbirimize bakıyoruz, gözlerindeki sinsi parıltı şüphe uyandırıyor. Sonra kollarını kavuşturup arkasına yaslanıyor. "Senin için değeri ne?"

"Ne?" Kan yanaklarıma hücum etti. Ciddi mi bu adam?

"İşinin değeri ne kadar?"

"Bana *şantaj* mı yapacaksın?" Onun bu halini tanıyamıyorum. Omuz silkiyor. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

Siktir et onu. "Ne?!" Korkumu pazarlık kozu olarak kullanmaya nasıl cüret eder?

"Kimseye söylemeyeceğim ve istifa etmeyeceğim... ama karşılığında bana bir şans vereceksiniz."

Rahat bir nefes veriyorum ve kollarımı havaya kaldırıp döşemeli sandalyelerden birine çöküyorum. "Tamam. Çekimler bittikten ve sözleşmelerin süresi dolduktan sonra birbirimizi görebiliriz."

"Hayır. Şimdi." Başını sallıyor. "Bu gecedен itibaren." "Sully. Yakalanacağız."

"O zaman kimseye söyleme." Devam ediyor. "İşteyken mesafemi koruyacağım. Ama özelde, sen benimsin."

Sahiplenici bir şekilde "benimsin" demesi beni hazırlıksız yakalıyor. Sıcaklık içime akıyor. Lanet olsun. Kimsenin küçük kirli sırrı olmak istememeliydim. Ama Sully için? Bu fikir beni tahrik ediyor.

"Peki ya şovdaki kadınlar?"

"Peki ya onlar?" diye sorar, kızgın bir şekilde. "Endişelenecek bir şey yok Kendra. Beni sette sana bakarken gördüğünü biliyorum." Kollarını başının arkasında kavuşturup tişörtünü göğsünün üzerine geriyor, bu da onu daha da cazip gösteriyor. Bakışlarını görüyorum ama kendimi asla onlara kaptırmıyorum.

"Birlikte gizlice dolaşmak istiyorsun." Bu bir soru değil.

"Hayır. İstemiyorum. Ancak, bebeğinizin babası olduğumu gururla herkese duyurmamı hoş karşılamayacağınızdan şüpheleniyorum - ama kimseye söylemesem bile, hamileliğinize ve hayatınıza dahil olmak istiyorum. Doktor randevularında yanında olmak istiyorum. Bahçe işlerini, market alışverişlerini ya da başka neye ihtiyacın olursa ben halledeceğim. Kaldığımız yerden devam edeceğiz."

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim," diyorum gülerek. "*Ayrıldığımızda* hamile olduğumu bilmiyordum."

Sırtarak koltuktan kalkıyor ve döşemeli sandalyenin önünde duruyor, ardından tek dizinin üzerine çöküyor. "O zaman sanırım arayı kapatmamız gerekiyor, değil mi?" Elleri benimkileri kavırıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Ağzımın kenarını ısııyorum, bunu yapmayı planladığı tüm yolları hayal ediyorum. Bunu gerçekten yapacak mıyız? Bu tehlikeli... ve biraz da

Heyecan verici.

"Buraya arzudan mı yoksa mecburiyetten mi geldiniz?"

Beni sandalyeden çekiyor, dizine oturuyorum ve avuç içleri boynumu kavrayana kadar sırtımda ilerliyor. "Zorlanmıyorum. Burada olmayı seçtiğim için buradayım. Buradayım çünkü bu dünyada daha fazla istediğim bir şey yok. yüzden cevabını zaten bildiğin aptalca sorular sorma," diye fısıldıyor ağzıma. "Anlaştık mı?"

Dudaklarına gülümsüyorum ve sözlerini ona tekrarlıyorum. "Cevabını zaten bildiğin aptalca sorular sorma."

O risk almak istiyorsa, ben de alırım. Biz deli miyiz? Muhtemelen. Ama sonsuza kadar gizlice dolaşmak zorunda kalmayacağız. Bu işin nasıl yürüyeceğinden emin değilim ama bir yolunu bulacağız. Sadece kollarına geri dönmek ve onun olduğumu söylediğini duymak istiyorum.

Cüretkâr ve yaramaz sırtışı çok seksi. Ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor ve beni tüm gücüyle öpüyor. Aylardır içimizde tuttuğumuz tüm gerilimi serbest bırakıyor. Tüm o çalıntı bakışlar ve yoğun göz teması. Aylardır tüm eski öpüşmelerimizi yeniden yaşıyordum ve sonunda geçmişte yaşamayı bırakabilirim. O yine benim. Ve ben de onunum.

"Hâlâ bu filmi izlemek istiyor musun?" diye sorar.

"Onunla evli değilim."

Üzerinden kayıyorum ve yere diz çöküyorum. "Güzel," diyor ve kot pantolonumun düğmelerini açıp aşağı itiyor. Sonra gömleğimi tutuyor ve başımın üzerine kaldırıyor. Gözleri karnımın alt kısmına düşüyor. Değişikliği fark etti mi? Kıvrımlarıma uyum sağladığını varsaymıştım. Bir elimi önümde siper ediyorum, o da aynı hızla elimi çekip alıyor.

"Kahretsin..." diye mırıldanıyor, gözleri bana kilitlenmiş. *Görüyor.* "Ben ..." "değil," diyorum gülerek. "Hamile kadınlar her seks yapar. Bu bebeği etkilemeyecek."

Karnıma bakarak başını sallıyor. "Hissetmek istedin mi..."

Avuçları üzerimde geziniyor ve yalvaran bakışları benimkilerle buluşuyor.

Oh. Oh. "Devam et." Gülümseyerek başımı sallıyorum. Belki de hormonlarımın kontrolden çıkmış olmasındandır ama kendi yaptığı, zar zor şişen karnıma dokunmak istemesi beni neredeyse gözyaşlarına boğuyor. Parmaklarını karnıma bastırırken yüzünü dikkatle izliyorum. Yutkunuyor ve elini sert şişliğin üzerinde gezdiriyor.

"Vay canına."

Yüzündeki şaşkın ifadeyi anlamakta zorlanıyorum. "Garip mi?"

"Hayır," diye ağzından kaçırıyor, başını sertçe sallayarak. "Hiç de değil... Bayıldım Kendra."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

Gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Bunun beni etmesi garip mi?" "Kes şunu." Gülüyorum ve omzunu dürtüyorum.

"Ciddiyim," diyor, ikinci elini karnıma götürerek. "Sen her zaman seksiydin. Ama bu halin? Kahretsin... Hamile halini seviyorum... Hem de çok."

Mağara adamı gibi bir şey olmalı.

"Bu bebek benim."

Kesinlikle bir mağara adamı şeyi.

Başparmaklarını iç çamaşırlarıma geçiriyor ve onları kalçalarımın altına sürükleyerek kaygan amımdan sıyrıyor. "Ve *sen* benimsin."

Sözleri nefesimi ciğerlerimden alıp başıma hücum ediyor ve başımı döndürüyor. Bu yüzümden okunuyor olmalı çünkü ağzının kenarı ukala bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Sana benim demem hoşuna gidiyor mu?"

Tek yapabildiğim dudağımı ısırarak ve başımı sallamak. İç çamaşırlarımı ve pantolonumu çekiştirerek çıkarırken boğazımda bir yumru oluşuyor. Sırtını sandalyeye vererek yere oturdu. Sonra beni dizlerimin üzerine çöküp kucağına oturana kadar çekiyor.

Kalın parmakları kıvrımlarımın arasında kayarak klitorisimi sıyrıyor. "Her zaman benim olacaksın, bebeğim." Beni öne doğru çekiyor ve boynumu yalıyor. "Bunu bana geri söyle." İleri geri sürtünürken bacaklarım titriyor. Omuzlarını kavıyorum, asla bırakmak istemiyorum.

"Her zaman senin olacağım," diyorum titrek bir sesle.

"Aynen öyle." İki parmağını içime sokuyor ve onları uzatırken inliyor. Çok iyi hissettiriyor, bana böyle dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ele geçirdiği kontrolün tadını çıkarıyorum. Avucunu uyluğumun altına götürüyor, yukarı ve yana doğru tutarak ona daha fazla yer açıyor. Parmaklarını içimde daha hızlı ve daha hızlı çalıştırırken odadaki müstehcen sesler daha da yükseliyor. "Çok ıslak ..."

"Aman Tanrım." Alnımı omzuna koyuyorum ve inliyorum. Kalçalarım öne doğru sallanıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

"Bana bak Kendra."

Bakışlarımı kaldırıyorum, kaşlarım birbirine kenetleniyor. Bana hürmetle bakıyor.

"Aferin kızıma. Benim için gel, tamam mı?" Gözleri sinsi. Başımı sallamam onun için yeterli değil.

"Evet de, baba."

Lanet olsun. Gözlerinin içine bakıyorum. Bakışları o kadar muhtaç ki, bunun için çaresiz. Bu arzunun farkındayım ve beni onunla doldurmasını istiyorum. Bedenimi milyonlarca şekilde manipüle ediyor ama o mavi gözler teslim olmam için yalvarıyor. Göğsü kabarıyor. Burnundan nefes veriyor, sabırsızlanıyor. Yüzünü ezberliyorum; bana sonsuza dek böyle baktığını hatırlamak istiyorum.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, baba."

Göğsündeki hırıltı sahiplenici ve evcilleşmemiş. İki basit kelimeyle onun dünyasını altüst etme gücüne sahibim - her birimiz diğerine hükmetme gücüne sahibiz. "Beni böyle kızdırma bebeğim." İçeri ve dışarı pompalamaya devam ederken başparmağını klitorisime odaklıyor ve serbest bırakıyor. Hamile olduğumu öğrendikten sonra bana karşı ekstra dikkatli olmamasına bayılıyorum. Beni eskiden olduğu gibi aynı şevkle parmaklıyor. İhtiyacım olan Sully bu. Aylardır onun sertliğini arzuluyorum.

Titreyen dizlerimle tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, sıcaklık tüm bedenimi sarıyor. Kahretsin, daha fazla tutamıyorum. Tam boşalacakken, arkamdaki döşemeli sandalyeye geri savruluyorum. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, patlamanın eşiğinde ağzını bekliyorum. Saçlarını kavriyorum ve sonra... hiçbir şey yok. Gözlerimi açtığımda, yoğun bir açlıkla beni izliyordu.

"Neden durdun?" Ağzını kalçalarımın arasına kaydırmaya çalışıyorum ama o topuklarının üzerinde daha da geriye oturuyor. *Ne oluyor lan?*

Başını sallıyor. "Gelmeye hak kazandığınızı sanmıyorum."

? Hayır. Ona nasıl ulaşacağımı biliyorum. "Lütfen, baba?" Sızlanıyorum.

Gözbebekleri büyüyor, mavi gözleri fırtınalı bir griye dönüyor. Kalçamı ısırtıyor ve o yalayarak uzaklaştırmadan önce keskin bir acıyla irkiliyorum. Koyu yumuşak bir gülümseme ağzını süslüyor ve bana vereceği her şey için sabırsızlanıyorum.

"Yatak odası."

CHAPTER THIRTY

SULLY

konusurken iyiydi ama şimdi bir düzeltmeye ihtiyacı var. Kendra bu hamileliği kendine saklayarak büyük bir hata yaptı. Yatak odasına girdiğimde, sayvanlı yatağa uzanmış, çırılçıplaktı. Ayak ucunda durdum ve tatlı vücuduna hayranlıkla baktım. *Lanet olsun*. Bunu yapamam. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Onu götürmek istediğim o kadar çok yol var ki.

Elimi karnındaki zar zor görünen şişlikte gezdiriyorum. Oraya benim koyduğum. Hamile kadınlara karşı her zaman kayıtsız olmuşumdur ama *benim* çocuğuma hamileyken? Vay anasını. Sikim sacda delik açabilir. Onu gelecek haftaya kadar becermeyi planlıyorum, ama önce ...

"Ne ?" "Seni nasıl cezalandırmak istediğimi."

Başını yana eğiyor, orantısız bir gülümseme. "Beni cezalandırmak mı?"

"Ceza almadan bana hamile olduğunu söylemeyi atlayacağını düşünmedin, değil mi?" Yüzündeki şaşkınlık bana öyle olduğunu söylüyor. "Bir baba istiyordun... Babalar disipline eder."

Kemer umuduyla dolabını açtım ama sadece bir sürü eşarp buldum. Ben hallederim. İhtiyaçlarıma en uygun olanları seçerek her birine dokunuyorum.

"Güvenli kelimen-"

"Daha sert, baba?"

"Hayır." Dikkatimi eşarplara vermeden önce gözlerimi ona diktim. "Bu ukalalık sana hiç iyi gelmiyor."

"Biraz laf kalabalığı gibi, sence de öyle değil mi?" diye tersliyor. Son eşarby da seçtikten sonra yatağın köşesine yerleşiyorum.

"Güvenli kelimeniz Bay Sullivan. Yatağın ucuna doğru sürün," diyorum, eşarplardan birini köşe direğinin etrafına sararak. Dizlerinin üzerine çöküyor. "Sürün." Ona hatırlatıyorum, o da yapıyor. "Uzan."

Başı yatağın ayak ucunda, sırt üstü uzanarak rahatlıyor.

"El." Gözleri benimle eşarp arasında gidip geliyor. "El," diyorum ikinci kez.

Bileğini sabitlemem için endişeyle uzatıyor. Daha sonra yatağın etrafında dolanıyorum, yıldız gibi parlayana kadar her bir uzvunu tutuyorum. Sonra vazodan bir avuç uzun saplı gülü dikkatlice yatağın üzerinde onun yanına bırakıyorum. Gömleğimi başımın üzerinden çekip pantolonumu çıkarıyorum ama önce kemerimi çözüyorum. Gözleri irileşti. Uzun zamandır boxer'larım la boğuşuyordum, onları aşağı itmek beni rahatlat tı.

"Kahretsin," diye fısıldıyor.

Kemer hâlâ avucumdayken yatağa tırmanıyorum ve beline sarılıyorum. Kemer i sıkıca ikiye katlayarak bir elim i başının yanına koyuyorum ve kemeri çenesini kald ırma k için kullanıyorum. Gözleri vahş i, beklenti bir parça korkuyla karış ıyor. Buna bay ılıyorum. Küçük yığından uzun saplı güllerden birini koparıyorum, parmaklarımı dikenlerin arasında tutmaya dikkat ediyorum ve yaprakları göğüslerinin arasına çekiyorum, sonra meme uçlarını çiziyorum.

"Dikensiz gül olmaz, bebeğim. Güzel ve zevkli bir şeyin tadını çıkarmak için, zor veya acı verici bir şeye de katlanmal ı s ın."

Bununla birlikte kemeri alıp göğsünün yan tarafına vuruyorum. Sarsılıyor ama şaşkınlığı geçtikten sonra yavaşça gülümsüyor ve dudaklarını yalıyor.

"Pis kız, şimdiden döllerime , değil mi?" Hevesle

başını sallamas ı çok sevimli.

"Bu çok kötü." Şaftımı okşarken gözlerindeki umut kayboluyor, kendimi yağlamak için prekum boncuklarını kullanıyorum. Sikim onu arzuluyor. Bu onun için olduğu kadar benim için de bir ceza ama gerekli.

"Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim." Şimdi çaresiz. "Telafi etmeme izin verir misin?"

"Bunu telafi edeceksin."

Bakışları dölle parlayan sikime düşüyor. Onun nasıl bir döl prensesi olduğunu neredeyse unutuyordum. Ondan uzaklaşıyorum, yatağın kenarında başının yanında duruyorum, bir dizimi omzunun yanına yerleştiriyorum ve bir elimi boynunun arkasına koyuyorum. Buradan vücudunu mükemmel bir şekilde görebiliyorum, beni boğazından aşağıya alırken izlemekten zevk alacağım.

"Bunu telafi et Kendra."

Başını bana doğru çeviriyor ve sikim için ağzını açarak onu içeri sokmama izin veriyor. *Lanet olsun.* Hınzır dili üzerimde gezindiği anda başımın belada olduğunu anladım. Erken bitirmemek için ciddi bir konsantrasyon gerekecek. Ağzına boşalmamı bekliyor ama bu ona istediğini vermek olur. Bu bir düzeltme olmaz. Burnumdan derin bir nefes alıyorum. "İşte benim iyi kızım," diye homurdanıyorum.

Bir dizime dayanarak öne doğru eğiliyor ve kemeri altından geçiriyorum. Sonra, uçlarını yumruğumda topluyorum, kaldırıyorum ve onu yataktan geri çekiyorum. Yanındaki küçük yığından biri hariç tüm gülleri alıyorum ve yavaşça indirip kemeri bırakmadan önce onları altına yerleştiriyorum. Dikenler yumuşak tenine batar batmaz sırtını yataktan kaldırıyor. Ağzı itiraz ediyor.

"Haftalardır başıma bela oldun... Şimdi sende."

İnliyor ve ben son gülü alıp, beni boğazına kadar alırken tenini okşamak için kullanıyorum. Göğüsleri bana doğru itiliyor ve ben tekrar meme uçlarının etrafında dönmeye odaklanıyorum. Kahretsin, o muhteşem.

"Her bir uzvunuzu uzatarak sırtınızı kamburlaştırmak zor, değil mi?

Bu mu?"

etrafında "Evet" diye mırıldanıyor ve ben de çiçeğin izini sürüyorum. Göğüslerine ve tüm gücünü kullandığı karnına doğru. Çiçeğin ucunu kullanarak yavaşça adımı heceliyorum. Kolları titremeye başlıyor.

"Yorulmaya mı başladın?"

Tekrar başını salladı ve inledi, ama arkasında öfke vardı. Onu suçladığımı söyleyemem. Önce onu orgazmdan mahrum bıraktım, şimdi de kelimenin tam anlamıyla benim için geriye doğru eğilmesini sağladım.

"Sonunda kaslarınız yorulacak ve kendinizi destekleyemeyeceksiniz, ama bunu zaten biliyorsunuz... çünkü omuzlarınız titremeye başlıyor."

Yapraklı ucu kalçalarının arasına getirmek için bir kolumun üzerinde öne doğru eğiliyorum. Zevki sikimin etrafında titreşiyor. Gülü ortasından yukarı ve klitorisinin üzerine doğru çekiyorum.

"Bayılmadan önce beni boşaltabilir misin?" Kesinlikle yapabilir. Asıl soru, son saniyeye kadar dayanabilir miyim? Dilimi şaklatıyorum. "Başarabileceğini sanmıyorum."

Göbeğindeki kaslar yoruldukça kalçaları titriyor. Yanaklarını çukurlaştırıp daha sert emiyor ve dilini tepemde gezdiriyor, ben de homurdanıyorum. *Sikeyim.* Ağzından çıkıyorum ve dudaklarını tekrar bana doğru yönlendiriyorum. Sonra misilleme olarak gülle amının izini sürüyorum ve etrafımda inliyor. Bu ses seks ve yorgunluğun bir karışımı.

İşimi gözlemlerken tüy dokunuşlarına devam ediyorum. Vücudundaki her kas titrerken göğüsleri sallanıyor. Kahverengi meme uçları o kadar sert ki bir tanesine dokunmadan duramıyorum. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey, ayak bileklerine zil takıp işkencesinin tatlı şingirtisini duyabilmem olurdu. Dikkatini aletimin başına odaklıyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum. Sakin kalma çabalarım sınılandıkça nefes alış verişim artıyor. Gül saplarından birini altından çıkarıyorum.

Boğulana kadar boğazına bastırıyorum. Bir adım daha atarak boynunu hafifçe kıvrıyorum, böylece daha derine inebiliyorum. Bu pozisyonda, bir gülü daha altından kaydırarak çıkarabiliyorum, keskin dikenlerin cildini sıyrmasına izin veriyorum. Gül gittiğinde sırtının üst kısmını daha rahat dayıyor ve iç çekiyor. Bu kez bana takdirle ve bağlılığa benzer bir şeyle göz kırıyor. Geriye kalan tek sap sırtının küçük kısmının altında.

Elimi kalçalarının arasına götürerek başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. İhtiyacı olan rahatlamayı sağlayamayınca bacaklarını çırpıyor ve yanlışlıkla bir dikene basmasına neden oluyor. İrkiliyor ve sırtını daha sert bir şekilde kavislendiriyor, ayak bilekleri hala bağlarla sıkıca yerinde tutuluyor. Tanrım, çok yorulmuş olmalı.

Eğildim ve altındaki yorganın üzerinde nemli bir nokta fark ettim. Damlıyor. Uzanıp dudaklarını ayırıyorum ve duraksıyor, çiçeğin onu en hassas yerinden öpmesini bekliyor ama onun yerine klitorisine vuruyorum. Titriyor, kontrolünü kaybetmenin eşiğinde sallanıyor. Kahretsin, daha fazla dayanamıyorum.

"yutacak , bebeğim?"

Kendra uzunluğumun etrafında coşkuyla başını sallıyor.

Bundan gerçekten nefret edecek. Akıcı bir hareketle son gülü de sırtının altından fırlatıp dudaklarından koparıyorum, sonra da yanında yere uzanıyorum. Hiçbir şey alamayacağını anlayınca "Hayır!" diye sızlanıyor. "Sully!"

Soğukkanlılığımı topladıktan sonra yatağın başına doğru ilerleyip ayak bileklerinden birini çözüyorum, sonra üzerine çıkıp diğer ayak bileğini çözmek için eğiliyorum. Her iki dizini de kaldırıyor ve ben de kendimi bacaklarının arasına yerleştirip ellerimi ayak bileklerinden titreyen baldırlarına ve kalçalarına doğru gezdiriyorum, ta ki başparmaklarımı kalça kemiklerinin üzerinde gezdirene kadar. Kasları gerildiği için mi yoksa boşalamadığı için mi titriyor?

Bana ters ters baktı. "Ne oluyor lan?!"

Kıpırdanıp bileklerindeki bağlardan kurtulmaya çalışırken kıkırdamamak mümkün değil.

Neredeyse kötü hissediyorum. *Neredeyse.*

"Bu bir cezaydı, unuttun mu?"

"En azından benim gelmeme izin verecek misin?" diye soruyor, yüz hatlarında bir farkındalık beliriyor.

Başımı salladım. "Hayır, bebeğim."

"Ne?! Özür dilerim, Sully! Özür dilerim!"

Bacaklarını zorla açıyorum ve ne kadar kaygan olduğuna gülümsüyorum. Amcığı ondan çok daha fazla yalvarıyor.

"Sully." Kocaman gözleri . "Bu hiç adil değil."

"Adilden de öte."

"Lütfen mi? Lütfen mi?"

Çenesine vuruyorum. "Neşelen. Bir dahaki sefere gelmene izin vereceğim."

"Hayır! Şimdi boşalmak istiyorum! Ağrım var!" diye yalvarıyor. "Eğer yapmazsan, kendimi boşaltacağım."

İçimi çektim. "Görünüşe göre o kelepçelerin içinde daha uzun süre kalacaksın... Beni tehdit etme tatlım."

Bunun için kendimi bitirmemi izleyebilir. Klitorisine yumuşak bir hava üflüyorum ve sikimi yumrukluyorum. Onun uyarılma kokusu sarhoş edici. Onu tatmak istiyorum. Çok uzun zaman oldu. Haykırıyor. Gözlerim onunkileri bulduğunda, perişan görünüyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Kahretsin, şimdi kendimi kötü hissediyorum. Onun seslerine karşı güçsüzüm.

"Lütfen baba," diye fısıldıyor. Acınası bir durum. Sesi çok üzgün ve zayıf.

Lanet olsun.

Göğsümden bir gümbürtü kopuyor. Kendime rağmen iki parmağımı içine sokuyorum ve o çılgık atıyor, "Aman Tanrım! Evet!"

Parmaklarımı onun sulu amına sokarken hayal kırıklığına uğrayarak başımı sallıyorum. Çok dağınıktı. Tekrar yükseldiğimi hissediyorum. "Babana ne kadar üzgün olduğunu söyle," diye homurdanıyorum. Beni bu şekilde manipüle edecekse, bunun bedelini ödeyecek.

Bolca özür dilerken yüzünde daha fazla gözyaşı kayıyor. Elimi çekiyorum ve bacaklarının arasına tükürüyorum.

"Benden sır , değil mi?" Başını sallar.

"Cevap ver Kendra."

"Artık sır yok! Söz veriyorum, bir daha asla!" diyor, daha fazla gözyaşıyla. Kahretsin, beni parmağında oynatıyor.

"Aynen öyle, bebeğim." Baldırlarını kavrayarak kaldırıyorum ve o da ayaklarını omuzlarıma koyuyor. Tekrar tükürüyorum ve tükürüğüm yanaklarının arasına damlıyor.

Bakışlarımı onunkilere diktim, zayıflığımı kullanmasından duyduğum rahatsızlığı ifade etmeyi umuyordum.

"Yeterince ıslandım, lütfen, amımı doldurduğunu hissetmem gerek."

Dudaklarım sırtarak yukarı kalkıyor. "Oh, tatlım," diyorum kıkırdayarak. "Senin amını almayacağım."

Bu sefer sikime tükürdüm ve ucunu götüne tuttum.

Gözleri fincan tabağına döndü. "Safeword, hatırladın mı?" Ona hatırlatıyorum.

Tacımı sıkı düğümden geçirerek ilerliyorum. Dudakları şokla aralanıyor ama göz kırpmıyor ve devam etmek için başını sallıyor. İleri doğru ittikten sonra kıcı beni içine çekiyor ve ciğerlerimde sıkışan havayı dışarı veriyorum.

Lanet olsun.

Ona alışması için biraz zaman tanıyorum, sonra hafifçe çekiyorum ve ileri doğru sürüyorum. Kıcının sikimi boğma şekli beni uçurumun kenarına getirdi. O kadar sıkı ki zor nefes alıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. Gözleri yaşıyor.

"Bunu daha önce yaptın mı?"

Başını sallıyor.

Kahretsin. Bu onun için müthiş bir giriş olacak. "Herhangi bir noktada o güvenli kelimeyi kullanacaksın, anladın mı?"

"Kullanmak istemiyorum." Ben soktuğumda yüzü rahatlıyor ve gözlerindeki endişe yerini mutluluğa bırakıyor. İçine girip çıkıyorum ve o inilti

dudaklarını bıraktığında kalçalarını sıkıca kavıyorum. Bu kadın her şeyim. Ona zevk vermemem gerekiyor ama bunu yüzünde görmek neredeyse ona en başta neden kızdığımı unutturuyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor tekrar tekrar, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde. "Teşekkür ederim, baba." İtaatkâr doğası çok içten ve tövbekâr. Başparmağım klitorisine daireler çiziyor ve bacakları titremeye başlıyor.

Kahretsin, bunu yapmayacaktım. Bu işler böyle yürümez, bu işlerin hiçbiri böyle yürümez. Ama kıcını sikerken ve başparmağımı sıırılsıklam klitorisine sürttüğümde yüzündeki coşkuyu görünce, hayatta geri dönmem.

Siktir et.

Gülleri yataktan atıyorum ve öne doğru eğilip bileklerini çözerken kıcına daha da gömölüyorum. Elleri kollarımı sıkıca kavıyor ve özgürce konuşuyor.

"Aman Tanrım," diye hıçkırıyor, sesindeki rahatlama tüylerimi ürpertiyor. "Sikini özledim. Bana sarılışını, beni becerme şeklini özledim. *Seni* çok özledim, seni çok özledim Sully." Sözlerini yutuyorum. Duymak istediğim her şey onlardı. Onun da en az benim kadar bunu özlediğini bilmem gerekiyor. Vücudu yorgunluktan aksıyor ama yine de aktif bir oyuncu olmak için çabalıyor. Topuklarımın üzerine oturuyorum ve onu kaldırıp kıcını sikerken parmaklarımı kalçalarına gömüyorum. Dudakları aralanıyor, ben onu zevke boğarken gözyaşı lekeli yanaklarına daha fazla hayran olmamı sağlıyor.

"İşte böyle bebeğim, rahatla." Bileklerimi yanlarından kavıyor ve bakışlarındaki bağlılık çenemi sıkıkmama neden oluyor. Bana böyle bakmaya devam etmesi için her şeyi yaparım. Bunu hayatımın sonuna kadar her gün görmek istiyorum. "Çok güzelsin."

İnlemeleri tutkulu ve çılgınca.

Hay sikeyim.

Sesi kalbimi sarıyor ve göğsümü gururla dolduruyor. Kalçalarım kıcının altında sıkışmışken, belinin bir tarafını serbest bırakıyorum ve başparmağımı klitorisine bastırıyorum, daireler çiziyorum ve gözlerinin parlamasını izliyorum. Kasları kasılır ve titrer. "İşte orada..." Sırıtiyorum, Tanrım, geldiğinde ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.

"Sanırım işemem gerek."

Gülümsüyorum. "Hayır, değilsin, ittir."

Evet, ilk kez fişkırtmak üzere. Bu gece onun iki ilkinin alıyorum ve bundan daha mutlu olamazdım.

Çenemi indirip aletime tükürüyorum, böylece ona daha sert vurabiliyorum ve o her şeyimi alırken göğsü yükselip alçalıyor. "Boşalman senin kadar benim de hakkım, Kendra. Ver onu bana."

Elleri boynumdaki altın zinciri buluyor ve yumruğunu boynuma doluyor.
o.

"Sully..." amcığı fışkırmadan önce söylediği tek şey bu. Çığlık atıyor ve Daha önce hiç görmediğim şekilde kıvranıyor ve orgazm olurken onu sıkıştırmak zorunda kalıyorum. Babamı duymayı ne kadar sevsem de, boşalırken dudaklarında benim ismimi duymaktan daha iyi bir şey olamaz. İnliyor ve kıcı etrafımda büzülüyor.

" böyle bebeğim, bırak ben alayım."

Amı seğiriyor ve parmaklarımı içine sokmaya direniyorum. Sonunda amının tekrar zonkladığını hissettiğimde, bu benim sikimin etrafında olacak. Onun paramparça oluşunu izlemek beni kendimden geçiriyor ve ağzını kendi ağzımla kapatıyorum, sıcak dölleri içinde titreşirken dilimi pelüş dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Kendra beni mahvetti. Ben onunum.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-ONE

KENDRA

17 haftalık hamile

Dağınığım ama yatağım kadar değil. Önemli değil. Şu anda dünya umurumda değil. Kim bu coşkudan aşağı inmek ister ki? Duşu başlattı, sonra beni ondan uzaklaştırdı, ve elleri bir şey arıyormuş gibi dolaşıyor.

Gülüyorum ve başımı çevirip onu görmeye çalışıyorum. "Ne yapıyorsun?" "Dikenlerin sana batmadığından emin oluyorum."

Yapmadılar. Onu emdiğim süre boyunca üzerimde hissettim. Arada sırada parmaklarını yanlarımda gezdiriyor, sapları hissediyor ve yerinde olduklarından emin oluyordu. Bu kadar eğlenceli olan şey delinme tehdidiydi. Bana ne kadar kızgın olursa olsun, içten içe o bir oyuncak ayı. Yine de, bu kadar yalvarmasaydım beni orgazmdan mahrum bir an bile şüphe duymuyorum. Sully başkalarına benzemez. Boşalmama izin vermeye niyeti olmadığını anladığımda anında ayıldım. Fikrini neyin değiştirdiğinden emin değilim ama değiştirdiği için mutluyum. Çok mutluyum. Vücudumun bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Sadece saçımdaki o şeylerden biraz kurtulmam gerekiyor." Sanırım öpüşmemiz sırasında oldu, ama beni öpmek için parmaklarını saçlarıma sokmasına bayılıyorum.

Suyun sıcaklığını kontrol ediyor, sonra gözleri benimkileri buluyor. "Seni temizleyeyim," diyor ve beni duşa doğru yönlendiriyor.

Kıkırdayarak elini tutuyorum ve duşun buharına giriyorum. Duvardan çıkarılabilir duş başlığını çıkarıyor ve su omuzlarımin, kıkımın ve bacaklarımin üzerinden akarken saçlarımi yana doğru süpürüyor. Cennet gibi hissettiriyor.

"Yine de güvende olmak için sırtını yıkayacağım." İki kez sabunlayıp iyice duruladıktan sonra, sırtımı dikenlerin getirebileceği herhangi bir enfeksiyona karşı güvende görüyor. Sonra raftan şampuan şişemi alıyor ve gerçekten de oldukça iyi yıkıyor. Etkilendim.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Bundan sonrasını ben hallederim." Sully gibi bir adam için tüm bu saç ürünlerini görmek eminim göz korkutucudur. Dokulu saçları nasıl yıkayacağını bilemeyecek. Beni şaşırtarak, benim seçeceğim saç kremi seçti ve saç uçlarıma sürmeye başladı. Hah. Beklerken kendini yıkıyor, sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Aleti karnımda kalınlaşıyor ve o öpücüğünü derinleştirirken ben de ona doğru eğiliyorum. Elleri vücudumda gezinirken şehvetli ve duygu dolu. Dili bedenimde gezinirken inilti lerim boğuluyor. Bir bacağımı ona dolamak üzereyken isteksizce çekiliyor ve beni şehvet dolu bir sisin içinde bırakıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Tam bir dikkat dağıtıcısın, bebeğim."

Gülümsüyor ve beni kendisinden uzaklaştırıyor, duş rafından tarağı alıyor ve onunla saçlarımi açıyor. *Ne oluyor be?* "Bunu yapmayı nereden biliyorsun?" Sözlerimden hemen pişman oluyorum, zaten başka bir Siyah kızın saçını yıkama pratiği olduğunu varsayıyorum. Onu başka kadınlarla düşünmek istemiyorum.

"Bir video izledim," diyor.

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce. Saçının senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden yapabilmeyi istedim. Ayrıca... bu benim pisliğim, temizlemeliyim."

Saçımı yıkayabilmek için bir video izledi.

"Oh." Yavaşça arkamı dönüyorum ve tarağı buklelerimin arasında gezdirmeye devam etmesine izin veriyorum.

Yüzüm ona dönük olduğu için şükrediyorum çünkü duygularıma yenik düşüyorum. Bu, bir erkeğin benim için yaptığı en şefkatli şey olabilir. Kimse ondan bunu öğrenmesini istemedi. Haftalar önce, başka kadınlara aşık olduğundan emin olduğumda, boş zamanlarını saçımı nasıl yıkayacağıma dair videolar izleyerek geçiriyordu. Karmakarışık saçlarımı fırçalarken gözyaşlarımı siliyorum.

Duşta işimiz bittikten sonra beni bir havluya sarıyor, sonra tezgahımın üzerinde duran yağı alıp avucuna az miktarda sürüyor.

"Bu kadar mı?" diye soruyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Gülümsüyorum. "Bundan biraz daha fazla."

Biraz daha ekliyor ve bana gösteriyor.

"Mükemmel."

Saçıma masaj yaparken aşağı bakıyorum.

Sully'ye aşık oluyorum. Hem de çok.

Buzdolabım yiyeceklerle dolu. Mutfak masamda ve komodininde taze çiçekler var. Saçımınla ustalıkla ilgileniliyor. Ve yatakta çırpılıp sarılırken sırtımı ön tarafına yaslıyor. Etrafımdaki güçlü kollarıyla kendimi çok korunmuş hissediyorum ve ten tene temas beni eritip bir su birikintisine dönüştürüyor. Güçlü, sıcak avuç içleri vücudumun üzerinde kayarak tüylerimi diken diken ediyor. Sanki bebeğin her an tekmeleyeceğini hissedecekmiş gibi çoğunlukla karnıma ve göbeğime odaklanıyor.

Beni şımartmaktan hoşlanıyor. Başta şüpheliydim. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz fazla, ama şimdi onun böyle biri olduğunu görüyorum. Şefkatli, besleyici ve koruyucu olmak onun karakterinde var. O doğuştan bir baba. Yiyecek, çiçek ve çoklu orgazm sağlayıcı olmaktan hoşlanıyor. Muhtemelen onu bu kadar iyi bir kaptan, koç ve partner yapan da bu.

"Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

Gülüyorum. Bunu çoktan aştık. "Evet."

"Neden tüplerinizi bağlattınız? Hiç çocuk istemedin mi?"

Hatırlatma karşısında kalbim sıkışıyor ve boğazımı temizliyorum. Bu bana en büyük korkumu hatırlatıyor.

"Her zaman çocuk istedim, sadece kendi yaptığım çocukları değil. Annemin ben küçükken nasıl öldüğünü sana anlatmıştım..."

Boynuma doğru başını sallıyor ve çıplak omzuma bir öpücük konduruyor.

"Annem geç evre kistik fibrozis hastalığından öldü ve ben de bu geni taşıyorum. Onun yavaş yavaş kötüleşmesini, nefes almakta zorlanmasını ve annem olmayan birine dönüşmesini izlemek korkuntı. Annem benim dünyamdı, en iyi arkadaşımı ve ben onun ölümünü izledim. Yalnızdım. Gözlerinde beni bırakmak istemediğini görebiliyordum, bu beni olduğu kadar onu da üzüyordu."

Sully'nin kolları beni sarıyor, kendine doğru çekiyor.

"Annemin cenaze törenine dair anılarım çoğunlukla bulanıktı ama o gün büyükannemi izlediğimi asla unutmayacağım. Kendi kızını gömerken çektiği acı hep aklımda kaldı. O zamanlar bunun büyüklüğünü anlamamıştım ama büyüdükçe bunun büyükannemi nasıl değıştirdiğini gördüm. Onu yaşlandırdı. Harika bir bakıcıydı, onu çok severdim ama asla eskisi gibi olmadı."

"ok üzgünüm Kendra," diye fısıldıyor tenime karşı ve beni göğsüne daha sıkı çekiyor.

"On sekiz yaşına geldiğimde annemin bana bıraktığı parayı aldım. Bir kısmını üniversite için kullandım, geri kalanını ise asla ocuk sahibi olamayacağımdan emin olmak için kullandım. Kendi ocuğumu gömme riskini almak istemedim."

"Ve sonra hamile kaldın."

Başımı salladım ve eklemenden önce bir süre bekledim. "Bu gen Kuzey Avrupa kökenli erkeklerde daha yaygın."

Eli hala karnımın üzerinde. Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Pazartesi günü genetik test için randevu alacağım."

Sesinin bu kadar kasvetli olmasından nefret ediyorum ama her halükarda bu konuyu açmam .

Parmaklarım çenesinin kenarında geziniyor. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Taşıyıcı olup olmadığımı ve oradan devam edeceğiz."

CHAPTER THIRTY-TWO

Pazartesi günü yapacağım ilk şey, genetik test yaptırmak ve bir genetik danışmanla görüşmek için birinci basamak doktorumdan randevu almak olacak. Google'da biraz araştırma yaptım ve bu bir endişe kaynağı, Ama bildiğim kadarıyla aile geçmişimde yok ve bunu bardağın dolu tarafını görmek için kullanıyorum. Ne de olsa Kendra var ve bu işte beraberiz.

Gizlice de olsa benimle görüşmeyi kabul etmesi, işe ıslık çalarak gitmeme neden oldu. Haftalardır hissettiğim en iyi şey bu. Sonunda pastamı yedim ve yiyebiliyorum da... Dolapta yemek zorundayım ama sadece geçici olarak.

Ofisimde yaklaşık bir saatimi gelen kutumu inceleyerek ve e-postalara yanıt vererek geçiriyorum. Çoğu konu halkla ilişkiler koordinatörüne iletiliyor. Saat 10'a 5 kala takvimimde bir bildirim yanıp sönüyor ve bana Whit'le sıralamaları gözden geçirmek üzere buluşacağımı hatırlatıyor.

Dizüstü bilgisayarımı alıp ofisine doğru ilerliyorum ve açık kapıyı çalıyorum.

"Hazır mısın?"

"Evet."

Ortak ekrandaki birkaç pencereyi kapatıyor ve oyuncularımızı ve istatistiklerini izlemek için kullandığımız yazılımı açıyor. İyi bir yedek kulübesi çalıştırmasıyla tanınan bir koç olmak istiyorum. Her şey doğru oyuncular bulmakla ilgili.

oyuncuların doğru durumlarda yer almasını, beklenmedik değişikliklere takılmamasını ve sporcularımızın başarılı oyunlara olanak tanıyan pozisyonlara yerleştirilmesini sağlamak.

Whit, "Paulson'ın Walters ile Grattle'a kıyasla daha iyi bir uyum içinde olduğunu fark ettim," diyor.

İç çekiyorum. "Ne yazık ki Grattle en iyi Paulson ile çalışıyor. Gelişiyor ama beklediğimizden daha uzun sürüyor."

Başını sallıyor. "Peki ya Delta Makkonen?"

"O ve Cori Kapowski bir güç merkezi. Onları ayırmak konusunda çok tereddütlüyüm. Diğer oyuncular için müthiş bir antrenman alıştırmaları yapıyorlar. O'Hara'yı da ekleyince rüya gibi bir takım oluyorlar. Delta'ya dikkat etmeliyiz, bazen kendini biraz fazla zorlama eğiliminde. Ama antrenörler onunla bu konuda konuşuyor."

Kaşlarını çatıyor. "Eğer bir sorun olursa, bana haber verin."

Başımı yana eğip ona bakıyorum. Neden bilmesine izin vereyim ki? Sanki bir çizgi aşılmış gibi hissediyorum. Tam olarak çıkaramıyorum ama Whit ve Delta Makkonen arasında çözemediğim garip bir gerilim var gibi görünüyor. Taslak gecesinde onun seçimini ertelediğinde beni hazırlıksız yakaladı. Yine de dakikalar sonra, onu kaptan yapmak için gemideydi. Ayrıca onu diğer oyunculardan daha iyi tanıyor. Bunun nedeni onun kaptan olması mı yoksa başka bir şey mi var bilmiyorum.

"Yapacağım," diye cevap veriyorum.

O hattımızı gözden geçirmeye ve birkaç değişiklik yapmaya devam ediyoruz, ancak genel olarak işler yeni bir takım için oldukça iyi görünüyor. NHL'de yaşadığım kadar sorunsuz değil ama tamamen yeni oyuncularla ve yeni bir ligue uğraşıyoruz.

"Harika iş," diyor Whit. "Bence doğru yoldayız."

Omuz silkiyorum. "Asıl test maç zamanı olacak, siz de benim kadar biliyorsunuz ki hatlar dakikadan dakikaya değişebilir." Oyuncularımız ve çalışma şekilleri hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek, bu ayarlamaları gerçek zamanlı olarak yapmamız gerektiğinde o kadar iyi hazırlanmış olacağız.

Jeanine bu sabah oyuncularla çalışıyordu, bu yüzden toplantının yarısında geldi. Whit'e sunmayı planladığım değişikliklerin üzerinden geçmek ve son antrenmandan sonra konuştuğumuz her şeye katıldığından emin olmak için bugün erken saatlerde kendisiyle konuştuk. Harika bir yardımcı antrenör ve savunmamızın pozisyonunu çok iyi biliyor. Bu çok hoş.

Ekibimizin bir parçası olarak bir kadın koça sahip olmak, oyuncularımıza çok fazla bilgi ve anlayış getiriyor.

"Ne kadarını kaçırdım?" diye soruyor, yanımdaki koltuğa oturarak.

"Savunmaya başlamak üzereyiz. Whit daha önce konuştuğumuz değişiklikleri uygulama konusunda hemfikir."

"Mükemmel," diyor Jeanine. "Joey Breck hakkında konuşmak istiyorum."

Toplantıdan sonra hediyeelik eşya dükkanına uğruyorum ve Rogues ürünlerinden çok daha fazla Lakes ürünü olduğunu fark ediyorum. Göller'in daha büyük bir hayran kitlesi var ama yine de. Bu kadar bariz olmamalıydı. Kendra'ya sürpriz yapmak için bir Rogues tulumu almayı umuyordum. Ancak Rogues kıyafetlerinin en küçüğü genç beden. Bu konuda birileriyle konuşmalıyım.

Çocuğumuzun hem Lakes hem de Rogues kıyafetlerine ihtiyacı olacak, bu yüzden diğer takımın bebek bölümüne gidiyorum. Çok az şey var. Çok sayıda markalı ürün var ama sergilenen tulumlara bakınca kaşlarımı çatıyorum. İki tane var. Biri Lakes takım renklerinde ve üzerinde şöyle yazıyor: *Geleceğin Hokey Yıldızı*. Diğeri pembe ve üzerinde beyaz harflerle *Cutie* yazıyor, altında da küçük bir Lakes logosu var. *Tanrım, gerçekten mi?*

Telefonumu çıkarıp satış direktörünü bulana kadar e-posta rehberimi karıştırıyorum. İki tulumun yan yana fotoğrafını çekiyorum ve başlığıyla birlikte e-postaya ekliyorum: *WTF?* Sosyal medyada almadan önce bu durumu düzeltmesi için halkla ilişkiler müdürünü CC yaptığımdan emin oluyorum. Bebeğimizin cinsiyetinin ne olduğundan emin değilim ama geleceğin genç hokey hayranlarına sunulan seçeneklerin bunlar olması beni eşek arısı kadar kızdırıyor. Ekranın altına bir not ekliyorum ve hediye dükkanlarımızda daha fazla Rogues kıyafeti talep ediyorum. Lakes oyuncularının sahip olduğu her şeye Rogues da sahip olmalı. Bizim takımımızın fona Lakes'ten daha çok ihtiyacı var.

Kadın hokeyinde çok fazla kadın düşmanlığı var - özellikle de maaş sınırlarına, sponsorluk anlaşmalarına ve fiziksel oyunlara baktığınızda bu zaten tespit edilmiş durumda. Bu yıl birkaç kavga çıkarsa hiç şaşırmam. Aralarında benim oyuncularım da varsa hiç şaşırmam. Bu kadınlar çivi gibi sertler, sert oynuyorlar ve en az erkek meslektaşları kadar agresifler - hatta daha da fazlasına sahipler.

yumruk atmaları engelleniyor. Sol savunmacımız Joey Breck'in birkaç kez ceza sahasına gireceğini tahmin ediyorum.

Rogues'a koçluk yapmadan ya da bebek sahibi olmadan önce bu kıyafet sergisinin önünden geçmiş olsaydım, PWHL ve NHL arasındaki eşitsizliği fark edebilir miydim? NHL'de oynadığımdan beri beynime kazınmış pek çok şey var. Kadın oyuncularımız bizim katlandığımızdan çok daha fazla şeye katlanmak zorunda. Örneğin, oyuncu seçimi sırasında Makkonen'in görünüşü hakkındaki yorumlar. Whit Moreau'ya bu saçmalığı yerinde çözdüğü için daha çok saygı duyuyorum.

Nihayet arenadan çıktığımda saat geç olmuştu. Spor salonundaki antrenman merkezinde birkaç saat geçirdim. Hafta sonu boyunca yaptığım tek egzersiz Kendra'nın yatağındaydı, bu yüzden bir egzersiz için gecikmişim. Kamyonetime vardığımda saat neredeyse yedi olmuştu. Koşu bandı koşum sırasında gelen Barrett'ın telefonunu görmezden geldiğim için eve dönerken zamanımı ona cevap vermek için kullanıyorum. Kendra'yı evinde pusuya düşürdüğüm geçen Cuma gününden beri onunla konuşmamıştım.

"Hey *baba*," diye sesleniyor.

Kıkırdıyorum. "Anladığım kadarıyla haberleri duymuşsun."

Gülüyor. "Raleigh benden sır saklayamaz. Bunu öğrendiğimde sana gidip onu bulmanı söyledim. Ortaya çıkıp söyleseydim beni öldürürdü ve dürüst olmak gerekirse bu benim haberim değildi." Bu adil. "Karımdan duyduğuma göre, bu hafta sonu her şey yolunda gitmiş?"

Yüzümdeki gülümsemeyi engellemek imkânsız. "Evet. İyi geçti."

"Bu şovu bıraktığın anlamına mı geliyor?"

Gülümseme yüzümden düşüyor. "Ne yazık ki hayır. Ama kontratım bitene kadar her şeyi gizli tutacağız. Yine de birileriyle çıkmam gerekecek ama bu performansla dayalı olacak ve Kendra'nın bunu bildiğinden emin oldum. İdeal değil ama şu anda bana verdiği tek şey bu, o yüzden kabul ediyorum."

"Umarım tüm bunlar çabuk geçer. Raleigh Kendra'dan gerçekten hoşlanıyor, iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar, bu da bizim için oldukça uygun." Kamyonetimin hoparlöründen gıdaklıyor. "Hey, lafi açılmışken, Raleigh Noel'de Florida'ya gitmek istiyor, böylece annem kar kuşu yaparken onunla biraz vakit geçirebiliriz."

aşağıda. Senin ve Kendra'nın da gelmenizi önerdi, ne dersin?"

"Tatilleri birlikte geçirmek mi?"

"Yani, Conway olayını yapacağız, sen de katılabilirsin. Bir tekne kiralamayı düşünüyorum, böylece etrafı gezebiliriz. Annemin nasıl olduğunu bilirsin, biraz *fazla* olabilir. Sahilde birkaç ev kiralayabiliriz, siz de kendi yerinizi alırsınız diye düşündüm." Son kısmı şarkı söyleyerek söylüyor.

Sırıtişım kulaktan kulağa yayılıyor. Bu sese bayılıyorum ve kızlarımızın yakın arkadaş olmalarına da bayılıyorum. Noel'de Kendra ile şehir dışında olma düşüncesi, kameralardan saklanmak zorunda kalmayacağımız bir yer, bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyor. Ayrıca şüphe uyandırmadan evde müteahhitlerin çalışması için de iyi bir zaman olacak. Ancak, tatilleri birlikte geçirmek büyük bir adım, sonra tekrar, bir bebek yetiştirmek de öyle. Bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değilim. Güçlü geliyorum ama aylardır onunla olmadıktan sonra bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyorum. Onun Noel'de yalnız kalmasını istemiyorum ve doğrusu ben de Noel'de yalnız kalmak istemiyorum. Kardeşim evlendiğinden beri tatillerini eşinin ailesiyle geçiriyor.

"Kulağa harika geliyor. Onunla bu konuyu bir konuşayım."

Dalgın bir şekilde, çekim yaptığımız stüdyonun önünden geçiyorum. Kendra'nın arabasının hâlâ orada olduğunu görünce bir kez daha bakıyorum. Neden bu kadar geç saate kadar çalışıyor?

"Hey, gitmem gerek. Ama bu hafta içinde tatil planları hakkında sana geri döneceğim. Ral ve çocuklara selam söyle."

"Emin olabilirsin. Sakin ol."

Telefonu , bulvara çıktım ve arabasını yanına park ettim.

CHAPTER THIRTY-THREE

SULLY

Ofisinin girişinde durup bir süre gözlemliyor. Sert, bayat yeşil elmalı meyan kökü kırbacı gibi görünen bir şeyi ısırırken gözleri önündeki ekrana sabitlenmiş. Kahretsin, çok güzel

Darmadağınık ve saçlarını böyle tepesinde toplamış. Onu evimde hayal edebiliyorum, şimdi olduğu gibi, evden geç saatlere kadar çalışıyor. Yatağıımızdan. Görüntü gün gibi açık. Birlikte geleceğimizi sanki çoktan olmuş gibi görebiliyorum.

Meyan kökü ağzının kenarından sarkıyor ve ben eşikten geçiyorum.

"Geç geldin," diyorum.

Geriye sıçrıyor ve göğsünü tutuyor. "Yüce Tanrım! Beni böyle korkutma!" Nefesini tutarken tavana doğru bakıyor. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Burada ne işin var?"

Sırıyorum ve kapıyı kapatmak için dönüp sessizce kilitliyorum. Pencerelelerdeki panjurların çoktan kapanmış olmasına seviniyorum. "Arabayı gördüm ve seni kontrol etmeye karar verdim. Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Görüntüleri inceliyorum... Cuma günkü randevunuzu gördüm."

Akşam yemeği sohbetini hatırlarken kaşlarımı kaldırıyorum. "Yikes."

"Büyükanmem, bazı insanların topuğunda talimatlar olan bir bottan su dökemeyeceğini söylediler... Yine de o ateşli, bu yüzden insanlar onu affedecektir."

"Oda sıcaklığında bir IQ ile ne kadar ateşli olabilirsin?" Ben soruyorum.

Gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Yarışmacı röportajlarında coğrafyaya yer vermiyorlar. Gerçi öyle olsaydı, eminim Jeremy onu sorgulaman için sana replikler verirdi."

"Kahretsin, bu çok alçakça."

Omuz silkiyor. "Bu televizyon... çirkin bir tarafı var, orası kesin. İnsanları sömürmekten hoşlanmıyorum. O bölümü kesmeleri için kurgu departmanına e-posta gönderdim bile, ama keseceklerinden şüpheliyim... Tanrım... *Alaska* mı? Gerçekten mi?"

"Senaryo olduğuna emindim," diyorum.

İnanmayarak başını sallıyor.

"Peki, hiç güzel bir görüntüm var mı? Şaplak bankası için saklamak istediğin bir şey var mı?"

Donuk bir ifadeyle bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum.

"O kadar iyi, ha?"

"Bekle..." Sandalyesinde hareketsiz kaldı. "Aman Tanrım!" Karnına bakıyor.

"Ne?"

Bana gülümsüyor. "Sanırım bebeğin tekmelediğini hissettim... Garip gaz kabarcıkları falan olduğunu düşünmüştüm ama bu bir tekme gibi geldi. Bahsettikleri çırpınma bu."

Bu kadından bir bebek sahibi olacağıma inanamıyorum. Sandalyesine doğru yürüyorum ve önünde diz çöküyorum. Hissedebilmem için biraz zaman geçmesi gerektiğini çok iyi bilmeme rağmen tişörtünü kaldırıyor. Sadece ona dokunmak istiyorum. Bu beni daha yakın hissettiriyor. Karnına bir öpücük konduruyorum, sonra hırlıyor.

"Kendra."

Başka tarafa bakıyor.

"Hm?" "En son ne zaman yemek yedin?"

Başını arkaya atıyor. "Aman Tanrım, Sully. Yemek yediğimden emin olma takıntın da ne? Şu anda yiyorum!" Meyan kökünü kement gibi havada sallıyor. Elimde değil. Ona karşı inanılmaz derecede korumacıyım, özellikle de şimdi hamile olduğu için.

"Daha iyi ye, ben de seni konuda rahatsız etmek zorunda kalmayayım." "Ben iyiyim, Bo da iyi. Hepimiz iyiyiz."

Ona sırtıtıyorum. "Bo?"

"Ah." Dudağını endişelendiriyor. "Annemin adı Bonnie'ydi, Bo'nun her iki cinsiyet için de işe yarayan iyi bir takma ad olduğunu düşündüm."

Mükemmel bir isim. "Bo harika bir isim. Ben de kullanabilir miyim?" "Sadece benimle bu kadar çok uğraşmayı bırakırsan."

kıkırdıyorum. "Bu hayal kırıklığı için bir çıkışa ihtiyacın var. Yardım ister misin?" Öne eğildim ve kot pantolonunun üzerinden kalçasını ısırdım.

Bir kahkaha atıp beni itiyor ama sandalyesinde geriye doğru yuvarlanarak klavyesinden uzaklaşıyor. "Sen bir hayvansın."

Bacaklarından tutup onu geri çekiyorum. "Hiçbir fikrin yok."

Birbirimize bakıyoruz, sonra bakışlarını ağızma indiriyor. Ayağa kalkıp dudaklarını dudaklarımla mühürlemek için ihtiyacım olan tek motivasyon bu. Dili benimkiyle buluşuyor ve ekşi yeşil elma tadı dilimde parlıyor. "Tadın ekşi şeker gibi."

Uzanıp kemerimi kurcalıyor. "Tadın neye benziyor?"

Gömleğini sıyrıyorum ve yemin ederim, göğüsleri eskisinden daha büyük. Ağırlaşıyorlar ve bu düşünce beni çeliğe çeviriyor. Onun sikimin üzerinde zıpladığı bir görüntü kafamda beliriyor, meme uçlarından sızan sütü gözümde canlandırıyorum, onlara masaj yaparken elimin üzerine damlıyor. Hay sikeyim. *Bu yeni bir şey.*

Sütyenin kancasını açıyorum ve bir meme ucunu ağızma alıyorum. Çıkardıktan sonra sallanmanın tadını çıkarıyorum ve göğsünün yan tarafını ısıyorum, sonra tekrar ağızını buluyorum. Öpüşmemiz buharlı, sıcak ve acelecî. Onu kaldırırken göğsü yükselip alçalıyor, sonra kıcını masanın üzerine bırakıyorum. Kot pantolonumu ve boxerımı indiriyor.

"Kaldır" dedim.

Pantolonunu ve iç çamaşırını güzel bacaklarından aşağı indirmem için iki elini arkasında birleştirip kıcını kaldırıyor. Sol eli klavyesinin ortasına sıkıca bastırıyor, bilgisayarın öfkeli bir bip sesi çıkarmasına neden oluyor, irkiliyor ve masanın kenarından iterek yere çarpmasına izin veriyor. Birbirimizin dudaklarına karşı gülüyoruz ve kıyafetlerimizi çıkarıyoruz.

Çıplak sırtını masasına yatırdım. Hep masanın üzerinde biriyle sevişmek istemişimdir. Yanındaki yığın halindeki kâğıtlara bakıp başımı sallıyorum. "Bunlar önemli mi?"

Şöyle bir baktı. "Neden?" Dudaklarında bir gülümseme oluşuyor "Onları itmek mi istiyorsun?"

"Çok kötü."

"Onları sonra düzenlerim," diyor kıkırdayarak. Kolumu süpürüyorum ve yan tarafa savrulup yere düşüyorlar.

Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. "Ölmeden önce yapılacaklar listesi gibi bir şey," diye açıklıyorum.

"Kesinlikle anlıyorum. Her zaman masamda becerilmek istemişimdir." "Bu ikimizi de yapar."

Zaten ıslak olan girişine tükürüyorum ve kendimi kabzasına kadar gömüyorum. O kadar sıkı ki yıldızlar görüyorum ve sisin dağılması için bir saniye beklemek zorunda kalıyorum. Tüm alt tarafım uğulduyor.

"Bugün uslu bir kız oldun mu?"

"Evet, babacığım."

"Tanrım, Kendra."

Avuçlarım vücudunda yukarı doğru kayarak dolgun göğüslerini sıkıyor. "Bu lanet vücut ..." Birini klitorisine doğru sürüklüyorum ve başparmağımın pediyle üzerinde daireler çiziyorum ve uzunluğumun etrafında sıkılaşıyor. Dışarı çekiyorum ve tekrar içeri dalıyorum. "En muhtaç küçük amcığa sahipsin. Şu şişko yarrağın her santimini nasıl içine aldığına bir bak." Neredeyse tamamen geri çekiliyorum, sonra tekrar içeri giriyorum. Bir şampiyon gibi kabul ediyor. O seksi sesleri çıkarırken ağzının açık kalmasına bayılıyorum.

Kapının dışında iki kişi yürüyor, kendi aralarında konuşuyorlar. Ağzını kapatıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Şu sesleri kessen iyi olur, baban için ne kadar açgözlü bir kız olduğunu tüm ofisin bilmesini istemezsin, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. Yoldan geçenlerden biri kapıyı çalar ve ona "Çok çalışma Kendra" diye seslenir.

Hareketimi yavaşlatıyorum, kendimi onun dar amına sokup çıkarıyorum, kasları geriliyor ve sessiz kalmaya çalışırken yüzündeki acı dolu ifadeden zevk alıyorum.

"çalışıyorsun, bebeğim..." Sırıttıyorum, sonra kapıya doğru başımı sallıyorum. "Cevap ver ona."

Elimi dudaklarından çekiyorum. Nefesini sakınleştirmeye çalışıyor, sonra odaklanmak için gözlerini kapatmaya zorluyor. "Yapmayacağım," diye sesleniyor.

Hınzır gülümsemem büyüyor. "İyi iş, bebeğim." Parmaklarımı boynunun dibine doluyor ve onu daha sert becererek masanın takırdamasına neden oluyorum. Çalışan arkadaşlarının ne kadar uzağa gittiğinden emin değilim. Gerçekten umurumda değil. Sadece onun boşalmasını görmek istiyorum. Nefes nefese kalıyor ve bir elini ağzına kapatarak inliyor.

"İşte benim gürültücü kızım." Kıkırdıyorum ve boynundaki elimi yanağına doğru kaydırıp kontrollü bir tokat atıyorum. Tekrar inliyor. "Seni becerirken çıkardığın seslere bayılıyorum. Kalk ayağa."

Oturmak için hamle yapıyor, ben de onu bırakıyorum, sonra da yere kadar inmesine yardım ediyorum. Onu döndürüyorum ve göğüslerini ve vücudunun üst yarısını masaya bastırıyorum. Ayağımla ayağını yana doğru iterek bacaklarını daha geniş açıyorum ve ihtiyaçla seğirirken damlayan, kabarık amcığına hayret ediyorum.

"Çok güzel..."

"Lütfen, baba?"

"Sikimle doldurulmak istediğinde çok kibar oluyorsun." Şaplağı atmadan önce avuç içimle kıcını ovuyorum. Sonra onu her santimiyle dolduruyorum. Onun için vahşileşiyorum; çocuğumu taşıyan bir kadını sikmenin erotik bir yanı var. Pençelerimi ona geçirmek istiyorum.

Bana ilk kez baba dediğinden beri, mastürbasyon yaparken tek düşündüğüm bu. Ve şimdi bunu gerçeğe dönüştürdü. Beni gerçek bir baba yaptı ve bu ateşi körüklüyor. Bunun hoşuma gideceğini hiç , ama lanet olsun, hiç hoşuma gitmedi. Hamile Kendra beni vahşileştiriyor.

Nefes nefese, öne doğru uzanır ve masanın kenarına tutunur, gergin parmaklarıyla onu kavrar.

"Benim güzel kızım mu?"

Hıçkırıyor. "Boşalacağım."

"Bu aletin üzerine boşaldığını hissetmeme izin ver. Adımı söyle... Seni kim boşaltıyor bebeğim?"

Bacaklarından tutup kaldırıyorum ve onu kendi oyuncağımmış gibi kullanıyorum. "Siktir," diye , ikimiz de kimin duyduğunu umursamıyoruz.

"Her zaman sen."

Onun paramparça olduğunu hissetmek istiyorum.

Etrafımda kenetleniyor ve parmaklarımı derinlere sokarak kıcını elimle kavıyorum. Masaya doğru inliyor ve ben patlıyorum. "Oh, iyi, iyi kız." Onu kendimle dolduruyorum, uyluklarından aşağı damlayana kadar sürekli itiyorum.

Yavaşça baldırlarını indiriyorum ve çekiyorum. Sırtını göğsüme yaslayarak çenesini yana çeviriyorum, böylece onu öpebiliyorum. "Vay anasını," diyor titreyen bacaklarının üzerinde nefes nefese. "Sana seksimizi ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim? Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor."

Bu beni gururlandırıyor. Eğer işimi doğru yaparsam, başka bir erkeğin sikini asla tanımayacak.

Kıkırdıyorum. "Beni delirtiyorsun... Senin gibi birine hiç sahip olmadım."

Kollarımda dönüyor ve gözlerini deviriyor. "Eminim sen de ateşli küçük hayranlardan payını almışsındır."

"Var. Ama hiçbiri sen değildi. Onların seksi asla bizim değildi. Onları, seni tutmak istediğim gibi tutmak için can atmadım. Sen dokunulmazsın, Kendra." Sözlerimi yutarken gözleri büyüyor. "Kalbimi asla onlara vermedim. Sen benim her şeyimi alabilecek tek kadınsın."

Daha fazlasını söylemek istemiyorum çünkü bu duygular yeni ve onlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Belki aşk değil ama benzer bir şey. Bunun yerine, onu tüm gücümle öpüyorum. Benim için tek kadın olduğunu bilmesini sağlıyorum. İstediğim tek kadın o. Beni kaç randevuda çekerlerse çeksinler, önümüzdeki birkaç hafta boyunca kaç kadınla birlikteymişim gibi davranırsam davranayım, kendimi vereceğim tek kadın o olacak.

Yere süpürdüğüm kâğıtları ayırmaya yardım ediyorum, sonra da Kendra'yı arabasına kadar geçiriyorum. Hava bu kadar karanlıkken arabasına tek başına yürümesi düşüncesi beni tedirgin ediyor. Ona eşlik etmesi için güvenlikle konuşmam gerekecek.

Sürücü tarafındaki kapının kilidini açıp kapıyı sallıyor ve oturmadan önce elini tutuyorum. "Hey, gitmeden önce... Sana bir şey sormak istiyorum."

Gülümsemesi seks sonrası pusla dolu. Parlıyor ve keşke onu eve götürebilsem diyorum. "Evet?"

Bir kolumu arabasının tepesine dayadım. "Yakında olduğunu biliyorum ama Barrett ve Raleigh tatil için Florida'ya ... Bizi de davet ettiler. Ne gibi planlarınız var bilmiyorum ama-"

"Evet."

Bu kadar çabuk evet demesi beni biraz şaşırttı. Kaşlarımı kaldırıyorum ve dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor. "Evet mi?"

"Kesinlikle."

Çenesinden tutarak onu öpüyorum, ağzıma karşı sırtması hoşuma gidiyor. Alt dudağını ısıriyorum ve o da kıkırdarak benden uzaklaşıyor. Herkesin önünde sevişmememiz gerektiğini unutmuşum. Karanlık olmasına rağmen işini şansa bırakmak istemiyor. Hoşuma de saygı duyuyorum. Arabaya tırmanıyor.

sürücü koltuğunda bana gülümsüyordu. "Yarın arenada görüşürüz... Baba."

"Evet yapacaksın." Kıkırdıyorum ve kapısını kapatıp arabayı çalıştırdığından emin oluyorum. Arabayı çekmeden önce el sallıyor.

Kahretsin, mutluyum.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-FOUR

Kendra 20 haftalık hamile

A İdrar tahlili normal hormon seviyeleri ile sonuçlandıktan sonra ultrason için farklı bir odaya yönlendirildik. Parmaklarımızı birbirine geçirip sıkıyorum ve o da bana küçük bir gülümseme veriyor. Teknisyen odaya giriyor ve başlamadan önce kendini tanıtıyor. Ekran açılıyor ve çok geçmeden önümdeki ekranda bebeğimizin titreştiğini görüyorum.

Hayran kaldım.

Yutkunuyorum, görüntüye bakıyorum. Her parmağa. Her parmak. Onları biz yaptık. "İyi misin?" Kendra elimi sıkarak fısıldıyor.

Gözlerim onunkileri buluyor ve duygu kabarıyor. "Evet... Ben iyiyim."

Çok iyi.

Teknisyen ölçümlerin istatistiklerini tartışıyor. Şimdiye kadar, bebeğimiz daha büyük ölçüyor. Bu muhtemelen benim.

"Cinsiyetini bilmek ister misin?"

Kendra'ya bakıp gülümsüyorum. "Öyle mi?"

Omuz silkiyor. "Sanırım bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

Benim için sorun değil. "O zaman sürpriz olsun."

Bugün stresliydi. Bilmek istiyorum ama bunu kendi zamanımızda öğrenmeyi tercih ederim. Birlikte.

Ultrason teknisyeni başını sallar. "Sürprizler eğlencelidir." Kendra gülümser ve başını sallar.

"Onun ve bebeğin sağlıklı kalmasını sağlamak için yapmamız gereken bir şey var mı? Dikkat etmemiz gereken bir şey var mı? Seksle ilgili bir şey?" Onun doktoru olmadığını biliyorum ama sormam gerektiğini hissediyorum.

"Plasentanın pozisyonu iyi, her şey normal görünüyor ve ölçümler doğru yolda. Bu soruların bazılarını kadın doğum uzmanınıza sormanız gerekecek, ancak kendinizi iyi hissettiğiniz sürece seks yapmanızda bir sakınca yok."

"Güzel," diye onaylıyorum.

Teknisyen başını sallar. "Anne sağlıklı. Bebek sağlıklı." Sırıttıyor. "Görünüşe göre babam da gayet iyi durumda." Teknisyen klavyeye birkaç kez dokunuyor ve aşağıdaki yazıcı bir sürü ultrason fotoğrafı çıkarıyor.

Bana birkaç mendil uzatıyor ve Kendra'nın hafif yuvarlak karnındaki şeffaf jeli siliyorum ve hissetmek için avucumu uzatmaya direniyorum. Bebeğin elimin hemen altında hareket ettiğini biliyorum, keşke onları hissedebilseydim.

"Tekmeleri hissettiniz mi?" diye soruyor bize.

"Onları hissedebiliyorum ama bebek bugün biraz sessiz. Sully henüz bir şey hissetme şansı bulamadı."

"Bebek hala çok aktif, sadece o büyük tekmeleri atmıyor olabilir. Eminim bu gece onları hissedeceksin, özellikle de biraz portakal suyu içip dinlenirsen. Sanırım babam da önümüzdeki birkaç hafta içinde onları hissedebilecek."

Baba.

CHAPTER THIRTY-FIVE

SULLY

A Ben buza çıkarken birkaç oyuncu panolar boyunca konuşuyordu. Jeanine'in son antrenmanla ilgili notlarını gözden geçirirken düşüncelerim onların konuşmalarıyla bölündü. Düşündüğüm şey hakkında mı konuşuyorlar?

Onlar mı?

"Çoğu erkek bunu denedi. Yani neden denemesinler ki? Meyveli bir turtayı bile becerirler, bunun beklenmesi gerektiğini düşünüyorum," diyor Joey.

Timber gülüyor. " olmaz."

Cori devreye giriyor. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Evet. Teşekkürler, Cori. Benim de biraz açıklamaya ihtiyacım var. Kulak misafiri olurken kağıtları karıştırıyormuş gibi yapıyorum.

"Kendi aletlerini emmeye çalışan adamlar."

Duyduğumu sandığım şey buydu. Bunu .

Cori bir kahkaha atar. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü onlara soruyorum."

Şimdi Timber da işin içinde. "Bekle, *onlar* kim? Erkeklerin yanına gidip onlara hiç kendi aletlerini emmeyi deneyip denemediklerini mi soruyorsun?"

"Buzları eritmek için birebir," diye mırıldanıyor Cori.

Joey çubuğundaki bantın bir kısmını gelişigüzel düzeltiyor. "Hayır, ama dizlerimin üzerinde bir erkeğe sakso çekmek üzereysen, ona sorarım. Şimdiye kadar, yüzde yüz

erkekler hayatlarının bir noktasında kendi aletlerini emmeye çalışmışlardır." Yani, haksız değil.

"Kapa şu lanet ." Timber gülümseyerek inliyor, açıkça inanmıyor.

"Kahretsin, bu büyük bir nüfus çalışması."

Uh-oh, silah sesi gibi. Joey'nin orta parmağını kaldırdığını görmek için göz ucuyla onlara bakıyorum.

Delta yanındaki duvarı itiyor. "Tamam, bu işe bulaşmayacaktım ama lanet olsun, şimdi bulaştım. Peki, herhangi biri bunu yapabilir mi?"

Joey başını sallar. "Birkaç tane olabilir."

Cori sopasına yaslanıyor. "Nasıl bir şey olduğunu söylediler mi?" Gerçekten merak ediyormuş gibi gözlerini kısıyor.

Bu sefer Joey gülüyor. "Evet." Ne söyleyeceğini zaten biliyorum. "Ağızlarında bir penis varmış gibi hissettiklerini söylediler."

Kadınlar güler. Bu görevi yerine getirmiş herhangi bir erkeğe sorun, sikinizi yalatmaktan çok sik emmek gibi hissettirir. Bunu bildiğim için gurur duymuyorum ama işte buradayız.

Delta gözlerini kısar. "Bekle, otuzbir çekmeye ne dersin? Bu sadece başka birine mastürbasyon yapmak gibi hissettirmez mi?"

Cori . "Bu yüzden sadece vibratör kullanabiliyorum!"

Tamam, bu bilmem gerekenden çok daha fazlasıydı. Geri çekiliyorum.

Timber, "Hayır, kadınların kendilerini parmaklamasıyla aynı şey olmalı," diyor.

"Belki de Whit'e sormalısın." Joey, Delta ile konuşurken

homurdanıyor. Dur bakalım. Ne dedi? Neden Whit'ten bahsetti?

Delta ona bir bakış atıyor. "Belki de yapışkanların üzerinde çalışmalısın."

"Duymadın mı? Yapıştırma işim harika."

"Ben iki elimi de kullanabiliyorum! Her şeyi kullanabilirim!" Timber diyor ki.

Lanet olası kürtaj.

"Yüce Tanrım!" Bağırıyorum ve bir elimle kulaklarımı kapatıp bir pano tutuyorum. "Konuşmayı kesin. Hepiniz susun. Gidin. Kayın. Bir şeyler yapın! Sadece konuşmayı kesin."

Oyuncularımın klavyelerini tıngırdattığı ya da daha kötüsü Timber'ın neden bu kadar coşkuyla "*her şey!*" dediği zihnimden siliniyor.

Joey dışında herkes güler. Her zamanki gibi düğmeye basan Joey, "Hey, Koç... bunu yapabilir misin?" diye ekler.

Kafama silah dayasalar bile bu soruya cevap vermezdim.

"Bir dakika... birkaç sezon önce belinden sakatlanmamış mıydın?" diye soruyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çimdikleyerek. Başımı kaldırdım ve ona kaşlarımı çatarak baktım. "Çık oraya ve biraz replik yap!"

"Oooh, hayır teşekkürler. Bırakmaya çalışıyorum. Şu *Trainwreck Breck* olayını kontrol altına almam lazım."

Başımı Jeanine'e doğru çevirdim. "Bu bir kabus mu?" İlk maçımıza haftalar var ve o maçtan önce Jeanine'in tavırlarında ciddi bir değişiklik yapması gerekiyor.

Jeanine buzu işaret ediyor. "Breck. Çizgiler. Şimdi."

Joey parmağıyla Jeanine'i işaret eder. "İşte başlıyoruz! Kırbacı şaklat, Buz Kraliçesi Jeanine! Bunu sevdim!"

"Yemin ederim..." Başımı sallayarak asistan koçuma söylüyorum. O da "Aynen," diye yanıtlıyor.

Joey Breck tam bir baş belası. Genelde zararsız geyik muhabbetleridir ama çalışanlarımızdan birinden dün gece onu bir kulüpte fena halde eğlenirken gördüklerine dair bir mesaj aldım. Eminim şu anda paten kaydığı o çanta çizgileri onu barda içtiği her karardan pişman ediyordur. Buzumun üzerine kusmasa iyi olur.

PWHL, bir oyuncunun çok fazla olumsuz ilgi çekmesi için çok yeni. Kadın sporcular için çifte standart var. Kimse bir NHL oyuncusunun yumruk atmasını ya da kolunda birkaç kadınla bardan sarhoş ayrılmasını iki kere düşünmüyor. Ancak oyuncularımızdan biri sarhoş bir şekilde insanların üzerinde dans ederken görüldüğünde birdenbire haber oluyor. Sinir bozucu ama olan bu. Yeni organizasyonumuz Joey her dışarı çıktığında ve birkaç kadeh attığında yakalayıp öldürmeyi göze alamaz.

Tünelden çıkan kameramanlardan birini fark edene kadar hayal kırıklığı kaşlarımı çatıyor. Kendra burada ve yüzümü süsleyen yarım gülümsemeye engel olamıyorum. Ayrıca ekibin daha önce oyuncuların oral seks tartışmasını çekme şansı bulamadığına da şükrediyorum. Bunu beynimden silebilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek.

Ekipman çantasını taşıyor ve bir tablet çıkarıp tıklamaya başlıyor. Kamera operatörü Lance'in kurulum yaptığı ziyaretçi bankına doğru kayıyorum.

"İkinizin de bir şeye ihtiyacı var mı?" Kendra'ya bakarak soruyorum. Onunla konuştuğumu biliyor.

"Hayır, biz iyiyiz," diyor sahte bir gülümseme ve sert bir bakışla.

"Asistanlardan birine biraz su ve atıştırmalık getirmesini söyleyeceğim." Ona göz kırpıyorum.

Lance, çekimi dengelemeye yardımcı olması için video kamerayı tutmak üzere yelek gibi giydiği bir düzeneği bağlarken hiçbir şeyden habersizdir. Ayağa kalkıyor ve çekim için ikinci bir tripod kurmak üzere pleksiglasın üzerindeki deliklerden birine yöneliyor. Jeanine buzun üzerinde savunma talimleri yapıyor. Paklar uçmaya başlar başlamaz kameraların bariyerlerin arkasına saklandığını öğrendim. Muhtemelen akıllıca.

"Dur, ben iyiyim." Kelimenin sonundaki *p* harfini oluşturmak için dudaklarını bir araya getirişine gülümsüyorum.

"Günah kutusuna gidiyorsun."

"Neden?"

Ceza sahasını gösteriyorum. "Çünkü kask takmıyorsun ve o diskler havada saatte seksen mil hızla uçuyor. Hadi." Hokey sıralarının iğrenç olduğundan bahsetmiyorum bile. Tükürük ve kim bilir başka nelerle dolu.

Gözlerini deviriyor ve isteksizce yedek kulübesinin yanındaki ceza kutusuna giriyor. Onun için oraya daha iyi bir sandalye koydurmayı aklıma not ediyorum. Onunla ilgilenmemi istemiyor ama onun rahatlığı konusunda elimde çok fazla kontrol var. Onunla ilgilenmek hoşuma gidiyor. Özellikle de şimdi çocuğuma hamile olduğu için. Önümüzdeki birkaç ay kendime hakim olup olmadığımı test edecek.

"Sully."

Whit'in sesi etrafımda dönmeme neden oldu, gözlerindeki meraklı titreşim bana son birkaç dakikadır Kendra ile olan etkileşimimi izlediğini söylüyor. Onun yanındayken gülümseme şeklim muhtemelen oldukça flörtöz görünüyor.

"Bir kelime mi?"

Başımı sallıyorum ve onun durduğu yere doğru kayıyorum. Kendra'ya doğru başını sallıyor. "Gösteri nasıl gidiyor?"

En rahat omuz silkmemle ona bakıp, "En sevdiğim şey değil ama başa çıkmak kolaylaşıyor," diyorum.

Başını sallar. "Bunu duyduğuma sevindim. Eminim bu prodüksiyona çok şey bağlı olduğunu biliyorsunuzdur. Çok fazla para el değiştiriyor - bu ekibin ihtiyacı olan para." Bakışları mesajını kelimelerinden daha iyi iletiyor. Bana bu işi berbat etmememi söylüyor.

Başımı salladım. "Anladım."

"Her şeyi sizin omuzlarınıza yüklemek haksızlık olur ama kurumsal bir sponsora sahip olmak bu sezon başarımızı artırabilir ya da azaltabilir. Bu gösteri çok önemli." Gözlerimin dolmasını nasıl olduysa engelleyebildim. Bana ne dediğini anlıyorum ama lanet olsun, bu şovun bir önemi kalmayacağı günü iple çekiyorum. Kendra'yla herkesin içinde flört etmenin dikkat çekmeyeceği ve tek işimin koçluk yapmak olacağı günü. Bu inanılmaz takım ve bizi finallere götürmek.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-SIX

KENDRA

26 haftalık hamile

H Önümde yere diz çöküyor, ben yatağın kenarında biraz kıpırdanırken ayağımı avucunun içine alıyor.

"Kıpırdamadan dur," diyor daha da sırtarak. Ayak tırnaklarımı şaşırtıcı bir hassasiyetle boyarken gözlerini ayak parmaklarımdan ayırmıyor. Küçük fırça onun kocaman avuçlarında absürt görünüyor. Göbeğim kendi ayak parmaklarımı boyayamayacağım kadar büyük değil ama o bunu yapmak istedi ve ben de buna tanık olmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Ancak, benden daha istikrarlı bir eli olduğunu keşfettiğime göre, onu durdurmayacağım.

Kıpırdamam . "Elimde değil, gıdıklanıyorum."

"Belki de kelepçeleri tekrar çıkarmalıyım," diye mırıldanıyor. Tek kaşını kaldırarak bir an bana bakıyor. *Oh.*

Baştan çıkarıcı tehdit beni ayaklarımdaki dokunaklı hislerden uzaklaştırıyor. Beni bağladığı gecenin görüntüleri yüzüme yumuşak bir gülümseme yerleştiriyor. Anılar zihnimi doldururken vücut ısım yükseliyor. Bu çok ateşliydi. Kontrol

Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Gerçeklikten kaçabilmem için yoğun düşüncelerimi susturabilen tek erkek o.

"Biz hava harika olacak gibi görünüyor." "Ha?"

Başını eğiyor ve gözlerini kısıyor. "Aklında bir şey mi var bebeğim?"

Günümüze geri dönüp Conway'lerle Florida'ya yaptığımız tatil gezisini konuşurken ona gülümseyerek bakıyorum. Ayak parmaklarımı *Shoulda Blue Him* mavisine boyamasının nedeni. Paketlediğim yeni sundress ile mükemmel uyum sağlayan narin bir cerulean. Orada sadece birkaç gün kalacağız, ancak haftalarca gizlice dolaştıktan sonra, kameralar olmadan var olmamızı dört gözle bekliyorum. Gösteriden ve onunla birlikte gelen tüm stresten uzaklaşmak için bir şans, en çok da Sully için. Tedbirli olmak onun için zor oldu. Kelime oyunu yapıyorum.

"Çok kötüsün."

Kıkırdıyor. "Bu tırnaklar kurur kurumaz, bunu telafi edeceğim." Bana göz kırpmıyor. Çok seksi biri. Bana göz kırpmasına bayılıyorum ve bunu sadece bana yapıyor, bu da onu daha özel kılıyor.

"Florida'ya kadar beklemeniz gerekecek. Gitmemize sadece üç saat kaldı." Raleigh ve Barrett tatili birlikte geçireceğimizi bilen tek iki kişi. Sully ayak parmaklarıma üflüyor ve ben onun dokunuşundan irkiliyorum. Çok gıdıklanıyorum. Sonra yanındaki şeffaf celayı söküyor ve son kat boya ekliyor.

"Hızlı olacağım."

Bir kakhaha attım ve başımı salladım. Bu çok komik. "Hayır, tatlım. Yapmayacaksın."

Sully'nin hayatı buna bağlı olsa bile şipşak yapamayacağına eminim. -Bu bir şikayet değil. *Çok titiz*. Acele etmiyor ve her dakikası saf mutluluk. Bu adamın dayanıklılığı daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. O bir makine.

Raleigh ile konuştuktan sonra, bunun hokey oyuncuları için alışılmadık bir durum olmadığı anlaşıldı. Birkaç gün önce, onu yıpratmayı kendime görev edindim. İki saatin sonunda pes etmek zorunda kaldım. Onun için rekor sürenin ne merak ediyorum ama asla bilemeyeceğim. Sonuçlara dayanamazdım.

Serçe parmağımdaki son kat boyayı bitiriyor, cila şişesini kapatıyor ve bir kenara koyuyor. "İşte," diyor, başyapıtına hayranlıkla bakarken tatmin olmuş bir şekilde. "Fena değil, değil mi?"

Doğuştan yetenekli. "Eğer koçluk işi yürümezse, tırnak teknisyeni olarak gerçek bir geleceğin söyleyebilirim."

Baldırımı kaldırıp bileğime bir öpücük konduruyor. "Özgeçmişimi güncelleyeceğimden emin olabilirsin."

Ayak parmaklarımı oynatıyorum. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim... *Babacığım*," diye ekliyorum tatlı tatlı gülümseyerek.

Yavaşça yerden kalkar ve yatağın üzerine diz çöker. *Oops*. Bazen d- kelimesini söylemenin, bir casusun uyuyan ajanını tetikleyici bir kelimeyle harekete geçirmesine eşdeğer olduğunu unutuyorum.

Başımı şiddetle sallıyorum. "Hayır, ayak parmaklarım kuru değil!" Kahkahalar arasında söylüyorum.

İlerliyor, ayak bileklerimi yana atarak sırtüstü düşmeme neden oluyor. Yatağa bir bulut gibi yerleşiyorum.

Başını boynuma yaslayıp kulak mememi ısıırıyor. "Bunu bana baba demeden önce düşünecektin." Dişleri omzuma batıyor ve ben çığlık atıyorum. Şakacılığı beni çok tahrik ediyor.

"Nasıl istersin Kendra?" diye hırlıyor. *Sikeyim*. "İyi bir kız gibi bacaklarını açık tut ..." Sadece sözleriyle bile gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Elleri dizlerimin arkasını kavırıyor ve kalçalarımı ayırıyor. "Bahse girerim seni böyle sikersem o güzel ayak parmaklarını mahvetmem." I

Biliyorum nasıl Bu Biter. Ben yaparım.son yukarı geçti

Dışarı, tükenmiş, ve dalgın, ve ben daha toplanmayı bile bitirmedim. Sahip olduğum tüm otokontrolü topladıktan sonra onu üzerimden itiyorum ve başımı sallıyorum. "Söz veriyorum, kiraladığımız eve yerleşir yerleşmez bana ne istersen yapmana izin vereceğim, ama beni her becerdiğinde beynim pelteye dönüyor ve ben hâlâ

çantamı hazırlamam gerekiyor."

İnleyerek boynuma bir öpücük daha konduruyor, sonra yuvarlanıp dramatik bir şekilde yatağa düşüyor. Bunun doğru olduğunu biliyor. Fikrini değiştirmeden önce ayağa kalkıp banyoya gidiyorum, makyaj malzemelerimi bir seyahat çantasına yığıyorum ve diğer banyo malzemelerimi topluyorum. Hiç işle ilgili olmayan bir şey için seyahat ettim mi? Yaptıysam bile hatırlamıyorum. Hatta en son ne zaman Noel'de izin aldığımı bile hatırlamıyorum! Dürüst olmak gerekirse, telefon görüşmeleriyle bölünmeden çalışabildiğim tek gün.

Sully hayatıma girdi... ve manzaram sonsuza dek değişti.

SULLY

Uçak bulutları yarıp geçerken küçük oval pencereden dışarı bakıyor. O kadar güzel ki. Hayatımda istediğim her şey çok yakınımda. Tırnakları ayak parmaklarına uyacak şekilde boyanmış elini kucağına koyuyor, ben de kendi elimi üstüne koyup parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. İlk kez toplum içinde el ele tutuşuyoruz. Bu küçük bir jest ama bizim için muazzam bir dönüm noktası. Bir gün bunu her zaman yapacağımıza dair bir söz.

Havaalanında ve uçağa binerken mesafemizi koruduk, ancak birinci sınıf koltuklar bize ekstra mahremiyet sağlıyor ve koridorun karşısındaki arkadaşlarımızla kendimiz olabiliyoruz. Sette, okşamalarımı gizlemek için küçük yollar buluyorum. Mikrofonumu yakama taktığında elimin tersiyle gizlice karnını sıyrıyorum. Bana yeni bir pil takımı verirken parmaklarımız sürtünüyor. Kimse bakmıyorken yan tarafını sıkıyorum. Beni kiminle yemek yerken çekerlerse çeksinler, istediğim tek kişinin o olduğunu hatırlatan küçük jestler. Hiç şaşmadan, her gizli dokunuşumda bana o yatak odası bakışlarını atıyor. Sırlardan daha fazlasını hak ediyor, ama şu anda ihtiyacı olan buysa, onun yolundan gideceğim.

Birbirine bağlı parmaklarımıza bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor ve biz birbirimize bakarken gözleri parlıyor. Sevgimizi herkesin önünde göstermemizin önemini anlaması göğsüme çarpıyor. Yutkunuyorum. Bu büyük bir olay. İlk kez birine karşı bu kadar güçlü hissediyorum. Bırakmadan, boynunu kavrayabilmek için vücudumu döndürüyorum ve eğilip dudaklarımı onunkilere yerleştiriyorum. Küçük bir nefes çekiyor ve beni öperken avucumu kavlıyor, ona karşı hissettiğim her yoğun duyguya karşılık veriyor.

Daha yeni geldik ama şimdiden tatilimizin daha uzun olmasını diliyorum. Kendimiz olmak ve arkadaşlarımızın önünde sevgimizi saklamak zorunda kalmamak her şeydir. Barrett ve ben sahilde yan yana iki küçük bungalov kiraladık. Mükemmel bir yer.

İkisinin arasında ortak bir ateş çukuru bulunuyor ve güneş ufkun altına inerken alevlerin etrafındaki adirondack sandalyelerde rahatça oturuyoruz. Okyanustan gelen rüzgar ateşimizi küçük tutuyor ama bizi sıcak tutmaya yetiyor.

Barrett'in annesi Sue, iki torunuyla birlikte kumda oynuyor. Önümüzdeki Mayıs ayında yedi yaşına girecek olan Arthur ile kumu kazarken, biz farkına varmadan bir yaşına girecek olan Darby'yi bacaklarının arasına alıyor.

Barrett bana gülümsüyor, biz de kadınlarımızın birbirleriyle olan ilişkilerini izliyoruz. Konu arkadaşlar olduğunda, nicelikten ziyade niteliğe inanan biriym. Ben sessiz bir adamım, Barrett benim en yakın arkadaşım ve böyle bir tatilin benim için ne kadar önemli olduğunu anlaması çok şey ifade ediyor. O ve Raleigh Hawaii'de birbirlerine yeniden bağlandılar ve sanırım bunun Kendra ve benim için de aynı şeyi yapacağını umuyordu.

Bana en yakın insanlarla sorunsuz bir şekilde uyum sağlıyor. Kendra bana hamile olduğunu söylemeye hazır olmadan önce Raleigh'i kenara çekip ona destek olduğu için teşekkür ettim bile. Keşke ben olsaydım, ama sırtını dayayabileceği biri olduğu için mutluyum ve o kişinin Raleigh olmasına minnettarım. Raleigh'i severim, iyi bir kalbi var ve Arthur'a hamile kaldığında Barrett ile benzer bir durum yaşadı. Aralarındaki dostluğun büyüdüğünü görmek kalbimi ısıtıyor.

Gökyüzü alacakaranlığa dönüyor ve Büyükanne Sue küçük Darby'yi alıyor, Arthur heyecanla önden koşup elinde bir şey sallarken bize doğru geliyor. Yaklaştıkça onun büyük bir deniz kabuğu olduğunu görüyorum.

"Büyük bir deniz kabuğu buldum!" diye heyecanla bağırıyor.

Büyükanne Sue, Darby'yi kızına kollarını uzatan Raleigh'e verir, ardından açık koltuklardan birine oturur ve Arthur kabuğunu gururla sunup herkesin hayran kalması için bulduğunu sergilerken kıkırdar.

"Vay canına! Görebilir miyim?" Kendra soruyor.

Arthur ona yakından göstermek için acele eder. Adirondack sandalyesinde öne doğru eğilir ve Arthur da ona uzatır.

"Bu özel bir kabuk," diyor ona. "Bu bir yıldırım balinası."

"Çocuklar! Bu bir yıldırım balinası!" diye omzunun üzerinden sanki biz duymamışız gibi anons ediyor.

"Onu özel kılan nedir?" diye soruyor.

Kabuğu çevirip üst kısmını gösteriyor. "Bu solak bir deniz kabuğu. Bunu görüyor musun?" Parmağını sarmalın üzerinde gezdiriyor. "Spirali saat yönünün tersine gidiyor, çoğu kabuk saat yönünde sarılır."

"Harika!" Arthur gözlerini kocaman açmış, onun her kelimesine kilitlenmiş. "Uzun, çok uzun zaman önce, özel törenlerde kullanılırlardı."

Kadın kabuğu ona geri veriyor ve adam sanki dünyadaki en nadide hazineymiş gibi kabuğa bakıyor. Çok eğlenceli. Arthur öğrenirken sünger gibidir.

bir şey hakkında. Koalalar onun uzmanlık alanı ve çocuğun gerçekleri nasıl sıraladığı çılginca. Kendra'nın yıldırım balinası bilgisini paylaştıktan sonra ondan büyük puanlar kazandığını hissediyorum.

Niş konular hakkında bilgi edinmesinin neden bu kadar tahrik edici olduğundan emin değilim ama öyle. Onu ilginç bulduğu bir konuda ineklerken görmek hoşuma gidiyor. Beni mürekkep balığı belgeselini izlediğimiz geceye geri götürdü. O gece acı tatlıydı. Birbirimizi tanıdıkça ona daha çok aşık oldum. Hiçbir gariplik yoktu ve saatin kaç olduğunu görmek için telefonuna bakmasaydı sohbetimiz sabaha kadar sürebilirdi.

Başka kadınlarla birlikte oldum, bu bağlantıların çoğu tamamen fizikseldi, ama konuştuğumuzda saatler saniyeler gibi eriyip gidiyor.

Otel rezervasyonumu kaybetmenin verdiği rahatsızlık hayatımın en güzel gecesine dönüştü ama o gecenin sonunda ona istediğim gibi sahip olamadım. Öpüşünü arzulamak acı vericiydi, ama bunun yerine onu yanıma çektim ve olabildiğince sıkı tuttum. Sanki ikimizin anısına tutunuyordum, bırakmak istemiyordum. Sabah onu serbest bırakmak zorunda kalacağımı bilmek zordu. O gece zar zor uyudum, kokusunu içime çektim, tenini tenimde hissettim ve vücudunun kıvrımlarını ezberledim. Eğer bu onunla geçirdiğim son geceyse, vermek istediği her şeyi alacaktım.

Döndüğümüzde ondan tekrar vazgeçmek zorunda kalacağımı hatırlatan acı hatırlatmayı yutuyorum. Önümüzdeki bir hafta boyunca o tamamen bana ait, bu yüzden şimdi bunun üzerinde durmama gerek yok.

Uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum ve sıkıyorum. Başını sallıyor.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter," diyorum. Kendra battaniyeyi sandalyenin kenarına bırakıp ayağa kalkıyor ve bir esneme ekliyor. Büyük bir seyahat günü geçirdik. Muhtemelen çok yorulmuştur. Yorulmadıysa bile ben onunla işimi bitirene kadar yorulmuş olacak.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

B Bungalovumuza döndüğümüzde, Kendra en-suite banyodaki küvetin kenarında oturuyor.

"Hiç aç mısın?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Akşam yemeğinden sonra hâlâ tokum. Tekrar daha fazla yiyebilmek çok iyi hissettiriyor." Bu sözler çok rahatlatıcı. Şimdi ikinci üç aylık dönemdeyiz, iştahı geri geliyor ve mide bulantısı azalıyor. İhtiyacı olan besinleri aldığından emin olmak için ekstra önlemler almamız gerekeceğinden endişeleniyordum.

"Ooh! Bebek tekmeledi!" diyor bana bakarak. Onun heyecanını severek sırtıtıyorum. Yakında o tekmeleri ben de hissedebileceğim. Duşa uzanıp suyu açıyorum ve ısınmasını bekliyorum, böylece ayaklarımızdaki ve vücudumuzdaki kumu yıkayabileceğiz.

"Bu gece saçını yıkayacak mısın?"

"Hayır, bırakıyorum."

Başımı sallıyorum ve suyu çıkarılabilir duş başlığına yönlendirmek için bir düğmeyi çeviriyorum. Soyunuyorum ve duşta fayans kaplı bankın üzerine otururken hırıltılı bir ses çıkarıyorum. Eklemlerim beni öldürüyor. Yaşım ilerledikçe, profesyonel hokey oynamanın vücuduma verdiği zararı daha fazla hissediyorum. Seyahatle geçen bir günün ardından

ve sahilde koşarken dizlerim bana koca bir *siktir* çekiyor. Buharlı suyu eklemelerimin üzerine döküyorum ve yüksek sesle iç çekiyorum. Bu çok güzel.

"Orada iyi misin, ihtiyar?"

Kazmasına kıkırdadım. "Kıyafetlerini çıkar ve buraya gel."

"Evet, baba."

Evet. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bo büyüdüğü için son zamanlarda sırt üstü yatmakta zorlanıyor. Bu kolay bir çözüm.

Başımı yana eğerek cam duş kapısından onun soyunmasını izliyorum. Çok mükemmel. Ayaklarının dibine düşen her giysi parçasıyla daha da sertleşiyorum. Sütyenini açtığında inliyorum. Ona verdiğim tepkiyi gözlemlerken gözleri neşeyle parlıyor, sonra yavaş striptiziyle bana işkence ediyor. Duşun kapısını açıp içeri girdiğinde elini tutup onu önüme götürüyorum. Beni öpmek için eğiliyor ve avuçlarımı yanlarına koyuyorum, başparmaklarım kalça kemikleri üzerinde daireler çiziyor, sonra kıkına bir darbe indiriyorum. Nefesi kesiliyor ve gülerek geri çekiliyor, ben de acıyı ovarak uzaklaştırıyorum.

"Dayağı hak edecek ne yaptım?"

"Benimle dalga geçiyor... ama çoğunlukla istediğim için." Hak etse de etmese de kıkını tokatlamak istiyorum; avuç izlerimle çok güzel. Gözlerini deviriyor ve ağzımı meme uçlarından birinin etrafında kapatıyorum, renkleri öncekinden daha derin. Sessiz mırıltısı sikime daha fazla kan gönderiyor. Başımı ona yaslıyor, ama ben kalkıp diğerine geçmeden önce göğüslerinin arasına bir öpücük konduruyorum. Ağırlar ve o düşünceler yine aklıma üşüşüyor. Göğüslerinden sikime damlayan süt görüntüleri. Geliştirdiğim bu fetişe emzirme sapkınlığı dendiğini öğrendim.

Daha sert emiyorum ve o inliyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ve beni izlerken gözlerindeki şaşkın ifadeye bayılıyorum. "Tanrım, Sully... biraz daha emersen ağzın sütle dolacak," diye şaka yapıyor. Bu düşünce beni daha da tahrik ediyor ve ona geliştirdiğim bu emzirme sapkınlığından bahsetmenin zamanının geldiğini fark ediyorum - bu konudaki son fantezimden sonra internette biraz araştırma yaptım. Dışarıda kadının anne sütünden tahrik olan tek erkek olmadığımı görmek beni rahatlatmıştı.

Meme ucunu serbest bırakıyorum. "Bu kötü mü olurdu?" Kıkırdıyor. "Ha?"

"Bana izin verir misin?"

Gözleri daha da büyüyor ve söylediklerimi düşünürken kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Sırıttıyor, sonra ellerimi tutup göğüslerine götürüyor ve ben de onları yoğurmaya başlıyorum. "Bu seni tahrik ediyor mu, Sully?"

Yutkunuyorum, aklımdan geçen düşüncelerden iğrenmediği için sersemlemiş hissediyorum. "Evet."

"Sence tadım nasıl olacak?"

İnledim. "Şeker gibi, bebeğim."

Gözleri tam zamanında aşağıya bakıyor ve aletimin titrediğini görüyor. Sırıttı. "Evet, tadıma bakabilirsin."

Donup kalıyorum ve ona bakıyorum. Ciddi miydi? "Gerçekten mi?"

"Biraz sıcak..." Gergin bir kahkaha atıyor. "Bu garip mi?"

Lanet olsun, bu kadın. "Lanet olsun, Kendra." Dilimi düzleştirip meme ucunu yalıyorum ve ondan kaçan nefesin tadını çıkarıyorum. "Hayır... Sen inanılmazsın, bunu biliyor musun?"

Bu ihtiyacım konusunda bu kadar açık fikirli olmasını seviyorum ama zamanı geldiğinde beni şımartmaya ve bunun bir parçası olmama izin vermeye istekli olduğuna inanamıyorum. Çocuğumuzu emzirmesinde cinsel bir şey yok, bu şekilde hayat verebilmesi çok güzel, ama anne sütünün vücudundan damladığını ve benim onu yaladığımı hayal etmek çılgınca bir tahrik.

Onu döndürerek kucağıma çekiyorum. Boynu ve omzu arasındaki tatlı noktayı ısııyorum ve o da destek için avuç içini boynumun arkasına geçiriyor. Dizlerinin altını kavrayarak etine masaj yapıyorum. Ben yükseldikçe nefes alış verışı artıyor. Bacaklarını her iki bacağıma doladığımda tamamen açıkta kalıyor. Onunla saatlerce oynayabilirim.

Ellerimi altından çekerek avuçlarımı kalçalarına koyuyorum, sonra baldırlarına doğru kaydırıyorum ve tekrar yukarı kaldırıyorum, dokunuşumla onu kızdırıyorum.

"Sen çok tatlı küçük bir şeysin," diye kulağına homurdanıyorum. "Öyle değil ?"

Aşağı uzanıyor, baldırlarımı kavırıyor ve tutunuyor. Yumuşak, çaresiz miyavlaması çok ateşli. Tekrar bacaklarının arasında gezinirken, parmaklarımın iç uyluklarının her iki yanındaki kıvrıma kadar keşfetmesine ve sürüklemesine izin veriyorum. Onu orada kavırıyorum ve ellerimde seğiriyor, tüm kasları geriliyor.

Tekrar yoğurmadan önce tepe noktasında duruyorum. Parmak uçlarım onun ıslaklığından kayganlaşıyor ve beni sıkıca kavradığı için iniltisi acınası bir hal alıyor.

Sağ elim dudaklarını ayırıp dolgun klitorisini okşuyor. O kadar tahrik olmuş ki gözümü iki kere kırpmam gerekiyor. Her yerimde olmasını istiyorum, ama bu

Onun hakkında.

Tanrım, böyle olduğunda çok sevimli oluyor. Eminim şimdi boşalmasını istesem, iki parmağımı sokup klitorisine üfleyebilirim ve patlar. Duş başlığını alıp ayarlarını buğuya getiriyorum.

"Hayır, hayır, hayır," diye sızlanıyor. "Gelmek istiyorum."

"Ah, ama benim muhtaç küçük kızıma dönüşmeni izlemek benim için çok eğlenceli." Hiçbir uyarıda bulunmadan klitorisini tokatlıyorum ve sevdiğim lakabı haykırdığında vücudu kucağımda kıvranıyor.

"Aferin kızım... Bırak baban eğlensin."

Buğulu duş başlığını klitorisinden uzağa yerleştiriyorum, minik damlacıklar ona en ufak bir his veriyor. Daha fazlasını ararken kalçaları dalgalanıyor. Titreyerek nefes veriyor. İçinde bir hayal kırıklığı oluşuyor. Biraz daha yaklaşıtıyorum, ona biraz daha veriyorum ve dizlerime daha yakın oturması için onu öne doğru itiyorum. Sonra sol kolumu onun etrafına doluyorum ve sırt üstü yatırarak daha da fazlasını ortaya çıkarıyorum. Duş başlığını nabza göre ayarlıyorum ve kıcıyla aynı hizaya getiriyorum.

"Siktir," diye hıçkırıyor. Daha da rahatlarırken bacakları ayrılıyor. Sonra sise geri dönüyorum, klitorisine hafif bir spreya yağıdırıyorum. Homurdanmaya ve kucağımda kıpırdanmaya başlayana kadar bunu birkaç tur daha yapıyorum. Kendini kaldırıp amını benim sertleşmiş sikimle aynı hizaya getiriyor.

Onu kaldırdıktan sonra yavaşça üzerime indiriyorum ve ben içine yerleşene kadar yol boyunca inliyor. Baldırları şimdi gerçekten titriyor.

"Daha iyi mi?"

"O kadar iyi ki..." Bana doğru eğiliyor ve minyon eli yılan gibi aşağı inerek taşaklarımı kavıyor, onları çekiştiriyor. *Lanet* olsun. "Oynayamayacağımı hiç söylemedin." Sesindeki gülümseme çok eğlenceli. Kendra benim kriptonitim. Duş başlığını tekrar titreşimli hale getirerek kalçasının yan tarafına, klitorisine bir inçten daha az bir mesafeye getiriyorum. "Aman Tanrım," diye sızlanıyor, beni o kadar sert sıkıyor ki kaşlarım havaya kalkıyor.

"Lanet olsun, sikimi mengeneyle almışsın."

İleri geri sallanmamaya çalışarak mırıldanıyor.

Titreyen elleri çok seksi ve dokunulmak için can atması çok güzel. Duş başlığını güçlü bir spreya ayarlayıp bacaklarında aşağı yukarı gezdiriyorum. Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor. Yapışkan uyarılmışlığı sikimin dibinde . Çok güzeldi.

"Mm-hm," diye anlaşarak inliyorum. Arkama yaslanıp uzanıyorum ve ıslanmış dudaklarını ayırıyorum, sonra duş başlığını tam istediği yere getiriyorum, spreyi klitorisine yukarı ve aşağı gönderiyorum.

Öne doğru atılmaya çalışıyor ama bir kolumu göğsüne atıp onu kendime doğru çekiyorum, bir avucumu boynunun dibinde tutuyorum. "Kıpırdama bebeğim. Henüz işimiz bitmedi."

Tavana ve pantolonuna bakarken başını omzuma yaslıyor. Çenesini kavriyorum, kendimi eğiyorum ve başını bana doğru çeviriyorum.

"İşte benim kızım." Elim klitorisine karşı su basıncını artırmak için hafifçe geri çekiliyor. Amı kasılırken kaşları birbirine yapışıyor. Tüm vücudu kucağımda titriyor ve yüzü tatlı bir rahatlamaya dönüşürken daha da geniş sırtıyorum. Hala çenesini kavrarken başparmağımla yanağını okşuyorum ve boşalırken gözlerimin içine bakması için onu zorluyorum. Kelimeleri çıkarmaya çalışıyor ama hepsi karmakarışık. Zevkin içinde kaybolduğunu anlayarak başımı sallıyorum. Amının çırpınışları beni öldürüyor. "Şşşt, aynen böyle. Kahretsin Kendra, şu haline bak... Kesinlikle büyüleyici." Duş başlığıyla durmuyorum ve aşırı uyarılma yüzünden ellerimi uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Neredeyse, bebeğim. Babana bir tane daha ver ..."

Amının yavaşça daraldığını tekrar hissedinceye kadar deli gibi seğiriyor. İşte geliyor... Dudaklarımı kısa bir süreliğine onunkilere bastırıyorum, ta ki başka bir orgazm onu sarmadan önce.

"İşte bu! Siktir, bebeğim!" Onunla birlikte boşalmamaya çalışırken dişlerimi gıcırdatarak övüyorum. Duş başlığını çekiyorum ve dinlenmesine izin veriyorum. Göğsü maraton koşmuş gibi kabarıyor. "Hiç şüphe yok, sen benim için yaratılmışsın."

Başını sallıyor, sonra kucağımdan iniyor ve sikimi onun içinde bırakıyor. Kahretsin, çok güzel görünüyor. Bacakları sallanıyor ve dizleri büküldüğünde onu sabitlemek için uzanıyorum. "Yavaş ol. Biraz yavaşla."

Başını sallıyor ve aşağı inip bacaklarımı açıyor, sonra da beni ağzına alıyor. Ağzım açık kaldı.

Tanrım, bu kadın. "Lanet olsun,"

diye inledim. "Kendra."

Sikimi kavrayışı titrek, ama ağzı her santimini alırken sağlam. O büyük gri gözler bana bakıyor ve ben inanamayarak başımı sallıyorum. "Gerçek dışı," diye mırıldanıyorum, karşımdaki kadın karşısında dehşete düşmüştüm.

Yanaklarını çukurlaştırıp tüm emişi uca odaklarken eli tabanda bükölüyor. kaybettiiğimde kükrüyorum. Etrafımda inliyor ve benim

Avuç içim boynunun arkasını buluyor ve orada bitirmem için gereken hızı ayarlıyorum. Parmaklarımı uzunluğumun etrafında yaptığı yumruğun üzerine sarıyorum ve üç kez sıkıyorum.

"Bana ," diyorum.

Muhteşem gözleri benimkileri buluyor ve nefesim göğsümde düğümleniyor. Önümdeki görüntü beni mest ediyor. Yapabileceğimi hiç düşünmediğim şeyleri bana hissettiren bu inanılmaz kadın. Karnı çocuğumla doluyken ve ağzı sikime sarılmışken mi? O benim özlediğim her şey. Beklediğim ama asla bulamayacağımı düşündüğüm her şey.

"Sen benimsin. Her zaman," diyorum ona. "Söz veriyorum."

Gözleri yaşlarla doluyor ve ben çenesini kucaklıyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına kilitleme ihtiyacı çok güçlü, ama hemen şimdi boşalmazsam olacıklardan korkuyorum. Çok uzun zamandır kendimi kandırıyorum.

"Hazır mısın?" Ona soruyorum. Başını sallıyor ve ben de yüzünü kavrayıp göz teması kuruyorum. "Aferin kızıma." Ağzının içine giriyorum ve orgazma teslim olup döllerimi boğazından aşağı boşaltırken çenem düşüyor. Yutkunuyor ve dudağımı ısıriyorum, son damlayı çıkarırken inliyorum.

Neyse ki oturuyorum, yoksa muhtemelen yere yığılırdım. Onu kucağıma çekecek gücü buluyorum ve her şeyimle onu öperken parmaklarımı saçlarına gömüyorum.

"Sonsuza kadar, Kendra." Bunun o anlık bir şey olmadığını bilmesini istiyorum. Fındık sonrası netlik saçmalığı yok. O benim her şeyim... ve onu çok seviyorum.

Küçük bir inilti çıkarıyor. "Sonsuza dek," diyor ve dudaklarına karşı inliyorum.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

SULLY

W Kızım bu Noel sabahı o elbiseyi giydiğinde şiddeti seçti. Bu en güzel hediye. Ona Noel için aldığım şey eve döndü. Lanet olsun. Daha önce onu saran bir şey giydiğini görmemiştim.

ve parmaklarım onun her santimini keşfetmek için kaşınıyor. Tekrar. Dün geceden sonra, günü atlatacak kadar doymuştum.

-Ama o güneş elbisesiyle dışarı çıkar çıkmaz tek yapmak istediğim onu bir mağara adamı gibi omzuma atıp bütün gün yatak odasında saklanmaktı. Bugünkü gezi için o kadar heyecanlıydı ki onu bundan mahrum etmek istemedim.

Barrett sahili keşfetmek ve Noel'i bir ton hediye olmadan kutlamak için biraz güneşlenmek üzere bir tekne kiraladı. Annesi Sue, Raleigh ve çocuklarla birlikte kamaralı teknede bize katılacak. Anılar maddi şeylere tercih edilir. Arabayı kiraladığımız yerden almaya gittiğimizde, kasadaki adamlardan biri gözlerini Kendra'dan alamadı. Onu önüme çektim ve karnına koruyucu bir el koydum, sonra da ona ters ters baktım. Birine karşı hiç bu kadar sahiplenici hissetmemiştim. Genelde oldukça soğukkanlıyım, kötü bir hakem kararı dışında beni heyecanlandıran pek bir şey olmaz. Ta ki ona kadar.

Bölgede gezinirken teknenin yan tarafından okyanus suyu fişkırıyor. Herkes pruvadaki güverte koltuklarında otururken ben kokpitte Barrett ile birlikteyim.

"Yani..." Bana bir bira uzatarak başladı.

Şişenin kapağını kapatıp cebime koyuyorum. "Ee," diye cevap veriyorum. "Dün gecen nasıldı?" diye soruyor sırtarak.

Kahretsin. Bizi duydu mu? Ayrı bungalovlardayız, ama sanırım birkaç pencерemiz açıktı ...

"İyi." *Olağanüstü*. "Neden sordunuz?"

Omuz silkiyor. "Arthur'un doldurulmuş koalasını almak için kamyonete gitmem gerekti..." Bana bir bakış attı, ben de görmezden geldim.

"Noel'den önceki geceydi, tüm komşular evinizde sevdiğinizizi ve ona bağırduğınızı duydu-"

"Evet, evet, tamam."

Sırıtiyorum. "Devam edebilirim..."

"Bir dahaki sefere daha düşük tutarız."

Kıkırdar ve tekneyi kıyı şeridine doğru yönlendirir. Bir süre sonra boğazını temizliyor. "Ondan hoşlanıyorum. Raleigh ondan *gerçekten* hoşlanıyor. Sadece senin adına mutlu olduğumu söylemek istedim. Çok geleneksel bir yol olmadığını biliyorum-"

Alay ediyorum. Evet, de diyebilirsin.

"Ama benim Raleigh'le tanışma şeklim de öyle değildi. Uyumlu olduğun birini bulduğuna sevindim."

Birama bakarak başımı sallıyorum. "Kesinlikle birbirimize uyuyoruz... Tatilinize eşlik etmemiz için bizi davet etmenize gerçekten minnettarım. Numara yapmak zorunda gerçekten çok güzeldi. Tam bir aptala dönüşmek istemem ama bu bana verebileceğin en güzel hediye. O yüzden teşekkürler."

Başını sallıyor. "Onu seviyor musun?" "Evet."

"Tamam, şimdi o sezon neden bu kadar berbat olduğumu anladınız mı?!"

Gülüyorum. "Özür dilerim, anlıyorum."

Barrett kaşlarını kaldırıyor ve içmem için şişesini uzatıyor. "Ona söyledin mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Onu korkutmak istemiyorum ama onun da benim kadar ciddi olduğunu biliyorum... Sadece önümüzdeki birkaç ayı atlatmamız gerekiyor. Berbat bir durum ama ne kadar beklemek zorundaysam o kadar bekleyeceğim. Eminim bunu herkesten daha iyi anlıyorsunuzdur." Raleigh için beş yıl beklemişti, birkaç ay daha beklemeliydi.

Hiçbir şey. Benim yanıma taşınmasını istiyorum. Onu görmek için iş dışında olmamızı beklemem gerekiyorsa, mesai dışındaki zamanımızın bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyorum.

Barrett başını sallar. "Evet, ama lanet olsun, hayat şimdi güzel. Üçüncüyü deneyebiliriz."

Başımı salladım ve güldüm. "Hey... sana kişisel bir soru. Raleigh emzirirken ... hiç ..."

Kocaman sırtıyor. "Aynen öyle." Gülüyorum. "Bekle, ciddi mi?"

"Kesinlikle." Omuzlarını kaldırıyor. "Neden bu kadar sıcak olduğunu bilmiyorum ama öyle."

Onunla çok fazla ortak noktamız var. "En iyi arkadaş olmamızın bir sebebi olduğunu biliyordum."

Pencereden dışarı, teknenin pruvasına doğru başını sallıyor. "Bunun için hazır mısın?"

Onun görüş açısını takip eden Kendra, Darby'yi kucağına alıyor ve birlikte geleceğimize dair hayallerle dolduğumda ciğerlerimdeki havayı emiyor. Aile barbeküleri, çocuklarımızın yan yana oynaması, aile tatilleri, doğum günlerinin ve dönüm noktalarının kutlanması. Belki de okula birlikte giderler. Darby'nin minik ayakları Kendra'nın kalçalarına dayanmış, onları zıplamak için bir sıçrama tahtası olarak kullanıyor.

"Evet, hazırım." Baba olmak hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmiyorum ama öğrenmeye kesinlikle hazırım. "Sakıncası yoksa...?"

"Devam et... Hey, Ral'i buraya gönder, olur mu?" "Üç numaralı bebeği deneyecek misin?"

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve şişeden bir yudum almadan önce gülümsüyor. "Belki."

Ben de öyle düşünmüştüm. Sırttım ve başımı salladım. "Siktiğimin sapığı."

Teknenin baş tarafına geldiğimde Kendra'nın yanına sıkışıyorum ve boynuna masaj yapmak için elimi sırtından yukarı kaydırıyorum. Dışarısı serin, herkesin sarılı olduğu bir battaniyesi var. Darby kendini yormuş olmalı çünkü Kendra'nın göğsüne yaslanmış huzur içinde dinleniyor. Şimdiye kadar gördüğüm en küçük can yeleğini giyerken yapabildiği kadarıyla. Henüz uykuya dalmadı ama gözlerini tembelce kırıştırdığına bakılırsa uzun sürmeyecektir.

Arthur büyükannesine ilkokul bahçesinde yaşanan en son ve en büyük dramı anlatıyor. Bir çocuk başka bir çocuğa çıkartma vermiş ama başka bir çocuğa vermemiş... ya da aynı derecede iğrenç bir şey. Raleigh ve Kendra, temelde robotik beşikler olduğunu öğrendiğim akıllı uyutucuları tartışıyorlar. Ebeveynlik benim çocuk büyüttüğüm günlerden bu yana çok değişti.

Kuzenlere bakıcılık yapıyorum. Konuşmaları bittiğinde Raleigh'e doğru eğildim.

"Barrett seninle bir konuda konuşmak istediğini söyledi." Arkamızdan teknenin kamarasını işaret ediyorum.

Gülümseyerek gözlerini deviriyor. "Yorulduysan onu geri götürebilirim?" diye soruyor Kendra'ya. "Bu kız bacak gününü atlamıyor."

"Hayır, harika gidiyor. Sanırım uykuya dalmak üzere."

"Mükemmel! Bu işe karışmayacağım." Raleigh battaniyesini bana uzatıyor ve zıplayarak köprüye doğru ilerliyor.

Kendra bana döndü. "Hey, battaniyeyi sırtını örtecek şekilde düzeltebilir misin?" Bana erişim sağlamak için öne doğru eğiliyor ve ben de battaniyeyi Darby'nin omuzlarına örtüyorum.

"İşte oldu," diyor bebeğe, sonra bana dönüyor. "Teşekkür ederim. Sanırım ateşi biraz düştü."

Sırtını koltuk yerine göğsüme yaslaması için bizi ayarlıyorum ve işaret parmağımı kızımın elbise askısını kavrayan minik elinin üzerinde gezdiriyorum. Kendra'nın şakağına bir öpücük kondurduktan sonra bir kolumu ona ve kucakladığı küçük bebeğe doluyorum. Çenemi Arthur ve Sue'ya dönük olan omzuna dayıyorum.

"İçeriden seni ve Darby'yi izliyordum," diye mırıldandım. "Ne düşündüğünü merak etmeden duramadım. Bir bebeği tutmak daha mı gerçek hissettiriyor?"

Sırıttırıyor. "Garip olacağını düşünmüştüm ama hiç de garip hissettirmiyor."

Başımı salladım. "Bunu söyleyebilirim, doğal görünmesini sağlıyorsun. Sanki daha önce yüzlerce kez yapmışsın gibi. Bu işte çok iyi olacaksın."

"Öyle mi?" diyor. "Sanırım bilmediğim çok şey var. Bir şeyleri ."

Kıkırdıyorum. "İkimiz de yapacağız. Sanırım bu da işin bir parçası."

Mırıldanarak onaylıyor ve parmaklarıyla Darby'nin beyaz-sarı buklelerini tarıyor. "Gergin misin?" diye soruyor.

"Dehşet içinde... ama ilk kez ebeveyn olacak olup da dehşete kapılmayan kimse olduğunu sanmıyorum." "Doğru," diye kabul ediyor.

"Ben de heyecanlıyım." Gergin olduğum için onunla bir aile kurmaktan heyecan duymadığımı düşünmesini istemiyorum. Yolculuğumuzun ikimizin de hayal ettiği gibi gitmeyebilir ama pişman değilim. Darby sanki uykusunda yemek yiyormuş gibi ağzını hareket ettiriyor. Bo'nun neye benzeyeceğini merak ediyorum. Daha çok ona mı yoksa bana mı benzeyecek yoksa ikimizin eşit bir karışımı mı olacak?

"Kahretsin... Bir bebeğimiz olacak Kendra." Elimi Darby'nin altından geçirip Kendra'nın karnına koyuyorum.

"Ne? Ne zamandan beri? Ne zamandan beri?" diye fısıldıyor panikle, gülümsemeden önce.

Başımı çevirip boynunu ısıırıyorum. "Ukala," diye mırıldandım. "Nasıl hissediyorsun?"

Başını sallıyor. "İyi. Sadece bu sabah biraz mide bulantısı var-" Vücudunun nasıl hissettiğini biliyorum ama kafasının nerede olduğunu kontrol etmek istiyorum.

"Zihinsel olarak. Sen ?"

İç çekiyor. "Korkuyorum... Aynı zamanda heyecanlıyım ama daha gencim Sully. Bu noktaya kadar tüm hayatını kariyerine odaklayabildin. Ben de aynısını yapabileceğimi düşündüm. Birkaç yıl çalışıp basamakları tırmanabileceğimi. Bebeğimizi doğurmayı seçtiğimde, onu o merdivendeki basamaklarla takas ettiğimi biliyordum. O kadar yükseğe tırmanamayacağım."

"Kendra-"

"Bu doğru. Kadınların her şeye sahip olabileceğini söyleyebilirler ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Çocuklarım olmadan tırmanabileceğim kadar yükseğe tırmanamayacağım. *Ama* bununla barışığım. Bu bebeği istiyorum. Onları zaten seviyorum... Sadece anneliğin benim için yeterli olmadığını anlamanı istiyorum. Bir kariyerim olmalı. Yaratıcı olmak istiyorum, bebeklerden daha fazlasını yapmak istiyorum. Tamam mı?"

Bu şekilde onun için üzülüyorum. Çok çabuk büyüyor. Çalışmaya devam etse bile, hayallerini feda ediyor. O haklı. Toplum muhtemelen çocuksuzlara fırsatlar sunacak. Başımı salladım. "Arzu ettiğin sürece yaratmaya devam etmen için gereken kaynaklara sahip olmanı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

CHAPTER THIRTY-NINE

MTelefonum Whit'ten gelen görüntülü bir aramayla çalıyor. Kendra'nın hâlâ uyuduğu yataktan yavaşça kalkıyorum ve oturma odasına doğru sürünerek gidiyorum, için kapıyı arkamdan nazikçe kapatıyorum. Whit Florida'da olduğumu biliyor ama Kendra'yla birlikte olduğumu bilmiyor. "Selam," diye cevap veriyorum. "Hiç bir gün izin almayı denedin mi?"

"Sen tatildeyken birilerinin buradaki işleri halletmesi gerekiyor." "Güzel. Her şey nasıl gidiyor?" Kanepeye oturdum ve önümüzdeki sezon için bazı program detaylarının üzerinden geçmesini dinledim. Elimizde Birkaç hafta sonra Boston'a karşı ilk maımız.

"TV şovu nasıl gidiyor?"

İ çekiyorum. Şehirden ayrılmadan önce, iki hafta içinde üç randevum vardı ve yemin ederim daha da kötüye gidiyorlar.

"Meh. Aynı eski. Sadece kontratı atlatmaya çalışıyorum." Konuya girmiyorum. Konuşma uzadıkça, Kendra'nın uyanıp buradan çıkıp gideceği konusunda daha da endişeleniyorum. "Eğer hepsi buysa-"

"Losyonumun nerede olduğunu biliyor musun?" Birden Kendra tam arkamda belirdi. "Sanırım senin Viking bebeğin şimdiden bende çatlaklar oluşturmaya başladı-"

O elimdeki telefona bakarken ben de aynı anda çeviriyorum. O ve Whit birbirlerine bakıyorlar.

"Aman Tanrım," diyor, olduğu yerde donup kalmış.

"Bir saniye," diyorum Whit'e, telefonumu yüzüstü üzerine koyarak. Kendra'nın koluna girip onu koridora yönlendiriyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor gözyaşlarının eşiğinde. " dilerim. Çok üzgünüm.

Bilmiyordum - söylememeliydim-"

"Hayır." Kollarımı vücuduna doladım ve onu kendime çektim. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Kendra. Onunla konuşacağım. Bana sadece birkaç dakika ver, tamam mı?"

Gömleğime doğru başını sallıyor ve ben de onu bırakıyorum. "Her şey yoluna girecek," diye güvence veriyorum.

Telefonuma dönerken iç çekerek küfrettiğini duyuyorum. Whit'in ofisinin kapısını çarptığını görmek için telefonu tam zamanında açıyorum. "Hamile mi lan o?!"

Bu retorik bir soru. Tekrar kanepeye otururken öfkesini çıkarmasına izin verdim. Rahat etsem iyi olur, bir süre burada olacağım. Bu kış çiğneme kısa sürmeyecek.

"Nasıl oldu, ne zaman doğacak?"

"Mart. Gösteriden önce hamile kaldı, tüm bunlar evraklar imzalanmadan önce oldu. Biz bilmiyorduk. Sözleşme yapıldığında hamile olduğunu bilmiyordu."

Ben açıkladıktan sonra gözleri daha az tehditkâr bakıyor. Başını sallıyor, parmaklarını ağzına götürüyor ve bakışlarını yere sabitliyor. Biz konuşurken ticari berber halısında yanmış bir delik oluşursa şaşırmayacağım. Belli ki kafasının içindeki çarklar dönüyor, ortaya koyduğum zaman çizelgesini birleştiriyor. Bir boşluk arıyor. Yok, inan bana. Bu duruma mümkün olan her açıdan baktım. Durumumuz hâlâ çok tehlikeli, ama tüm gerçekleri ortaya koyunca kulağa daha az skandal gibi geliyor. Bu bir kazaydı ama hiç pişmanlık duymuyorum.

"Birlikte bir şeyler yapmalıyız. Halkla ilişkilerle konuşun. Önüne geçmeliyiz. Öğrendiğinde neden bana söylemedin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sen yapar mıydın?" "Evet!" diye bağılıyor.

Saçmalık. Kendimi durduramadan, "O zaman neden bana Delta Makkonen'le aranızda neler döndüğünü anlatmıyorsun?" diye bağııyorum. Bu onu susturdu. Ona dik dik bakıyorum. "Oyuncularımdan biriyle ilişkin mi var?"

Gözlerini bana diyor, sonra başka tarafa bakıyor. Aramızda ağır bir sessizlik var. Durgunluk yüksek ve net.

"O zaman geri çekil," diyorum yavaşça.

Derin bir nefes alır ve omuzlarını gevşetir.

Ben de aynısını yapıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Sadece sözleşmenin bitmesini beklemeliyiz. Bana teklif ettikleri her kadınla çıkmaya devam ediyorum. Döndüğümde bir tane daha ayarladım bile. Prodüksiyon bitene kadar istediğim kadar kadınla görüşeceğim. Kendra kendi tarafında işleri sessiz tutuyor."

"Başka kim biliyor?"

"Sen, Barrett Conway ve karısı Raleigh." "Oh, hepsi bu mu?" Sesi alaycı bir tonda.

"Conway'ler bir bok demez," diye mırıldanıyorum. Cesaretimi topladıktan sonra aklımdan geçenı söylüyorum. "Reality şov olmadan yeterince iyi bir koç olmadığımı düşünüyorsanız, o zaman benden bu organizasyona katılmamı hiç istememeliydiniz."

Volta atmayı bıraktı ve bana kaşlarını çatı. "Takımımızın bir koçu var. Sen onların koçusun! Şu anda neden terlediğimi sanıyorsun? Reality şov umurunda değil, ne seni ne de bu sponsorluğu kaybetmek istiyorum."

Bunu takdir ediyorum. Kanepenin kenarında öne doğru eğilerek yere bakıyorum ve başımı sallıyorum. Ben onların koçuyum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum, Rogues benim takımım.

Whit, "Organizasyon bunu öğrenmemeli," diyor. Gözlerimiz buluştuğunda ensesini ovuşturuyor. "Bak, o yapım şirketinin sana, senin ona olduğundan daha fazla ihtiyacı var. Eğer kanal dava açarsa, bırak açsınlar. Gerekirse seni kendim geri getiririm. Bir yolunu buluruz."

KENDRA

Conway'ler yeni yıla girmek için Sue'nun evinde. Küçük bungalovumuzda ikimiz kutlamayı tercih ettik. Whit'in bizi ve bebeği öğrendiğine inanmıyorum ama Sully bir şey söylemeyeceğine ikna olmuş görünüyor çünkü görünüşe göre onun da kirli çamaşırları var. Kabul edilmesi gereken çok şey var ve sırrımızla ilgili endişelerime yardımcı olmadı. Şimdilik, bunun tadını çıkaracağım.

Bizim gecemiz. Bu saatte hâlâ uyanık olmama şaşırdım. Aldığımız tüm o temiz hava beni yeniden ilk üç aylık dönemdeymişim gibi hissettirdi. Çok yorgunum.

"On bir elli dokuz," diye anons ediyor Sully ve bana bir şampanya kadehi uzatıyor. Gülerek kadehi ondan alıyorum. "Köpüklü elma şarabı aldığına inanamıyorum.

Tam bir mısır patlağı."

Kanepede yanıma oturdu. "İlk yeni yıl. Kutlamalıyız," diyor kesin bir tavırla, sanki bu bir emirmiş gibi. Bir dev olmasına rağmen çok sevimli.

"Yeni yıl için aldığınız kararlar var mı?"

Saniye ibresi saatin kadranında hareket ederken gözünü saatinden ayırmıyor. "Bir çift."

"Ah, öyle mi?" Mantıklı olsa da onu kararları olan bir adam olarak düşünmemiştim. Bir plan yapan ve onu uygulayan bir tip; bir şey istediğinde onun peşinden gider. İlk maçı yaklaşıyor, bu yüzden eminim bu onun üzerinde ağır bir yük oluşturuyordur. "Herhangi birini paylaşmak ister misin?"

Saatine bakıp gülümsüyor. "Mutlu yıllar." Kocaman elleri yüzümü kavıyor ve beni öpmek için başını eğiyor. Endorfinler beynime hücum ediyor ve sanki uçuyorum. Dili dudaklarımın üzerinde kayar kaymaz ona açılıyorum. Boğazımdan küçük bir inilti kaçıyor. Körü körüne, kadehimi sehpanın üzerine koyuyorum ve kucağına oturmak için bir an duraklıyorum.

"Mutlu Yıllar," diyorum dudaklarına karşı, öpüşmemize geri dönüyoruz.

Elleri belime, oradan da beni kendine daha sıkı çektiği kıcıma iniyor.

"Kararımı bilmek ister misin?"

Bunu *şimdi* mi yapıyoruz? Derin bir nefes alıyorum ve dudaklarından çekiliyorum. "Tabii," diyorum küçük bir kahkaha atarak.

"Seni yanıma taşıyorum."

Kelimeler beynime kaydedilirken ona bakıyorum. "Taşınmak mı? Yani, taşınmak mı? Senin yanına taşınmam gibi mi?" Bu şimdiye kadar bir araya getirdiğim en saçma kelime dizisi olabilir ama beni hazırlıksız yakaladı.

Kıkırdıyor. "Şaşırdın mı?"

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. "Bebek yüzünden mi?" Ne diyorum ben, *tabii ki* bebek yüzünden!

"O kısmı daha uygun hale getiriyor... ama çoğunlukla birlikte yaşamak istediğim için." Bir şey söylememi bekliyor. Konuşmayı unutuyorum. "Kahretsin, yanlış mı anlıyorum?"

"Hayır!" Bağırıyorum. "Sadece bunun gerçekten istediğin şey olduğundan emin olmak istiyorum. Duygusal bir şey olmadığından emin olmak istiyorum."

Gülüyor. "Tabii ki duygusal bir şey!"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, bunu düşüncesizce yapmamızı önermediğinden emin olmak istiyorum. Bu büyük bir adım."

Sully başını sallıyor. Beni göğsüne bastırıyor ve parmaklarını sırtımda aşağı yukarı gezdirirken kollarımı boynuna doluyorum. "Seninle büyük adımlar atmaya hazırım."

"Tamam." Gülümsüyorum, dirseklerimi onun omuzlarına koyuyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. "Bunun nasıl gittiğini hayal ediyorsun?"

"Benim yanıma taşınmanı çok isterim. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen evinden kurtulmak zorunda değilsin. Ya da olduğun yerde kalmaya kararlıysan, evimi satabilirim."

"Daha yeni inşa ."

Omuz silkiyor. Sanki yeni bir arsaya ve bir milyona yakın para harcaması önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. Gerçekçi olalım, benim evim onun boyunda bir adam için yeterince büyük değil. Duşta saçındaki şampunu durulamak için kendini zorluyor olurdu. Haftalık masör randevuları ve beyin sarsıntısı kontrolleri olacaktı çünkü kafasını her şeye çarpacaktı. "Hayatta olmaz. Bana paten kaymayı öğreteceğini söylemiştin. En azından sözünü yerine getirene kadar beklemelisin."

Gülümsüyor ve iki kolunu da sırtıma doluyor. "İkinize de paten kaymayı öğreteceğim."

Yanlarımı sıkıyor, ben de göğsüne doğru gülüyorum. "Gerçekten taşınmamı istiyor musun? Bunun çok hızlı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Muhtemelen normalden biraz daha hızlı, ama bu bebek biz farkına varmadan burada olacak. Bo gelmeden önce evde rahat olmalısınız. Bu büyük bir değişim olacak, bu yüzden orada ne kadar çok zaman geçirebilerseniz, bu geçiş o kadar yumuşak olacaktır. Yuva kurmak için zamana ihtiyacın var."

Bo ismini her kullandığında kalbim sıkışıyor. Birlikte yaşamak istiyorum. Onunla aynı çatı altında bir çocuk büyütme istiyorum. Onunla birlikte *olmak* istiyorum. Bana sunduğu sonsuzluğu istiyorum. Sully onlara artık evinde çekim yapmaktan rahatsız olduğunu söyleyebilir. Zaten zamanının çoğunu arenada geçirdiği için orada neredeyse hiç çekim yapamıyoruz...

"Siktir. Tamam. Hadi yapalım şu işi."

CHAPTER FORTY

SULLY

H bankın üzerine uzanarak bağcıklarımı sıkıyor ve yeni bir sopayı bantlıyorum. Tekrar arenada olmak iyi hissettiriyor, ama Kendra ve ben sadece meslektaşımız gibi davranmaya geri dönmek berbat bir şey. Bu çok kolaydı.

Normal bir çift olmaya alışmaya çalışıyorum. Bu dizinin geride kalması için gün sayıyorum.

Takım gelmeden önce birkaç tur paten kayarak ve diskleri kaleye vurarak ısınıyorum. Bu iyi hissettiriyor. Burada yalnız olduğumda, bana Lakes ile oynadığım eski günleri hatırlatıyor. Çocukları ve oyuncu olmanın getirdiği dostluğu özleyorum ama koç olmak da aynı şekilde harika bir şey. Oyuncuların gelişimini ve bir takım olarak bir araya gelmelerini izleyebiliyorum. Daha zorlayıcı ve herkesin olması gereken yerde olduğundan emin olmak için daha fazla baskı var. Bu çok ödüllendirici.

İlk yaklaştıkça, riskler daha da . Bu işi berbat edemem. Sponsorumuzu elimizde tutma karşılığında şovu dengelemek ve takımın gerekli düzeyde performans gösterdiğinden emin olmak... Bu çok fazla. Unutmayalım, Kendra ve benim bir bebeğimiz .

Bir gün geriye dönüp baktığımızda buna güleceğiz. Ne yazık ki o gün bugün değil.

"Bugün kamera yok mu, Koç?"

Kafamı kaldırdığımda Timber Healy buza doğru kayıyordu.

"Arabayı otoparkta gördüğümü sandım. Erken gelerek fazladan kredi mi kazanmaya çalışıyorsun?"

Alay ediyor. "Neden ekstra krediye ihtiyacım olsun ki? Beni Vancouver'da başlangıç çizgisine koymanız için fazladan erken ısınmaya değil tabii ki."

"Alistırma atışları ister misin?"

"Evet, lütfen. Zaten soyunma odasında reaksiyon toplarıyla ısındım," diye açıklıyor buzun üzerinde esneme hareketleri yaparken.

"Isınmanı bitir ve hazır olduğunda bana haber ver."

Onun için buzun etrafında disk toplarken biraz kenar çalışması yapıyorum, sonra Kendra'nın kameramanlarından birkaçının hazırlandığını fark ediyorum. Bu gece başka bir randevuya çıkmam gerekiyordu. Artık maçlar için daha fazla seyahat edeceğimden, önceden bir demet almaya çalışıyorlar. Keşke onlara bunun ne kadar zaman kaybı olduğunu söyleyebilseydim.

Buzun diğer ucuna doğru birkaç disk fırlattım. "Hazır mısın?" Timber'a bağıryorum.

Maskesini düşürür ve dizlerini bükerek ağda daha fazla yer kaplamak için kendini alçaltır. Olumlu. Kaleye hücum ediyorum, pakı geçirirken onun küçük hareketlerini izliyorum ve her iki yöne dart atmaya hazırlanıyorum. Sağdan geldiğimde, o tarafı koruyor. Ona doğru sertçe geliyorum. Bu noktada ne kadar dayanacak? Pakı onun solundan geçirmeme yetecek kadar mı? Yoksa solu çok erken kapatacak ve benim sağdan vurmama izin mi verecek? Biri üzerinize doğru gelirken hamleleri tahmin etmek zihinsel bir karmaşadır. O soğukkanlılığını koruyor. Sonunda, onu sağdan geçtim. Ona küçük bir deke verdikten sonra bir saniye erken çekildi ve ceza sahasında yeterince hızlı tepki veremedi. Tepki vermek bir kalecinin son savunma hattıdır. Bir oyuncuyu konumlandırmak ve okumak her şeyden önce gelir. Refleksleri ışık hızında ama bazen yeterli olmuyor.

Sopasını buza vurarak silkiniyor. "Hadi tekrar yapalım."

Bir sonrakini engelliyor ve ben gülümsüyorum. "İyi iş çıkardın. O açıları nasıl azaltabildiğini fark ettin mi? Konumlanman daha iyiydi."

Başını sallıyor ve diğer oyuncular buza süzülene kadar onunla yakın oyunlar oynuyorum.

Ben Joey'le birkaç alıştırma yaparken Delta patenle gelip yerime geçti -ki bugün gerçekten de zamanında geldi.

"Randevu hayatı nasıl gidiyor, Koç?" diye soruyor.

"Kazanan var mı?" "Henüz kimse yok," diyorum ona.

Beni yana yatırdı ve pakı kaybettim. Lanet olsun. "Sana denenmiş ve doğru yöntemimi anlatacağım, hazır mısın?"

Alay ediyorum. "İğneler ve iğneler."

"Tamam, şöyle yapacaksın... Gözlerinin içine bakacaksın" -önümde kayıyor, olabildiğince ciddi görünüyor- "ve sonra 'Ben bir hokey oyuncusuyum' diyeceksin."

Kıkırdıyorum ve yeni bir disk alıyorum.

"Her işe yarıyor," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. Evet, bunu bir ya da iki kez kullanmış olabilirim.

Timber, Delta'nın disklerinden birini engelliyor, o da dönüp yeni bir tane kapıyor. Çok sinirli. Jeanine diğer tarafta birkaç koniyle kenar çalışması için hazırlık yapıyor. Takımın geri kalanı buzun üzerinde esneme hareketleri yapıyor.

"Bu daha çok bir ilişki programı," diye açıklıyorum Joey'e. "Eğer bir ilişki şovu olsaydı, çoktan bitirmiş olurum, değil mi?"

"Ne kadar utanç verici," diyor Timber. Bu beni güldürdü. Ben de bu işe bulaştım.

"Hey-o," diye ekliyor Joey.

"Peki ya Kendra?" Cori sorar.

Başımı eğip diskleri topluyor, tepki vermediğimden emin oluyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, o küçük canlı tanıtım şeyini yaptınız, orada biraz gerginlik var gibi görünüyordu."

Kahretsin. "Hayır, yok. O benim patronum."

Delta bir kahkaha attı. "Bizim kör olduğumuzu mu düşünüyorsun, Koç?"

"Hayır," diyor Joey, aynı fikirde değil. Şaşıyorum ama minnettarım, konuşmaya bir şey katmıyor.

"Onun hakkında hiç düşündün mü?" Timber sorar. Delta bir el sallıyor. "Buna cevap vermeyecek."

Başımı salladım. "Oyuncularımla bu konu hakkında konuşmayacağım. Ayrıca, şov hakkında hiç konuşmamam gerekiyor, gizlilik sözleşmesi imzaladım."

"O canlı röportajdan sonra Twitter'ın nasıl patladığını gördünüz mü?" Cori diğer kadınlara soruyor.

"Oh evet!" Timber ekliyor. "Gördün mü?! İnternet bile onunla aranızdaki kimyadan bahsediyordu."

Joey yükseltiyor. "Ben buna inanmıyorum. İnsanlar hakkında hiçbir şey bilmedikleri spekülasyon üretmeye bayılırlar. İnternette *benim hakkımda* neler söylediklerini Tanrı bilir." Bana ince bir göz kırptıyor. *Harika*.

"Merak etme, Koç. Amerika sadece senin aşk hikayene bayılmak ve ayaklarını tekmelemek istiyor," diyor Cori. "Eminim birini bulacaksın. Biraz zaman ver."

Biri var. Bütün bu konuşma sinirlerimi bozuyor. Etrafta patenle kayıyor ve ben de "Cori, çok fazla sopayla oynuyorsun. Pakı *it*. Diğer takım senin bir katil olduğunu biliyor. Bunu süslü çalımlarla kanıtlamana gerek yok."

"Evet, Koç."

İşte, bu kadar. Cebimdeki telefonum çalıyor ve arayanın adına bakıyorum, doktorumun ofisi. Genetik sonuçlarım.

Onu çıkardım ve Jeanine'e başımı salladım. "Bunu ben almalıyım, sen alabilir misin?"

Başını salladı ve kızları topladı. Buz pateni yaptıktan ve sopamı ekipman yöneticilerinden birine fırlattıktan sonra telefona cevap veriyorum.

"Alo?"

"Merhaba, Lee. Genetik testinizin negatif çıktığını bildirmek için aradık, hiçbir gen mutasyonuna rastlamadık."

Yumruğumu havaya kaldırıyorum ve arena tüneline patenlerimin üzerinde zıplıyorum. "Harika. Bunu duymak harika. Teşekkür ederim."

"Size iyi haberler verdiğime sevindim," diyor küçük bir kıkırdamayla.

"Başka bir şey konuşmak için randevu almak ister misiniz?"

"Hayır, her şey hazır."

", iyi günler." "Size de."

Bir saniye sonra Kendra soyunma odasından çıkıp tünele giriyor ve yeni aldığı hamile pantolonunun telsizlerden biriyle oynarken yere bakıyor. Yanına yaklaşıp onu karanlık tünelin beton duvarına yaslıyorum ve ellerimi saçlarına daldırıp onu öptüğümde nefesi kesiliyor. Bebeğimiz sağlıklı.

"Sully!" diye fısıldıyor ve beni itiyor.

"Test negatif çıktı," diyorum küçük bir atarak. "Gen mutasyonu yok."

Kelimeler beynine kaydedilirken bana bakıyor, sonra kazağını kavırıyor ve beni kendine . Küçük avuçları yüzümü çevreliyor ve beni öpüyor.

önce bir kez daha. "Aman Tanrım." "Bo iyi," diye onu rahatlatıyorum.

Tekrar tekrar başını sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor. Kollarımı ona doluyorum. "İyi misin?"

"Evet!" Hıçkırarak gülüyor. "Sadece duygusal. Tamam, tamam. Bunu burada yapamayız. Oraya geri dön. Bir dakika sonra arkanda olacağım."

"Tamam. Sonra kutlayalım mı?" Ben sorarım. "Çok isterim."

Gülümseyerek tünelden geriye doğru yürüyorum ve duvara bakarken duygularını toparlamasını izliyorum. Bu omuzlarımızdan büyük bir yük. Sorun yok. Bebeğimiz iyi olacak. Kendra gibi gen taşıyıcısı olma ihtimali var ama bebeğimizin kistik fibrozis geliştirmesi konusunda endişelenmemize gerek yok.

Tünelin ağzında döner dönmez Whit Moreau ile karşılaşıyorum. Başını sallayarak bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Yeterince dikkatli değildik.

OceanofPDF.com

CHAPTER FORTY-ONE

KENDRA

28 haftalık hamile

H Ağaçların arasından geçerken elini kalçama koyuyor. Tırnaklarımı kullanarak avucunun arkasını hafifçe çiziyorum ve o da sıkarak omurgama bir zevk dalgası gönderiyor. Elini çabuk tutmasına bayılıyorum. Taşınmaya başlayacağıma karar verdim, böylece plak dükkanımızdan eve dönmeye karar vermeden önce altı kutu eşyam arka koltuğa yerleşti gezi.

Birkaç kıyafet, banyo malzemeleri ve bozulmasını istemediğim bir sürü buzdolabında saklanmış yiyecek aldım. Buzdolabımı boş görmek her şeyi gerçek yaptı. Hızlı ama doğru hissettiriyor. Hamileliğin ya da zorunlulukların ağırlığını taşıyor. Eğer bebeğimiz olmasaydı, yine de taşınıyor olurdum. Sorun şu ki, tüm eşyalarımı nereye koyacağımı bilmiyorum.

Park etti ve kapımı açmak için koştı. "Sen içeri gir, ben şu kutuları alayım." Son zamanlarda bir şey yapmak için parmağımı bile kıpırdatmama izin vermiyor. Çok korumacı davranıyor. Birkaç parça eşyayla dolu büyük boy çantamı alıp içeri giriyorum. Onunla kavga etmenin bir faydası yok.

"Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek ve kolunu çekiyorum, böylece eğiliyor ve onu öpebiliyorum. Onu sevmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorum. Çok kolay bir şekilde gündelik sevginin içine düştük. Mutfaktan eve girer girmez, yeni inşaat kokusu etrafımı sarıyor. Taze odun talaşı ve hafif bir yeni boya kokusu. Yeni bir set kurulduktan sonraki stüdyo gibi kokuyor. Mutfğa şöyle bir bakıyorum ve farklı bir şey fark etmiyorum ama evin içinde yürüdükçe değişimi görüyorum. Tüm oturma odası yeniden tasarlanmış ve en uzun duvar boyunca yepyeni gömme raflar var. Çantam kolumdan düşüyor ve yere çarpıyor.

Aman Tanrım. Bunlar ...

"Kayıtlarınızı saklamak için bir yere ihtiyacınız vardı."

Duvara yaslanmış Sully'ye doğru döndüm. Plaklarım için raflar yaptı. Bana bir oda ya da köşe vermedi ya da yer olmadığını söylemedi. Evinin ana odasını eşyalarımaya uyacak şekilde yeniden tasarladı. *Bana yer açtı.*

"Oturma odanı mı yeniledin?"

"*Bizim* oturma odamız, bebeğim. Artık onun bunun odası yok."

Bu düşünceli, düşünceli, muhteşem erkeğimin davranışları karşısında boğazımda bir yumru oluşuyor.

Parmaklarımı göğsüme bastırarak raflara bakıyorum. "Aman Tanrım, Sully."

Duvarı itiyor ve bana doğru geliyor. "Onları bu hafta taşımaya başlayabiliriz diye düşündüm, ne dersin?"

"Evet," diyorum gülerek. "Gerçi burası ihtiyacım olandan çok daha fazla."

"Eminim bir yolunu bulacaksın." Sırıttıyor ve odaya doğru yürüyor.

Odanın ortasına. "Buraya uygun bir halı seçebilirsiniz... ve buranın pikabınız için iyi bir yer olacağını düşündüm." Zengin ceviz ağacından yapılmış çarpıcı plak standını işaret ediyor. İşçilik göz kamaştırıcı. Annemle çok zaman geçirdiğim odayı yeniden yaratıyor. Yere uzanıp tavana bakarak saatlerce müzik dinlediğimiz zamanları. Sırt üstü yatarken dans eder ya da el ele tutuşurduk. Bir gün bunu çocuğumuzla da yapacağım. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor mu?

Nutkum tutuldu. Onunla odanın ortasında buluşuyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Bana gelecekte annemle yaşadığım anılar gibi anılar yaşıyorsun. Teşekkür ederim."

Öne doğru eğilerek beni öpüyor ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ne?" diye soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece elimi tutuyor ve beni yatak odasına götürüyor. Yatak odamıza mı? Yüzümdeki sırtıma büyüyor ve alt dudakımı ısıyorum; biraz almak üzereyim. Sonra yatak odasının önünden geçiyor ve ben somurtuyorum.

"Hey, düşündüm de-"

Beni misafir yatak odalarından birine götürüyor ve eşikten adımımı attığımda arka duvardaki tüm pencerelerden gelen doğal ışıkla karşılaşıyorum. Evin arkasından siyah bir nehir akıyor ve karanlık su, dünyayı örten yoğun karla buluşuyor. Manzara Ansel Adams'ın sehpa kitaplarından fırlamış gibi görünüyor, beyaz örtülü dağlar hariç.

Bu yatak odasında daha önce mobilya vardı. Şimdi sallanan bir sandalye dışında boş.

"Buranın çocuk odası olabileceğini düşündüm. Gerçekten boş olduğunu biliyorum ama süslemeniz için size boş bir tuval vermek istedim. Renkli olsun. İçine biraz Kendra koy."

Bu adamın düşünceliliğinin eşi benzeri yok. Beni arkamdan sarıyor ve ellerini karnımın üzerine koyuyor. Bebek o anda tekmeliyor, ben de elini küçük gümbürtüyü hissettiğim yere götürüyorum. Tekmeler her geçen gün daha da güçleniyor ama bebek ne zaman hareketlense Sully antrenmanda ya da ofiste gibi görünüyor.

"Bunu hissediyor musun?"

"Hayır," diye fısıldıyor, sanki sessiz kalmak daha fazla hissetmesine yardımcı olacaktı gibi.

Parmaklarını daha derine sokuyorum ve Bo tekrar tekmeliyor. Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve avuçlarını tekrar karnımın o tarafına yerleştiriyor. "Bu muydu?"

."

Daha fazlasını aramak için etrafı yoklarken kıkırdıyorum.

Bir tekme daha. "Bu senin bebeğin, Sully."

Gözlerindeki gurur hissediliyor ve boğazım duygularla düğümleniyor.

O en iyi baba olacak.

Kanepesinde Sully'nin iri kalçalarının arasına sıkışmış, birlikte müzik dinlerken kolları beni sarıyor... Mükemmel. Sağ elim boynunun arkasında kıvrılıyor ve ensesinde küçük daireler çiziyor. Nefesleri rahat ve sabit, uyuduğundan neredeyse eminim çünkü arada bacağı seğiriyor ve bu beni gülümsetiyor. Çok sevimli. Direniyorum

Kıkırdıyor. Bu kadar rahatken onu uyandırmaktan nefret ediyorum. Son zamanlarda çok dikkatliydi, dinlenmeye ihtiyacı var. Bunu hak etti. Bo'nun tekmesini hissettiğinden beri avucu karnımdan ayrılmadı. Gözlerimi kapatıyorum ve şu anda hissettiğim güvenliğin tadını çıkarıyorum.

Evet. İşte . Benim mutlu yerim.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, cevap vermeyeceğini biliyor ama yine de söylemek istiyorum.

Onun nefesi kesiliyor, benimki de onu takip ediyor.

Sully değişiyor ve beni döndürüyor, böylece ben de ona sarılıyorum, yuvarlak karnım aramızda. Parmakları kollarımdan yukarı kayarak boynumu kavarken gözleri benimkileri arıyor. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve başparmaklarıyla çenemin kenarını okşuyor. Aramızdaki hava yoğun. Beni duydu. Duyduğunu biliyorum. Ama geri almaya cesaret edemiyorum. Ciddiydim. Duygularıma karşılık verse de vermese de bu adamı seviyorum. Yine de, boş hava yoğun hissettiriyor. Ne düşünüyor acaba?

Yutkunuyor. "Seni çok seviyorum Kendra." Sonunda

ciğerlerimi yakan nefesi dışarı veriyorum. O da beni seviyor.

Sully beni kendine çekip öpüyor, elim onun elini tutuyor ve parmaklarımız birleşiyor.

Bu aşktır. Derin, gerçek, fedakâr, dünyanın sonundaki aşk.

Gecenin geri kalanı birlikte yatakta yatarak, bizim yatağımızda, tekmeleri hissederek ve film izleyerek geçti. Dinlenseniz iyi olur, yarın nakliyeciler geliyor.

CHAPTER FORTY-TWO

KENDRA

28 haftalık hamile

“Bir yolunu bul Kendra!” Jeremy bağıyor. Dizinin baş yapımcısı ve Sully çıktığı kadınlardan hiçbirini ikinci randevuya götürmediği için bana bok atıyor. Onunla birlikte ofisinde kapana kısıldım.

bir yandan da kıpkırmızı bir suratla bağıyor. Kızgın çünkü bu şov onun tercih ettiği ucuz ve kolay gerçeklik yapımları değil. Başkalarını mümkün olan en hızlı şekilde sömürmekten zevk alıyor ve kendi dramasını yaratmak istiyor. Tek umursadığı rakamları yükseltmek. Bu adamdan çok şey öğrenebileceğimi düşünmüştüm ama onun tarzı bana değil ve burada öğrenebileceğim faydalı hiçbir şey yok.

Benim iddiam, hikayeyi farklı bir açıdan ele alarak aynı sonuçlara ulaşabileceğimiz yönünde. Sully'nin derinliği var! Tüm hikayenin derinliği var, Minnesota'nın ilk profesyonel kadın takımı. Neden hikaye için sadece bu tarihlere bel bağlıyoruz? Bu tembellik.

"Nasıl? Onu zorlayamam. Eğer iki numaralı kapının ardında ne olduğunu öğrenmek istiyorsa, buna müdahale edemeyiz. Gösteri bu."

Bana yüzünü buruşturuyor. "Prodüksiyonun yarısındayız ve daha ikinci bir randevusu bile yok! Ne dizisi, *Kendra*?! Bir eş bulamamasının hikayesi nerede? Kimse onun bir sürü sürtükle hızlıca çıkmasını izlemek istemiyor! Onun aşık olduğunu görmek istiyorlar!"

Bu pislik.

"Senin yayının Rogues ile!" İddia ediyorum. "O her şeyden önce bir koç! Bu harika bir hikâye, NHL'den PWWL'ye geçiş yapabiliriz, parlak erkek hokey kaptanının atletik kadın düşmanlığıyla yüz yüze gelmesini sağlayabiliriz. Bu büyük bir mesele! Sahte şeylere ihtiyacımız yok. Bize verdikleriyle çalışalım." Ben daha konuşmamı bitirmeden, onun bunu reddedeceğini söyleyebilirim. Jeremy'nin etik film yapımı ya da eldeki önemli meseleler umurunda değil.

"Siktir et, yap şunu! Düzelt! Onu ikna et, kandır, umurumda değil. Sete gitmeden önce ondan ikinci bir randevu istiyorum."

Ofisinin kapısını, kapı kolunu takırdatacak kadar büyük bir güçle açıyor, sonra da dışarı fırlıyor. Koridorda nefesini tutmuş söyleniyor. Ne hıyar ama. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bu prodüksiyondan bıkmaya başladım.

Normalde bir yapımcı bağırmaya başladığında telaşlanmam. Çoğu zaman stres atıyorlardır, işler istedikleri gibi gitmediği için kriz geçiriyorlardır -um, merhaba? İşimiz bu. Birinin öfkesinin hedefi olmak asla eğlenceli değildir, ama hiçbir zaman bugünkü kadar sinirime dokunmamıştı. Muhtemelen söz konusu kişi Sully olduğu içindir. Havanın kötü olması da yardımcı olmuyor. Onu bir kadını iki kez seçmeye zorlamak istemiyorum, en başta o kadınlarla çıkmasını izlemek istemiyorum.

Telefonuma baktım ve saati kontrol ettim. Kahretsin, on dakika önce çıkmam gerekiyordu. Kendimi hasta hissediyorum, muhtemelen az önce yediğim dayanın stresi ya da Florida'dan yeni gelmiş olmamdan kaynaklanıyor. Tam olarak mide bulantısı değil ama genel olarak iyi değilim. Saat 10'a kadar dayanabilirsem toparlanmam gerek. Altıdan beri buradayım. Uzun bir gün olacak.

Sully'nin bu geceki randevusu için yerel bir birahane bir çekim yeri ayarladık. Rachel'a mesaj attım, en sevdiğim yapım asistanına.

Hey. Şimdiden loc'da mısın?

RACHEL

Evet, ne oldu?

Sully'nin bu kızı ikinci bir randevuya götürmesini istiyoruz. Şu anda tavrı nasıl?

RACHEL

Çok heyecanlandı. Ne düşünüyorsun?

Süper.

Ona bira getir, ben .

Sahibi Cliff'in çekimde olmasını istediği bir marka var. Her şey çoktan bir kenara bırakıldı, size nerede olduğunu göstermek için yerinde olmalı.

RACHEL

10-4

Teşekkür !

Kıçımı kaldırıp yerel bira fabrikası Citra'ya gidiyorum ve Rachel'in hazırlıkların çoğunu hallettiğini görüyorum. Tanrıya şükür, çünkü işemem gerekiyor.

"Üzgünüm, geç kaldım!"

"Geç kalmadın," diyor Rachel gülerek.

"Jeremy burada mı?" Köşedeki tuvalet tabelasına doğru ilerliyorum.

"Henüz değil-oh, boşver, orada." Göz temasını arkaya kaydırıyor

Ben de bu geceki randevusuyla otoparktan içeri girdiğini görmek için döndüm.

Odayı tarıyorum ve Sully'nin barın yanında birkaç imza dağıttığını görüyorum.

Lance'in üzerinde zaten bir kamera var. Bakmamak için elimden geleni yapıyorum, ama lanet olsun, çok yakışıklı. *Bu sözleşmenin bitmesine daha kaç gün var?* Sonra onunla neden konuşmam gerektiğini hatırlıyorum.

Sully'yi ikna etmeye çalışacağım ama bunu yapmayacağını biliyorum. Onu programa çıkarmak yeterince zor zaten. Tekrarı olmaması konusunda kararlı. Şimdilik bir tuvalet bulmalıyım; işeyene kadar düşünemem. Bunu yaptıktan sonra bir şeyler atıştıracacağım, biraz su içeceğim ve kafamı boşaltacağım. Bunu halledeceğiz.

Ağır kapıyı iterek açtım ve ilk kabine girdim. Tatlı bir rahatlama.

-Tanrı var. Bitirirken, iç çamaşırimda kan gördüm.

Ellerimi yıkarken, zihnim olasılıklarla dolup taşarken sakın kalmaya çalışıyorum. Hiçbiri olumlu değil. Buradan çıkmalıyım ama Sully'ye söylemeliyim. Ona daha fazla sır olmayacağına dair söz vermişim. Ve doğrusu, şu anda beni rahatlatabilecek tek kişi o.

Onu bulduğumda hâlâ bardaydı ve hayranlarına tüm ilgisini veriyordu. Aceleyle Jeremy'nin yanına gittim ve ona gitmem gerektiğini .

durum hakkında bilgilendirildi.

"Kahretsin." Rachel'a çıkıştı, "Hey, Kendra'yı acile götürmeni istiyorum."

Rachel'ın gözleri vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Neler oluyor, iyi misin? Ne oldu?"

Başımı sallıyorum ve çok telaşlı görünmeden kısaca açıklıyorum.

"Ne yapman gerekiyorsa yap, ben burada hallederim. Randevu konusunu sonra konuşuruz," diyor Jeremy.

Güzel, randevu konusunda *çok* endişeliydim. Her neyse, en azından bu konuda büyük bir pislik gibi davranmıyor. Şimdi Sully'ye haber vermeliyim.

Bara doğru yöneliyorum, Rogues'daki yeni rolü hakkında sohbet ediyor, oyuncularını ve takımı coşkuyla tanıtıyor. Parmaklarımı kolunun arkasına bastırduğimde bana doğru dönüyor. Gülümsemesi büyüyor ve bana dokunmak için hamle yapıyor ama kendini durduruyor ve gülümsemesi yüzünden kayıp gidiyor.

"Sorun ne?" diye sorar.

Gözlerim Lance'inkileri buluyor ve tekrar Sully'ye bakıyor. Hayranları artık akbabalar gibi etrafında dönmüyor ama kamera üzerimizde. Kahretsin.

"Bir saniyeliğine mikrofonunu kapatmanı," diyorum.

Arkasına uzanıyor ve pil takımının düğmesini kurcalıyor.

Sesim boğazımda düğümleniyor ama zorlayarak, olabildiğince düzgün konuşuyorum. "Doktora gitmem gerekiyor. Kanamam var ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

"Neren kanıyor?"

Yere baktım. "Biraz önce iç çamaşırimda kan gördüm. Çok fazla değil ama emin olmak istiyorum."

"Hadi gidelim." Kolunu bana doluyor ve çıkışa doğru yola çıkmaya hazırlanıyor.

Ayaklarımı yere basıyorum ve hareket etmediğimi fark edince etrafında dönüyor. "Sen kal. Rachel beni götürecektir. Öğrenir öğrensene arayacağım-"

Burun delikleri alevlendi. "Kendra, başka birinin seni acile götüreceğini düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir. Hadi gidelim. Gidelim."

, Rachel'ın bakışları gidip geliyor.

Ona bakar. "Kendra'yı acil servise götüreceğim. Onlara bunu başka bir zamana erteleyebileceğimizi söyle."

"Ohhh tamam mı?" Tabii ki Rachel'ın kafası karıştı. Bütün bu durum tam bir karmaşa.

Konuşmak için ağzımı açtığımda Jeremy, "Sully, sana burada ihtiyacımız var" diye bağırdı. Boş sandalyelerden birini işaret etti. Sully gözlerini devirip başını sallayınca Jeremy de doğal olarak bize doğru geliyor. *Siktir. Siktir, siktir, siktir.*

Jeremy duyma mesafesine gelir gelmez Sully ona baktı. "Kendra'yı ben alıyorum, yeniden planlarız."

Sıkışmış bir ifadeyle başını geriye doğru kaldırdı. "Sully, her şey kontrolümüz altında. Rachel onu götürüyor. Çekime başlayabilmemiz için lütfen oturun. Ekip çoktan hazır ve bekliyor. Bu işe karışma."

Sully onun alanını işgal ediyor ve ben nefesimi tutuyorum. *Kahretsin, ne yapıyor bu?*

"O benim çocuğum. Kendra benimle geliyor. İşimiz bitti." Mikrofonunun bağlantısını keser ve Jeremy'nin göğsüne sokar.

Yerimde donup kaldım. Onlara anlattı. Her şeyi açıkladı.

"Şimdi, Kendra."

Benim boş bakışlarım Jeremy'ninkilerle yankılanıyor. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Açıklanacak bir şey yok. Hiçbir şey söylenemez. Her şey bitti.

Büyük bir kol sırtımı destekliyor, sonra çıkışa doğru yönlendiriliyorum. Tek kelime etmeden ayaklarımı sürüye sürüye Sully'nin aracına kadar gidiyorum. *Her seferinde bir şey*, diye düşünüyorum, olanları bölümlere ayırmaya çalışıyorum. Burada sinir krizi geçiremem. Bo'nun şu anda benim dikkatime ihtiyacı var. Bo benim önceliğim.

CHAPTER FORTY-THREE

SULLY

Panoyu resepsiyon görevlisine geri verip ne zaman görüneceğimizi sordum. Öncekiyle aynı cevap: *kısa süre sonra*. Kendra'nın yanına döndüğümde, acil servis bekleme odasında sabırsızlıkla otururken sandalyesinde öne doğru eğilmişti. Burası araf gibi. Odanın etrafındaki sandalyelerde yaklaşık on beş kişi daha oturuyor. Neden acilen geri getirilmediğini anlamıyorum. Önünde çömeliyorum ve ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Burnunu çekiyor ve kollarını boynuma doluyor. "Şu anda benimle konuşma."

Eminim çekimlerden kaçmanın daha iyi bir yolu vardı ama panikledim. Arabada defalarca özür diledim ama bundan kaçış yoktu. Burada olmam gerekiyordu ve kabul etse de etmese de onun da bana ihtiyacı vardı. Başımı salladım, sessiz kaldım ve ona sarıldım.

Gömleğimi tutuyor ve ben de yanağından süzülen gözyaşını siliyorum.

"Kendra?" diye sesleniyor bir hemşire kapılardan birinden.

Sonunda.

Ayağa kalkıyorum, onu ayağa çekiyorum. Önde yürüyor, ben arkasından gelirken bırakmıyorum.

"Merhaba Kendra, bugün nasılsın?" diye soruyor hemşire.

Gözlerimi deviriyorum. Acil servisteyiz, bunun cevabı oldukça açık görünüyor.

"Daha iyiydim," diye yanıtlıyor.

Bizi sürgülü cam kapısı olan küçük bir odaya götürdüler. İçeride bir yatak, bekleme odasındakiyle aynı türden iki küçük sandalye ve küçük bir lavabo var. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Görünüşe göre neredeyse yirmi dokuz haftalıksınız?"

"Evet," diye mırıldandı Kendra, sesi kısılmıştı.

"Bana neler olduğunu anlat."

"Kendimi iyi hissetmiyordum, sonra isteyken iç çamaşırmı az miktarda kan olduğunu fark ettim ve ne yapacağımı bilemedim." Sesi titriyor. "Araştırdım ve hasta olma belirtilerimden bazılarının aslında ... Bugün bebeğin tekmelediğini hissettiğimi hiç hatırlamıyorum. Ya da dün gece."

"Hiç kramp girdi mi?"

Kendra başını sallar. "Bilmiyorum. Ağrım vardı ama hamilelikten kaynaklanan normal bir rahatsızlık gibi görünüyordu. Belki de kramp olduğunu bilmiyordum?"

"Hala kanaman var mı?"

Başını iki yana sallar. "sanmıyorum. Bilmiyorum."

"Peki onu bulduğunuzda kabaca ne kadar kan olduğunu söyleyebilirsiniz?"

Kendra eliyle bir şekil yapıyor ve hemşire başını sallıyor. Kadın ona ince bir polyester önlük uzatır ve cam kapıların önüne çekilen kapatır. "Şunu giydirelim. Siz bunu yaparken ben de fetal doppler getireceğim, böylece kalp atışlarını kontrol edebiliriz."

Hemşire odadan çıkıyor ve Kendra soyunmaya başlıyor. Çıkardığı her katmanı ondan alıp katlayarak küçük bir yığın haline getiriyorum. Üzerinde bir sürü çıtçıtlı olan ve bir bornoz gibi oturan önlüğü giyiyor.

Hemşirenin yatağa koyduğu pedin üzerine oturuyor, sonra bekliyoruz. Bir dakika geçiyor ve konuşuyor.

"Birkaç ay öncesine kadar anne olmak bile istemiyordum. Ama sonra istedim. Hem de çok istedim." Sesinin içi boştu ve kollarımı ona doladım. Ona destek olmak için burada olmama izin verdiği için minnettarım. Çenemi sıkıp yutkunuyorum. Şu anda onun için güçlü olacağım. "Arkana yaslan ve rahatla." Yatağın yanına bir sandalye çekip oturuyorum, elini elimde tutuyorum ve avucunun arkasında daireler çiziyorum. "Sonuçlar ne olursa olsun bu odadan birlikte çıkacağız. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarını birbirine doluyor ve başını sallıyor.

Çok geçmeden cama vuruldu. "Girin," diye cevap verdim.

Sürgülü kapılar açılır ve hemşire yanında bir doktor asistanıyla döner. Kendilerini tanıtırlar ve eldiven giyerler.

Kendra yatağa uzanıyor ve göbeğinin etrafındaki düğmelerden bazılarını açıyorlar.

"Kanama her zaman düşük anlamına gelmez, ancak genellikle gördüğümüz zamanı geçtiniz" diye açıklıyorlar. Karnına şeffaf jöle kıvamında bir şey sürdükten sonra mikrofon görünümlü küçük bir şeyi karnının üzerinde gezdiriyorlar. Parazit sesi odayı dolduruyor. Dinlerken hepimiz susuyoruz. Nefes almak bile istemiyorum. Cihazı hareket ettirmeye devam ediyorlar. Çok fazla parazit var. Bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum. Şu anda ne haltlar dönüyor? Yüzümdeki kan çekiliyor. Boş parazit sesinden hayatımda hiç bu kadar nefret etmemiştim. Elini daha sıkı sıkıyorum.

Sonra dört nala bir gümbürtü odayı doldurur.

"İşte " iki personel de küçük tezahüratlar yapar.

Kendra hıçkırarak nefes veriyor ve ben de buraya geldiğimizden beri ilk kez tam nefes alıyorum.

Öne doğru eğilip dirseğimi dizime koyarak titrek bir nefes daha veriyorum. Avucunu öpüyorum ve ayağa kalkıp kollarımı titreyen bedenine doluyorum, sonra dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Sorun yok," diye fısıldıyorum, onu yatıştırmaya çalışıyorum. Başını sallıyor ama cevap vermiyor.

Bana bir kağıt havlu uzatıyorlar ve ben de cildindeki şeffaf jeli siliyorum. Ben bunu yaparken hemşire ona plastik bir kap uzatıyor. "Hormon seviyelerini kontrol etmek için idrar örneği alacağız ve ardından her şeyi kontrol etmek için ultrason isteyeceğiz. Bazen böyle şeyler olur, bazen de kanamanın bir nedeni vardır, bu yüzden bu şekilde başka bir şey olup olmadığını anlayabiliriz."

O kapılardan çıktığımızda bizi bekleyen bir bok fırtınası var. İşlerimizle ilgili her şeyin güvende olduğundan emin ama tek önemsedğim ailemin sağlığı ve güvenliği. Çünkü Kendra bu, o benim ailem. Onun ve bebeğimizin sağlıklı olması gerekiyor. Diğer her şey bekleyebilir.

CHAPTER FORTY-FOUR

KENDRA

korkusu Sully'yi derinlere gönderdi. Bebek gelene kadar gözünün önünden ayrılmama izin vereceğinden şüpheliyim. Çantamı hazırlamak için benim evimde durduk ve şimdi beni kalmaya zorluyor. Bu muhtemelen iyi bir şey çünkü

Artık bir işim olup olmadığını kim bilebilir ki?

Bebeğimizin sağlıklı olduğunu bilmek beni çok daha iyi hissettiriyor. Rachel'a her şeyin yolunda olduğunu bildiren bir güncelleme göndermek dışında, cep telefonuma gelen her aramadan kaçınıyorum. Hayatımda hiç yapmadığım bir şey. Derin koltuğu beni içine çekiyor ve battaniyeye sarılıp önümdeki ateşin çıtırtısını izliyorum. Sully bana bir fincan nane çayı uzattı. Sinirlerimi yatıştırmak umuduyla derin bir nefes alıyorum.

Yanıma kıvrılıyor. "Ne olacaksa olsun. Bir yolunu buluruz. Bu karmaşa geçici bebeğim." Ona inanmak istiyorum ama bunun sonu sadece kötü biter. "İkimizden vazgeçmiyorum. Benim için o sensin."

"Beni kovacaklar," diyorum, dumanı tüten kupaya bakarak. Dizinin sonu geldi. Sully'nin kalbi doğru yerdeydi ama kariyerimize bir el bombası da atabilirdi. Ben de bu konuda masum değilim. Onunla gizlice dolaşmayı kabul ettim. Şimdilik bebeğin iyi olduğuna şükrediyorum. Eminim yarın uyandığımda kaybettiğim kariyerimin yasını tutacağım ama şimdilik sadece

Şükürler olsun ki Bo sağlıklı ve Sully benim güvenliğim uğruna kendi kariyerini ya da takım sponsorunu yok edebilecek kadar önemsiyor.

Olan oldu ve bundan geri dönüş yok, bu yüzden birbirimize destek olalım.

"Bunu bilmiyoruz."

Biliyorum. Bunu biliyorum. "Bu bardağın dolu tarafına bakma durumlarından biri değil, Sully. Kovulacağım. Tek umudum itibarımın onarılamayacak şekilde yok olmaması. Bu beni uzun süre takip edecek."

"Gösteri başlamadan önce hamile olduğunu kanıtlayabiliriz."

Başımı salladım. "Bunun bir önemi yok. Bu hikayedeki kötü adam benim."

"Çok üzgünüm, Kendra."

"Ateşle oynadığımızı biliyorduk. Sadece hasar kontrolünü nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor." Bunun benim yapımcı olarak ilk çıkışım olması gerekiyordu ama bunun yerine tüm kariyerimi sabote ettim. Kaybettim. Seçim yapmaktan çok yoruldum. Sosyal hayat ya da başarı, kariyer ya da aile, bağımsızlık ya da aşk arasında seçim yapmaktan. *Bugünlerde kadınlar her şeye sahip olabiliyor...* Hayır, olamıyoruz. Pek sayılmaz. Bir şey her zaman bir dereceye kadar başka bir şey için feda edilecektir. Elbette ilerleme kaydettik ama bu yeterli değil. Neden kadınlar fedakarlık yapmak zorunda?

"Ben biraz kestireceğim," diyorum.

"Kendra-"

"Ben iyiyim, Sully." Gülümsüyorum. "Şu anda sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Gözleri sempati dolu. Oturup kendime acıyamam; bandajı yırtıp atmayı ve buradan sonra nereye gideceğimi düşünmeyi tercih ederim. El değmemiş çayı benden alıyor ve ben de yatak odasına doğru yürüyüp kapıyı kapatıyorum.

Telefonumu çıkardım ve Pierce'ın adını tıkladım. Bu bitirmek istiyorum.

"Kendra," diye cevap

verir. "Ne

yapmalıyım?"

Diğer uçta iç geçiriyor. "Kahretsin, hiçbir fikrim yok. Sana elimden geldiğince yardım edeceğim ama bana her şeyi anlatmalısın."

Ben de öyle yaptım. Ona her şeyi anlattım.

CHAPTER FORTY-FIVE

SULLY

İlk maç deplasmanda, Boston'da ve Kendra'yı terk etmek için en kötü zaman. Dünyasını havaya uçurup, sonra da pisliği temizlemesi için onu bırakmışım gibi hissediyorum. Avukatım kızgın. Organizasyon çok kızgın. Halkla ilişkiler ekibim

kızgın. Whit'in hayal kırıklığına uğradığını anlamam için bir şey söylemesine gerek yok - ona hiçbir şeyin ortaya çıkmayacağını söyledikten hemen sonra patladı.

Dört haberi gömdüler. Oyuncular, onun yerine başka bir yapımcı geldiğinde bir şeyler olduğunu anladılar. Hala işine ne olduğunu bilmiyoruz. Ne yapacaklarına karar verene kadar askıya alındı.

Whit'in de onayıyla olanları özel olarak anlattım. Eğer bu kadınları bir ekip olarak bağ kurmaya zorluyorsam, belki de bu onların benimle bağ kurmaları için bir fırsat olabilir diye düşündüm. Başlangıçta hayal kırıklığına uğramış olsalar da, Kendra ve benim bir çocuk beklediğimiz haberi ekibi çok sevindirdi. Bunun kamuoyu önünde tartışılmaması ve Kendra ile ilgili tüm ayrıntıların gizli tutulması açıkça belirttim. Sessizliklerine karşılık, ona bir bebek partisi vermelerine izin vermeyi kabul ettim.

Artık herkes aynı olduğuna göre, odaklanmalarını istiyorum. Sezon başlarken endişelenecek yeterince şeyleri var.

Rogues'a bana ihtiyaçları olduğunu kanıtlamalıyım. Onlara bir galibiyet getirmeli ve kariyerimi ettirmeliyim. Bunun için ve Kendra'nın ii için de savaşacağım ama bu gece bu takımla ilgili. İlk maçın tantanasını çoktan atlattık. Takımım soyunma odasına geri döndü ve oyuncularadaki gerginliği fark ediyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra zihnimi odaklıyorum. Buraya gelebilmek için canlarını dişlerine takan bu kadınlara kendimi hazır ve oyunda hissetmeyi borçluyum. Eve döndüğümüzde telefon görüşmeleri yapmaya başlayabilirim ama bu gece onlar için.

"Bu gece kayarken, bunun Boston'dan daha büyük bir şey olduğunu hatırlamanızı istiyorum. Bu geceki galibiyet ya da mağlubiyetten daha büyük. Sadece oraya adım atarak bile bir fark yaratıyorsunuz. Korku duymak için bu kadar çok alışmadınız ve bu kadar çok fedakârlık yapmadınız. Her biriniz burada olmayı hak ediyorsunuz. zerinde durduğumuz bu toprak bizim değil ama bu buz kesinlikle bizim. Dünyaya neden önemli olduğunuzu gösterin."

Bu oyunu oynamak için dişleriyle tırnaklarıyla mücadele ettiler. Her bir oyuncudan hiç bu kadar tutku ve istek görmemiştim. Bu takımla ve inşa ettikleri şeyle gurur duyuyorum. Jeanine bana bakıp başıyla onaylıyor.

Shania Twain'den alıntı yapan Delta, "Gidelim kızlar!" diye bağırıyor.

Bu ifadenin "Avengers, Assemble!" ile eşdeğer olduğunu öğrendim.

Bu kadınlar hazır.

CHAPTER FORTY-SIX

KENDRA

29 haftalık hamile

O sözler kafamda tekrarlanıp duruyor: *Gitmene izin vermeyi seçtik.*
Kovuldum.

Elbette, bana istifamı sunma ve istifa etme seçeneği sundular. ki bunu itibarımı kurtarmak için yaptım. Sessizce gidersem, onlar da giderdi. Pierce bana bütün gün bunun sadece bu olay yüzünden olduğunu, iş ahlakım ya da performansım yüzünden olmadığını söyleyebilir ama sonuç aynı olduktan sonra kimin umurunda?

Sully'ye mesaj atmak için telefonumu elime aldım, sonra düşürdüm. Kahretsin, *maç*. Boston'dan döndüğünde ona söylerim. Sugar and Ice'tan aldığım bir kutu tatlıyla kendimi kanepeye atıyorum ve maçı izlemek için televizyonu açıyorum. O burada değilken onun evinde kalmak garip hissettiriyor.

Tek yapmak istediğim yatağa girip sonsuza kadar uyumak ama bu Sully'nin ilk maçı ve bunu kaçıramam. Açtığımda, son birkaç aydır tanıdığım oyuncularını gösteriyorlar ve içimde kopan duygu fırtınasından mı emin değilim ama hüngür hüngür ağlıyorum. Onlarda kendimde tanıdığım bir aşinalık var. Oraya ulaşmak için çok mücadele ettiler ve

hayatlarını kendilerini kanıtlamaya çalışarak geçirdiler. Yeterince iyi olmak için. Ve ben onlarla gurur duyuyorum.

Sonra Sully'yi locada bağırırken ve buzu işaret ederken gösteriyorlar. Ama bu öfke değil, kendi halinde biri. Sully koçluk yapıyor. Hokey oynamak için mi yoksa koçluk yapmak için mi doğmuş bilmiyorum ama *bu iş* için yaratılmış.

Galibiyetlerinden yaklaşık bir saat sonra telefonum çaldı ve ekranda Sully'nin adı . Telefondan duymasını umarak yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. Endişelenmesini istemiyorum.

"Merhaba! Aman Tanrım, ekip inanılmazdı! Nasıl hissediyorsun?!"

Diğer uçtaki rahat kıkırdaması gülümsememi daha az sahte hale getiriyor. "Harika hissediyorum. Onlarla çok gurur duyuyorum. Şampiyonlar gibi oynadılar."

"Yaptılar! İlk periyotta Timber'ın yaptığı kurtarış? Aman Tanrım!"

"Gerçekten çok çalışıyor ve fazladan zaman harcıyor. Onun başlangıcı Bu gece kazanıldı... Nasıl hissediyorsun? Şu anda yanında olamadığım için üzgünüm."

Albüm kapaklarımdan birinin üzerindeki harflerin üzerini çiziyorum. "Sorun değil, yarın görüşürüz. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Pizza sipariş edip biraz müzik açacağım."

"Vault'tan haber aldınız mı?"

"Pek bir şey söylemediler." Bu yalan değil. Kısa bir konuşmaydı.

"Bu iyi, değil mi?"

Beni göremese de omuz silkiyorum. "Belki mi? Kim bilir. Yarın daha fazla konuşabiliriz."

"Tamam, ben dönene kadar sakın olmanı istiyorum. Bunu beklerken sıkıldığını biliyorum ama sakın bir iş yapmaya kalkma. Anladın mı?"

Bu bir sorun olmamalı.

"Anladım. Neden dışarı çıkıp takımla birlikte kutlamıyorsun, galibiyetin tadını çıkar."

Gülüyor. "Yok, ben otelime dönüp yatacağım. Dün gece zor uyudum. Ayrıca, halletmem gereken bir sürü başka iş var... Seni özledim. Keşke bu gece seninle olabilseydim."

Bu onun için eğlenceli olmazdı, ben hüznü biriyim ama kollarının bana sarılması bugünün acısını hafifletirdi. "Ben de seni özledim." Duygularımı yutuyorum,

sonra plağı kılıfından kaydırın ve pikabın üzerine yerleştirin.

"Eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Kendimi biraz o güzel Kendra enerjisine kaptırmam gerekiyor." Bir ima var ve bu beni içten bir kıkırdamaya itiyor.

"Evet, sanırım bu olur." "Olsa iyi olur..."

diyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Görüşmeyi bitirdikten sonra iğneyi Tina Turner albümümün üzerine bırakıyorum ve annemle yaptığım gibi halının üzerine yayılıyorum. Onu düşünürken melodik, hışırtılı sesi beni rahatlatıyor. Onu ve yere uzanıp gülmenin ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlarken, umarım bir gün bebeğimizle de aynı anıları yaşayabilirim. Annem çok genç öldü ve harika bir büyükanne olabilirdi.

Kariyerim bitmiş olabilir ama hâlâ bu bebeğe ve Sully'ye karşı sorumluluğum var. Daha fazla bir şey kaybetmeyi reddediyorum. Sahip olduğum tek şey onlar. Kariyer yeniden inşa ve aşkımız fırtınayı atlatacaktır. Belki bu kez daha küçük bir yapım şirketi ararım, belgesellere veya bağımsız filmlere odaklanan bir şirket. Gerçekten yapmak *istediğim* bir şey. Ayrıca, muhtemelen hiçbir gerçeklik projesinin yapımında yer alamayacağım. Bebek gelmeden önce iş bulmaya çalışmanın anlamsız olup olmadığını merak ediyorum. Belki de Bo doğana kadar beklemeliyim.

Telefonum çalıyor, ekrana bakıyorum ve Sully'nin adını görüyorum. Duygularımla baş etmeye çalışıyorum ve telefona cevap verirsem sahte gülümsememi duyacak. İçimi dökmeden ve ona her şeyi anlatmadan onunla bu gece başka bir konuşmayı kaldıramam. Yüz yüze bir konuşma olmalı. Ekrana bakıyorum ve sonunda telesekretere düşmeden önce çalmasını, çalmasını ve çalmasını izliyorum.

Tavana bakıyorum, sonra gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bu son değil. İyi şeyler gelecek. Gelmek zorundalar, çünkü daha fazlasına ihtiyacım var. Bir anneden daha fazlası olmalıyım. Bir kız arkadaştan ya da eşten daha fazlası. Bu yeterli değil. Büyümek, yeteneklerimi geliştirmek ve film yapımında çalışmak istiyorum. Yaratmak istiyorum.

Telefonum bir mesajla çaldı. Arayan Sully.

SULLY

Az önce avukatımdan bir e-posta aldım. İstifa mı ettin? Neler oluyor?

Lanet olsun. Görünüşe göre kedi çantadan çıktı. Harika, şimdi gerçekten aklını kaçırarak. Tekrar aradı, görmezden geldim. Bunu tartışacak enerjim yok.

SULLY

Kendra! Aç şu telefonu.

Hayır, teşekkürler.

Cevap vermezsem bunu daha ne kadar sürdüreceğini kim bilebilir? İsteksizce telefonumu elime alıyorum ve bir cevap yazarken yüzümün üzerinde tutuyorum.

Sana söylemediğim için özür dilerim. Ben iyiyim, ama bu gece bu konuda konuşmak istemiyorum. Lütfen? Yarın her şeyin üzerinden geçebiliriz. Her şey yoluna girecek.

SULLY

Bunu
düzelteceğim.

Ben iyiyim, Sully.
Gerçekten iyiyim.

Ben değilim.
Ama olacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTER FORTY-SEVEN

S Uçağın penceresinden dışarı bakarken, evim dediğim eyalet görünüyor. Geri döndüğüm için çok mutluyum ve Kendra'ya sarılmak için sabırsızlanıyorum. Dün gece avukatımdan aldığım e-postaya göre, MNSports kanalı programın sona erdirildiğini duyunca "hoşnutsuz" olmuş. Bu da gerçekten çok sinirlendiklerini gösteriyor. Neyse ki, açılış yılı için sponsorluk sözleşmelerini bozmayı tercih ettiler. Bazı açılardan, Kendra'nın oradan çıkmasına sevindim. Bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmamalı. Bu.

Sağlıklı olmak ve bu bebeği doğurmak dışında hiçbir şey için endişelenmesini istemiyorum. Bu dizi son birkaç aydır çok fazla stres yarattı. Çalışmasıyla ilgili bir sorunum yok, hatta onu mutlu ediyorsa bunu teşvik ediyorum ama başka bir kadının karşısında otururken gözlerinin içine bakmak zorunda kaldığım her an... kahretsin, içim parçalanıyor.

Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor. Kendra ayrıldığını söyledi ama kendi isteğiyle ayrılmadığını biliyorum. Zorlanmadığı sürece gitmezdi. Tüm bunlar benim yüzümden oldu, hayalindeki işi kaybetmesine ben sebep oldum, bu yüzden bunu düzeltecek kişi ben olacağım. Bu yüzden Facebook'ta arkadaş listesini takip ediyorum, böylece Lance'e ulaşabilirim. Buldum onu.

Hey.

LANCE

Hey. Sanırım haberleri duymuşsundur.

Yaptım. Ama kafamda dönüp duran bir fikir var ve bunu sizinle paylaşmak isterim.

LANCE

Duyalım
bakalım.

On beş dakika içinde kahve içmek için buluşma şansınız var mı?

LANCE

Evet. Dün itibariyle programım tamamen açık ...

İyi oynadın. Minneapolis'e indiğimizde bir planım var. En azından bir A planı. İşe yaramazsa B planına geçeceğim. Sonra C planı. Gerekirse tüm alfabeyi gözden geçireceğim. Bu sabah Kendra ile konuştum ve onun sesini duymak içime bir yumruk gibi indi. Onunla birlikte olamamaktan nefret ediyordum ve Lance ile görüşmem biter bitmez doğruca bizim eve gideceğim.

MNSports Rogues'un sponsor olmak istediği kanal ve şanslıyım ki eskiden NHL yorumcularından biriyle oynuyordum. Üç gün içinde avukatım, onların avukatları ve yöneticilerle bir Hail Mary toplantım var, bu da bana Lance ile görüşmek ve ondan çok büyük bir iyilik istemek için kısa bir süre veriyor. Bunu onsuz yapamam. Her ne kadar eve koşup Kendra'yı görmek istesem de, elimde bir şey olmadan gözlerinin içine bakmaya korkuyorum.

Kahve dükkanına girdiğimde beni sıcak hava ve kavrulmuş kahve çekirdeklerinin kokusu karşılıyor. Bu, yolların büyük kabarık pullarla örtüldüğü, düşen dış hava sıcaklıklarından hoş bir erteleme. Lance'i bulmak için odayı tararken ayakkabılarımdaki karları halının üzerinde eziyorum. Ben geldiğimde köşedeki masada oturuyordu bile. İki parmağını havaya kaldırıyor ve ben de ona doğru yöneliyorum. Buraya ondan önce gelip içkisini ısmarlamayı umuyordum ama uçaktan inmeme beklediğimden uzun sürdü.

Sandalyeyi kaydırdım ve karşısına oturdum.

"Selam. Üzgünüm geciktim."

"Merak etme. Ne var yok?"

Derin bir nefes alıyorum ve konuya giriyorum. "Öncelikle benimle buluştuğunuz için teşekkürler. Geçen gün neler olduğunu hepimiz bildiğimize ve sırlar açığa çıktığına göre, doğrudan konuya gireceğim. Son birkaç aydır beni filme alıyorsunuz, eminim Kendra ve benim bazı anlarımızı yakalamışsınızdır, değil mi?"

"Yani, bu beni ilgilendirmez." İç çekiyor. "Kendra'yı hepimiz seviyoruz, ben de dahil. Basına gitmem ya da olanlar hakkında konuşmam konusunda endişelenmenize gerek yok."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Buraya konuşmadığından emin olmak için geldiğimi düşünüyor, bu yüzden söyleyeceklerimin geri kalanı ona şok gibi gelebilir.

"Boş ver onu. Elinizde ne kadar görüntümüz var?"

"Kahretsin, bilmiyorum. Çok fazla. Ama teknik olarak ham görüntülerin sahibi kanal-"

"Sence bir gösteri için yeterli mi?"

"Oh ... um ..." Çenesini ovuşturur ve kaşlarını kaldırır.

"Görüntüleri çekip bana bir cızırtı makarası ya da Kendra buna ne diyorsa onu yapman için ücretinin iki katını ödeyeceğim. Kendra ve benim buluşmamız hakkında kanala sunacak bir şey."

Joey'nin geçen gün söylediği şey beni etkiledi, Amerika sadece bir aşk hikayesi istiyor.

Birini desteklemek istiyorlar.

"Saha kaseti istiyorsun." Nereye varmak istediğimi anlayınca gözleri parlıyor. Kendra benim aşk hikayem, eğer istedikleri buysa, onlara bunu vermeye hazırım, ama sadece gerçek olması şartıyla. "Tamam. Evet... Evet, bu fikre bayıldım aslında." Elini ağzına götürüp masaya bakıyor, kafasında bir şeyler dönüyor. Bu fikirde olduğu için çok minnettarım.

"Ama Vault bunu bilmemeli. Kendra hikayeyi kendisi anlatmadığı sürece diziyi istemiyorum"

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"İşin o tarafı üzerinde hâlâ çalışıyorum. Ama şimdilik sessiz kalmamız gerekiyor."

Başını sallıyor. "Bir editör getirmem gerekecek. Konsept kanıtı olmadan şovu sunmuş olursunuz, mükemmel olması gerekir. Bu benim ilgi alanımın dışında."

"*Sully ile skor* yapmanın bir konsept kanıtı yoktu ve onlar da bu konsepti," diyorum.

"Evet ve sonra bombalandı - alınmayın - bu yüzden ikinci daha dikkatli olacaklar. Senin için şekerle kaplamayacağım, dostum. Zor bir galibiyet olacak. Peki görüntülerin haklarını nasıl almayı planlıyorsun?"

"Dosyalara hala erişiminiz var, değil mi?"

Lance kollarını kavuşturarak sandalyesine geri oturur. "Dostum..."

Başımı eğip selam veriyorum. Ondan risk almasını istiyorum. "Bak, MNSports'ta bir bağlantım var. Birkaç gün içinde avukatımla birlikte kanalla görüşeceğim ve bu konuyu onlara açıp torpil yapıp yapamayacağımı göreceğim. Ama bu Pierce ya da Jeremy'ye ulaşmamalı."

Lance kahvesinden bir yudum alır. "Düzenleme konusunda yapabileceğimiz çok şey var ama biraz zaman alabilir. Bana ne kadar verebilirsin?"

Çekiniyorum. "Birkaç gün mü?"

"Ciddi misin? Pekâlâ. Bu geceki bazı önemli anları gözden geçireyim ve bakalım ne bulabileceğim. Neyse ki, iptal ettikleri için biraz fazladan zamanım var."

Rahat bir nefes aldım. "Sana borçluyum, dostum."

Kıkırdıyor. "Kesinlikle öyle. Sana bir fatura göndereceğim. Diğerleri de öyle."

"Tamamdır."

CHAPTER FORTY-EIGHT

SULLY

Lance tanıtım filmini kanalla görüşmeme bir saatten az bir süre kala bana ulaştırdı. Şimdi bunu MNSports'a sunmam ve kabul etmelerini sağlamam gerekiyor. O konferans odasına girmek aslanın inine giriyor. Gerilim hissedilebilir. Garip bir durum. Olanlardan dolayı hayal kırıklığına uğradılar ama içten içe hiç utanç duymuyorum. Kendra'yı seviyorum. Onunla tanıştığım için mutluyum. Diğer yandan Vault Productions? Siktir et onları.

"Kendra'nın işini geri almak istemenizi anlıyorum, ancak görünen o ki amacınız kişisel. Arkadaşlık ilişkilerine karşı sıfır tolerans politikamız var. Bir skandalı yayınlamayacağız."

"Neden... Çünkü bunun insanların *daha az* izlemesine neden olacağını mı düşünüyorsunuz?" Cevap veriyorum. Kanal temsilcilerinden biri boğazını temizliyor ve bir diğeriyle bakışıyor. Pazarlama eğitimi almadım ama hayatımın büyük bölümünde spot ışıklarının altında kaldıktan sonra, bir aşk çocuğu skandalının sıradan bir flört programından daha heyecan verici olduğuna adım gibi eminim. Avukatımın bakışları şakağımı yakıyor. Telefonunu bir kenara bırakıyor ve rahatlamış avuçlarını siyah mermer konferans masasının üzerine koyuyor. Bu, geri çekilmem için bir işaret. Derin bir nefes alıyorum, sonra devam ediyorum.

"Çekimler için zaten ödeme yaptınız, gelecek sezona kadar sponsorluğunuzu çekemezsiniz, o halde neden elinizdekilerle bir şeyler yapmayasınız? Şu anda üzerinde çalıştığınız flört şeyinden daha iyi. Kendi randevu programının yapımcısına aşık olan koç mu? Bir hikâye istiyorsan, bu lanet olası bir hikâye. Vault ile elde edeceğin her şeyden daha iyi."

MNSports kreatif direktörü elini sallıyor ve omuz silkiyor. "Evet, tamam. Demoyu görelim. Oynamaya hazır mı?" Daha görmeden iptal ediyorlar. Kahretsin, bu zor bir galibiyet olacak.

A/V asistanı Lance'in hazırladığı medya dosyasını yüklerken oda sessiz. Ben sadece bir parçasını gördüm, bu yüzden Lance ve getirdiği editörün bunu kanalın isteyeceği bir şey haline getireceğine güveniyorum.

Başladığında ellerim terliyor. Bu şeylerin neye benzemesi gerektiğini bilmiyorum ama sağlam görünüyor. Anladığım kadarıyla adamlar iyi iş .

Oynarken yöneticilerden biri diğerine fısıldıyor. Ekranda Benim ve Kendra'nın küçük klipleri var. Gizli ilişkimizden küçük kesitler. Saklamak zorunda kaldığımız sevgimizin anlık görüntüleri: gizli dokunuşlar, şakalarımın gülmesi, odanın öbür ucundan ona bakarken yakalandığım anlar. Uzaktan aşık oluşumuzu izlemek gibi. Bunu ona göstermek için sabırsızlanıyorum, umarım yakında.

Koridorda onu duvara uzun mesafeli bir çekim var. Kahretsin, bunun burada olacağını bilmiyordum. Bunun çekildiğini bile bilmiyordum. Konferans masasındaki üç kişi bakışıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Üzerime gelen bir sürü yargı var. Önermeyi anlatması için bir seslendirme sanatçısı tutmuş olmalılar. Makaranın sonunda Jeremy'ye Kendra'yı hastaneye götürdüğümü söylediğim mikrofonlu sesim yer alıyor. Mikrofonlarla çalışmakta hiç iyi değildim ve bu sefer buna sevindim. Düşündüğümden çok daha fazla materyalleri varmış. Ben olsam bunu izlerdim.

Karavan biter ve ışıklar tekrar yanar. Ortalık sessiz.

Reklam yöneticilerinden biri çenesini ovuşturur. "Bu... bir şey. Bunu kim bir araya getirdi?"

Onları aldım. Tek ihtiyacım olan buydu. Heyecanımı belli etmemek için yüz ifademi kontrol ediyorum.

"Şovdan birkaç müteahhit." İspiyonlamıyorum. Avukatım

"Gizlilik Sözleşmesi imzaladılar" diye ekliyor.

"Bunların hepsi gerçek mi?" diye soruyor bir başka kadın.

Başımı salladım. "*Sully ile skor* yapmak benim aşkı bulmamla ilgiliydi. Buldum ama bu bir randevu programıyla ayarlanmadı."

"Kendra neden burada değil?"

Boğazımı temizliyorum. "O, uh, bilmiyor."

"Ne oluyor lan? Onun ana karakter olarak yer alacağı bir dizi teklif edip izin alamazsınız."

Başımı sallayarak cevap veriyorum, "İzin alacağım. Sadece bunun yerine bunu yürütmeyi düşüneceğinizi bilmem gerekiyor. Biraz farklı ama gerçek. Bu gerçek bir hikaye."

Az önceki reklam yöneticisi kıkırdıyor. "Skandal, ama kahretsin, biraz da sağlıklı." Adamın yüzünde kocaman bir gülümseme var; dolar işaretleri görüyor. "Bence bunu merdivenden yukarı çıkaralım. Bence ayakları var."

"Denemeye değer," diyor bir diğeri. "Yapımcı ve kahraman arasında bir aşk dizisi mi?"

Gizli olabilir ama bir ilişki değildi. Her zaman Kendra'ydı. Gizli olmasında ısrar eden oydu, ben değil. "İzleyicilerin ona aşık olması için yeterince görüntü var. Halkın gözünde kötü adam olmasına izin vermeyeceğiz. O çok sevimli. Komik. İlişkilendirilebilir ve nazik. İnsanlar ona aşık olacak ama her konuda son sözü Kendra'nın söyleyeceğini bilmem gerekiyor. Bu hala onun şovu. Anlatıyı kurgulayan ve kontrol eden o olacak."

Avukatlarından biri konuşur. "Eğer diziyi alırsak, fazladan ödeme yapmayacağız. Zaten Vault'a para ödedik. Görüntüler elimizde, zaten parasını ödediğimiz bir şovun faturasını ödemeyeceğiz."

"Vault ile bağlarınızı çoktan kopardığınızı biliyoruz. Son prodüksiyonu karşılamak için düzenleme ücretlerini ayırmanızı rica ediyoruz," diye araya giriyor avukatım. Gerekirse bu işi kendim finanse edeceğim. "Ve eğer program *Sully ile Puanlama* için öngördüğünüz kâr marjlarını karşılar ya da aşarsa, Rogues sponsoru olarak kalmaya devam edersiniz ve daha önce yürürlükte olan sözleşmeyi yerine getirirsiniz."

Avukatları, "Bu başka bir tartışma konusu olacak," diye yanıt veriyor. Yöneticilerden biri "Ne kadar sürecek?" diye sorar.

"Bana sezonu dolduracak kadar olduğu söylendi," diye cevap veriyorum. Dizim masanın altında zıplıyor. "Flört programı gibi başlayabilir ve Kendra'yı daha fazla ekleyerek gerçekte ne olduğuna geçiş yapabiliriz."

Kreatif direktör başka bir yöneticiye gülümsüyor. "Neredeyse perde arkası gibi..."

"Bunu diğerk kanallar gibi uydurma değil, *gerçek* bir reality tv olarak pazarlayabiliriz." Avukatım ve ben, onlar önümüzde artıları ve eksileri tartışırken dikkatle izliyoruz. Kulağa olumlu geliyor, bu yüzden dudaklarımı kapalı tutuyorum.

Kadınlardan biri başını salladı ve bana döndü. "Kabul etmesini sağla, sonra biraz daha konuşalım... Başka kim biliyor bunu?"

"Birkaç kameraman ve editör. Sanırım bir asistan da işin içindeydi."

"Bu demonun yapımında kimin parmağı varsa onu isteyeceğiz."

"Ben bakarım," diye teminat verdim. Onlar müteahhit. Ne gerekiyorsa yapacağım.

Kanalın irtibat görevlilerinden biri kreatif direktöre, "Jeremy küplere binecek," diye mırıldanıyor.

Alay ediyorlar ve "O gösteriye bilet bulmamızın bir yolu var mı?" diye cevap veriyorlar. "Peki, sonraki adımlar neler?" Ben soruyorum.

"Sonraki adımlar Kendra'yı da işin içine katmak. Onun onayını almadan hiçbir şey yapamayız."

CHAPTER FORTY-NINE

KENDRA

30 haftalık hamile

"W Nereye gidiyoruz?" Yolcu koltuğunda parmaklarımı kalçalarımın vurarak soruyorum. Bu onun markete gitmek için kullandığı normal yol değil.

"Benimle ayak işlerine koşuyorsun," diyor sırtarak.

Önce başka bir yerde durmalıyız. Koltuğumda rahatlıyorum ve bakışlarımla onun yüz hatlarını izliyorum. Kahretsin, çok yakışıklı. Bir plak dükkanının önüne park ettiğinde bakışlarım yarıda kesiliyor. *En sevdiğim* plak dükkanının.

"Sully." Ona bakıyorum. "Bu şeyleri yapmaya devam etmek zorunda değilsin. Ben iyiyim, gerçekten." Buna inanıyorum. Oturup düşündükçe, bunu bir sonraki adımı atmak için kendime meydan okumanın bir yolu olarak görüyorum. Tıpkı bir orman yangınının ormanı tahrip etmesi gibi. Yıkıcıdır ama yeni bir büyüme için gereklidir. Bu da öyle bir şey. Yıkıcı ama gerekli.

"biliyorum. Ben istiyorum."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Eh, madem buradayız..." Yolcu kapısının kolunu açtım.

"İşte benim kızım."

Sully bana yardım etmek için arabanın önüne koştu. Yardımı kabul ediyorum çünkü henüz paytak paytak yürümesem de bana dokunması için her bahaneyi kabul ediyorum. Dükkanın kapısını benim için açık tutuyor. "Burası bana Florida'yı hatırlatıyor," diyorum.

Arkamıza, kenarında küçük kar yığınları olan soğuk şehir caddesine bakıyor.

"Ne?" Kaşları çatıldı ve ben güldüm.

"Hava değil, sadece... bu. Büyük bir sır olmadan birlikte olmak, anlıyor musun? Bu güzel bir şey." Bütün bunların iyi tarafı bu. Sully'yi kendime alıyorum. Onu diğer masum kadınlarla paylaşmak zorunda değilim. Plak dükkanlarında ve marketlerde benim, sadece özel ev randevularında değil. Kullanılmış albümlerin bulunduğu kahverengi karton kutulara doğru yürüyorum, eli benim elimde.

"Vay canına. Evet. Sanırım bu, böyle şeyler yapabileceğim anlamına geliyor, değil mi?" Kolunu geri çekiyor, beni göğsüne bastırıyor ve sanki savaştan yeni dönmüş gibi beni öpüyor. Dudaklarımın kenarını yalarken avuçları boynumu kavlıyor ve ben de otomatik olarak ona açılıyorum. Nefes alamıyorum ya da düşünemiyorum. Alt dudağımı ısırması tam bir manipülasyon. Sonunda herkesin içinde olduğumuzu hatırlayıp gülüyorum ve kızaran yanaklarımı onun göğsüne saklıyorum. Bu adamın ağzı başımı döndürüyor.

"Hayır, beni herkesin içinde böyle öpemezsin." Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Bu uygunsuz!"

Dudaklarını başımın tepesine bastırıyor ve mırıldanıyor: "Senin hakkındaki düşüncelerimin çoğu öyle."

Cesareti karşısında başımı sallıyorum, sonra elini tutup onu yanımda sürüklüyorum. "Hadi, bana yeni müzik al."

Seçkiyi gözden geçiriyoruz. Koleksiyonuma daha fazla rock eklemek istiyorum.

"Kahretsin, sana sormayı unuttum, Perşembe günkü maç için bana yedek kulübesinin arkasında yer bulabilir misin?" Onu koçluk yaparken izlemeye bayılıyorum.

"Kutuya oturmak istemiyor musun? Orası çok rahat."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki hayır, tüm aksiyonun yanında olmak istiyorum." Onu böyle odaklanmış ve bağırırken görmek beni hiç olmadığı kadar tahrik ediyor. Sadece düşününce bile ürperiyorum. Benim erkeğim bir Norveç tanrısı, onu takım elbise içinde otoriter ve buyurgan görmek - 1.85 boyunda - en ateşli ön sevişme. Aman Tanrım.

Kıkırdıyor. "Evet, sanırım sana bir şeyler ayarlayabilirim... Ama bu sana pahalıya patlayacak."

Bir elimi kalçama koyarak ona tek kaşımı kaldırıyorum.

"Beni duydun," diyor, ikiye . "Ödeme önden yapılacak."

Kalçalarımı sıkmamak için direnirken dişlerim alt dudağıma gömülüyor. Bu ne büyük bir zorluk olacak... Gözlerinin vücudumda gezinmesine bayılıyorum. Vücudumun şekil değiştirmesi onu yıldırmadı, aksine beni daha çok çekici bulmaya . Doyumsuz biri. Eğer işimi kaybetmemin karşılığında aldığım şey bu eğlenceli mutluluksa, o zaman yüzlerce kez daha kovulurum. O buna değer.

Kazananla karşılaşana kadar albümleri incelemeye devam ediyorum.

"Oooh!

Lou Reed! Bunu alabilir miyim?"

"Nasıl istersen, bebeğim."

Sully Boston'dan döndüğünden beri beni çok şımartıyor. Öğleden sonranın çoğu konuşarak geçti ve yüzü arasındayken sona erdi. Bu kısım dışında hiçbir şey bana artık bir işim olmadığını unutturamadı ama bana uyguladığı diğer yöntemlerin dikkatimi dağıtması kesinlikle yardımcı oluyor.

Bugün beni güzel doğum öncesi masajımdan aldı ve eve döndüğümüzde kendimi o kadar rahat ve huzurlu hissettim ki neredeyse kanepeye yığılacaktım. O da yanıma sokuldu. Sully ile ilgili sevdiğim bir şey de yorgun olduğumda her zaman benimle birlikte uyuklaması. Kanepedeki yerimizi birlikte mükemmelleştirdik. Onun kollarındayken uyuduğum kadar mışıl mışıl uyuyamıyorum. Hoparlörler John Coltrane'i mırıldanırken şöminenin sesi odanın içinde çıtırdıyor.

Sully'nin göğsü eşit bir şekilde inip kalkarak ikimizin de uykunun kıyısında olduğumuzu söylüyor, sonra telefonum çalıyor. Şaşkınlıkla irkildik. Yaptığı onca maç, antrenman ve seyahatten sonra çok ihtiyacı olan uykusunu böldüğü için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Kahretsin, özür dilerim!" Ekranda Pierce'ın adını gördüğümde susturmayı umarak hemen elime alıyorum. "Ah..."

Cevap vermek için parmağımı ekranda kaydırıyorum. Muhtemelen imzalanması gereken bir işe alım evrakı ya da onun gibi bir şeydir.

"Alo?" Kaşlarım çatıldı.

"Hey! ?" Yutkunuyorum.

"İyiym."

"İyi haberlerim var. Takımla konuştum, seni geri getirmek istiyorlar."

"Bana işimi geri vermek mi istiyorlar?" Ayağa kalkıyorum ve kaşlarını çatan Sully'ye bakıyorum.

Pierces devam ediyor. "Mesele şu ki, yapımcı olamazdınız ama bunu bir deneme süresi haline getirebilirdik. Tekrar yükselebilir, belki bir yıl sonra, belki de birkaç ay sonra başka bir programda yer alabilirsin."

"Oh..." Kalbim sıkışıyor. "Ne yani, asistan mı olacağım?"

Sully yumuşak bir sesle, "Telefonu kapat Kendra," diyor. Ona bakmak için boynumu büküyorum. Başını yanımda sallıyor. "Hayır."

"Evet, yönetici asistanı." Pierce devam ediyor. "Yine de eskisi gibi bazı görevlerine devam edeceksin. Sana daha fazla sorumluluk verebiliriz."

"Daha az ücret için, sanırım."

Diğer taraftan iç geçiriyor. "Maalesef, evet. Ama bu da bir şeydir, şimdilik. Stüdyo senin bir değer olduğunu biliyor."

Başımı salladım. Sully dikkatimi çekmek için bacağımı çimdikliyor ve ben ne yapacağımı şaşıyorum. Gitmeme izin vermeleri konusunda anlaşılmaya varmıştım. Bunu kabul ettim ama bana bir şans daha vermek istiyorlarsa, bebek doğmadan önce bir işe yerleşmiş olmak iyi olurdu. Bu da özgeçmişime ara vermeyeceğim ve beni tekrar işe alırlarsa bir gün onları tekrar referans olarak kullanabileceğim anlamına geliyor. Belki birkaç yıl sonra?

"Bunu düşünebilir miyim?" Ben soruyorum.

"Elbette, ama çok uzun sürmesin. Birinin fikrini değiştirmesini ve fırsat penceresinin yüzümüze kapanmasını hiç istemem."

"Tamam... Tamam. Yakında sana geri döneceğim. Teşekkürler Pierce. Sana minnettarım.

o."

"Emin olabilirsin. Geri dönmen harika olur. Kendine iyi bak, tamam mı?" "Sana da."

Telefonu kapatıp Sully'ye dönüyorum. "Beni tekrar işe almak istiyorlar," diyorum.

bir gülümseme - karşılık vermediği bir gülümseme.

"Sorun nedir?" "Almayın."

"Sully, bu benim için gerçekten harika olabilir. Bu beni bir stüdyoya sokar. Yeni bir yapım evi bulabilir miyim bilmiyorum.

bebek doğmadan önce beni al."

Ayağa kalktı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Konuyu açmak için akşam yemeğine kadar bekleyecektim ama..."

Ne söyleyecek? Gerginleşiyorum. "Ama ne?" diye soruyorum, sesim endişeyle tizleşiyor.

"MNSports ile konuşuyordum."

"Ne? Neden?" Başı belaya mı girdi? Bu benim için yeni bir haber. "Vault'un çektiği ham görüntülerin hakları onlara ait." Bunu zaten biliyorum. "Sadede gel, Sully."

"Bence kendi prodüksiyon şirketini kurmalısın."

"Ha?" Bir anda ayağa kalktım. "Ama şebeke ne olacak, bana neler olduğunu anlatmayı bitir. Neden onlarla görüşüyorsun?"

Gülümsüyor ve bu beni bir nebze rahatlatıyor ama kafam hâlâ karışık. "Kızma... ama bu hafta başında indikten sonra Lance ile görüştüm ve bizden ne kadar haberdar olduklarını öğrendim. Şovu yapmalarını istiyorum ama gerçek olmalı, bizim hikâyemiz olmalı. Ona bizim görüntülerimizden oluşan bir tanıtım filmi hazırlattım. Kurgu ekibinden biri ona yardım etti ve çok güzel oldu Kendra. Birkaç gün sonra MNSports ile görüştüm ve yemi yuttular. Sanırım hepsi var. Sadece imzalamanız gerekiyor. Seninle görüşmek istiyorlar."

Vay anasını.

"Ama en iyi kısmı şu, yapımcılığını sen üstleneceksin. Vault'u ve saçma tekliflerini siktir et, kendi yapım şirketini kur. Kendi ekibini seçebilirsin. Müteahhitleri işe almaya başlayabiliriz. Eminim bir sürü meslektaşın seninle tekrar çalışma fırsatına atlayacaktır. İnsanlar seni seviyor, bu yüzden geri dönmeni çok istiyorlar... Ama seni hak etmiyorlar, her şeyi berbat ettiler ve bunu biliyorlar. Lütfen Kendra, çok daha fazlasını yapabilecekken geri adım atma. Sen bunu yapmak için doğdun, sen bir yaratıcısın. Bu projeyi parkın dışına çıkarabilirsin."

"Ve Rogues'a sponsor olmaya devam edecekler mi?" Ben soruyorum. Bunun takımın sponsorluğunu kurtaracağından emin olmak istiyorum.

Başını sallıyor. "Ama yapmasalar bile bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bu senin kanatlarını açman için harika bir fırsat. Daha fazla görüntü bile çekebiliriz, tüm kararlar size kalmış. Başlangıçta flört şovunun bir kısmını göstermeyi teklif ettik, ancak şov ilerledikçe tüm küçük anlarımızı görebiliyorsunuz ve bir şeylerin geliştiğini görebiliyorsunuz. Bu bir

Kaosun içinde bir aşk hikayesi. Ama bu sizin çekiminiz. Onunla ne istersen yapabilirsin."

Sözlerini bitirdiğinde gözlerimden yaşlar akıyordu. İnanılır gibi değil. "Bütün bunları sen mi yaptın? Ya hayır deselerdi?"

"Başka bir şey bulabilirdim... Bu benim senden özrüm. Vault seni bıraktıktan sonra bir kez benden vazgeçmedin. Her türlü hakkın varken beni suçlamadın."

Bunu asla onun omuzlarına yükleyemezdim, bu onu ezdi ve ben Sully'yi onu incitemeyecek kadar çok seviyorum. Ne kadar üzgün olursam olayım. İçten içe bu hikâyenin nasıl biteceğini biliyordum. Sonuçlarını biliyordum ama ona olan ihtiyacım hayır diyemeyeceğim kadar büyüktü. "Sully, ikimiz de tehlikeli bir oyun oynuyorduk bebeğim. Bu sorumluluk sana düşmez."

Tavana uzun uzun bakıyor, başını sallıyor ve sonra beni öpüyor. "Sen inanılmaz bir kadınsın... ve yaptığın işte harikasın. Rogue'ları, kariyerimi ve bizi belgelemekten sorumlu olmasını isteyeceğim başka kimse yok."

Başımı sallıyorum. Bu bizim aşk hikayemiz. Dağınık ama bizim.

"Ve bu proje bittikten sonra, bana otelde bahsettiğin proje listesine başlayabilirsin."

Zaman duruyor, üzerime ağırlıksız bir his geliyor. Rüya mı görüyorum?

"Peki... ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Bu çok büyük bir şey. Bunu benim için yaptığına inanamıyorum. Bu benim hayalim. Hıçkırıklarımı tuttuğum için konuşamıyorum, bu yüzden ona karşı bolca başımı sallıyorum. "Oh, ve evet," diyorum boğuk bir kahkahayla. "Hadi yapalım şu işi."

"Evet..." Şakağıma bir öpücük konduruyor ve elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor. "Bunu başaracaksın."

Nefes alıyorum ve boğazımı tıkayan duygu yumağını yutmadan önce yavaşça dışarı veriyorum. "Buna inanamıyorum," diyorum omuzlarım titreyerek.

"Derin nefes al." Kıkırdıyor. "MNSports ile ilgileneceğim ve onlara burada olduğunu bildireceğim ve bir toplantı ayarlayabiliriz. Şimdi tek yapman gereken, Vault'a kuma gömülmesini söylerken nasıl bir tavır takınacağına karar vermek."

Gülüyorum ve üzerime bir mutluluk dalgası daha yayılıyor. "Aman Tanrım!" Kocaman bir gülümsemeyle ciyaklıyorum. "Sully, benim kendi projem var!"

Bu hayatımın en güzel günü.

Önündeki kanepeye diz çöküyorum, böylece göz hizasına geliyoruz. "Çok mutluyum."

"Ben de." Gülümsemesi çok muhteşem. Bana tanıştığımız ilk geceyi hatırlatıyor.

"Seni seviyorum."

Hayatımda hiç bu kadar kocaman gülümsememiştim. "Ben de seni seviyorum."

Yüzümü kocaman avuçlarının arasına alıyor ve beni öpüyor, bana doğruyu söylediğini biliyorum çünkü sevgisini hissediyorum ve bunu kabul ediyorum, karşılığında ona her şeyimi veriyorum.

"Makara sende mi? Görebilir miyim?"

Başını sallıyor ve telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor. Tekrar kanepeye yerleşiyoruz, ben bacaklarının arasında, sırtımı göğsüne yaslıyorum. Kalbim hızla atıyor. Ekranı önümde tutuyor ve düğmeye dokunarak bir video başlatıyor.

Oynarken huşu içinde bakıyorum. Aman Tanrım, aşık oluşumuzu izliyorum. Bu şimdiye kadarki en iyi görüntü. Gerçek, dürüst ve ham. Kamerada aramızda paylaşılan duygular incelikli ama bağlamın altında çok yüksek. Gözlerimizde ve birbirimize bakışımızda her şeyi görebiliyorsunuz.

Sully ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Seni çok seviyorum bebeğim."

Elimi tekrar boynunun arkasına götürüyorum ve gülümsüyorum. "Bu çok güzel... Bu biziz." Ne kadar çok şeyimizin filme alındığına inanamıyorum. Sanki Lance ve çocuklar bir gün bunu isteyeceğimi biliyorlarmış gibi.

"Hâlâ yapımcı olacaksınız ve çekimleri gözden geçirmek için kurguyla birlikte çalışacaksınız. Anlatımı sen kontrol edeceksin. Bu fragman ne gösterirse göstereceğin, bu hala senin şovun, Kendra."

Bir kez oynadıktan sonra, daha fazla iknaya ihtiyaç duymaları ihtimaline karşı Lance'in gönderdiği bazı bonus görüntüleri gösteriyor. Bazıları sahne arkasını gösteriyor. Daha önce işimi yaparken kendimi hiç izlememiştim. Beynim şimdiden fikirlerle çalkalanıyor. Bu inanılmaz bir proje.

Mükemmel ve başlamak için sabırsızlanıyorum.

CHAPTER FIFTY

SULLY

Kendra otuz dört haftayı doldurdu ve Joey'nin evine doğru yürürken her zamankinden daha muhteşem görünüyor. Ekibin Kendra için bir bebek partisi düzenlemesine izin verdiğimde, bunu denetleyebilmem şartıyla kabul etmiştim. O sik emici konuşmadan sonra, onu bu vahşi kadınlarla bırakmayacağım. Ve eğer 24 inçlik vajina pinyata doğru kararı verdiğimi söyleyebilirim. *Bu da ne böyle?*

Tüm ekip burada, bazı Lakes eşleri ve kız arkadaşlarıyla birlikte. Joey'nin dairesi çok sıkışık; takımın onun ev sahipliği yapmasına izin verdiğine inanamıyorum. Bu bir bebek partisinden çok bekarlığa veda partisine benziyor.

"Kendinizi rahatsız hissederseniz ve ayrılmak isterseniz -herhangi bir zamanda- sadece iki kez göz kırpın."

Kıkırdıyor ve elini koluma koyuyor. "Ben iyiyim, Sully. Neden gidip bir bira bulmuyor ve kanepeye oturmuyorsun? Yardım edebileceğim bir şey var mı diye bakacağım."

Kendra kalabalığın arasına dalıyor, ben de garip bir şekilde kenarda duruyorum. Sonra Raleigh içeri girdi. Donup kalıyor ve odayı incelerken kaşları neredeyse saç çizgisine çarpıyor. *Evet, aynen benim hislerim.* Bakışlarını duvara sabitliyor ve ben de görüş hattını takip ederek dev bir sanat baskısına ulaşıyorum.

Kanlı, kıpkırmızı bir leke. Ucuz bir korku evi yapımına aitmiş gibi görünüyor. *Tamam, cidden, Joey nerede?*

Odadaki en uzun kişi olmam, mutfaktaki ev sahibini fark etmemde bana yardımcı oluyor. Odanın diğer ucundan ona sesleniyorum. "Joey!" Kolumu kaldırıp büyük kırmızı şeyi gösteriyorum. "*Bu da ne böyle?*" Ağzımı açıyorum.

"Ha?" Başını yana eğdi, sonra neyi kastettiğimi anladı. "Oh!" Bir poşet pinpon topu tutuyor. "Yumurtayı rahim zarına iğneleyin!"

Benimle dalga geçiyor olmalısın. Kendra gülüyor.

"Onları şuraya koyabilir misin?" Joey çantayı bana doğru sallıyor. Ona doğru ilerliyorum ve çantayı elinden kapıyorum. Raleigh beni mutfağa kadar takip etti ve içki dolduran Micky'nin önünde durdu.

"Ciddi misin?" Raleigh soruyor. "O hamile."

"Merak etmeyin, alkolsüz versiyonunu da yaptık," diyor Joey, bir poşet cipsi dekoratif bir kaseye aktarırken.

"Evet, o kısmı umurumda değil, neden *öyle görünüyorlar?*" Raleigh yüzünü buruşturarak söylüyor.

"Bunlar plasenta iğneleri!" Sesli bir şekilde öğürdüm. "Gerçek dışı."

Micky'nin gözleri parlıyor. "Biliyorum, değil mi!? Joey olağanüstü bir iş çıkardı. Not yok."

"Teşekkür ederim!" Joey iltifatı kabul eder ve memnuniyetle gülümser.

Raleigh ve ben eşit derecede şaşkınlık ve endişe dolu bir bakış paylaşıyoruz. Tabii ki Micky bunu söyleyecekti. Muhtemelen Joey'e akıl hocalığı yapıyordur. Kızların Kendra'ya bir parti vermek istemeleri çok hoş, ama bu çok... beklenmedik bir şey.

Top torbasını alıyorum ve kan duvarına doğru gidiyorum. Raleigh arkamdan geliyor, kollarında hâlâ büyük bir pastel hediye çantası var. Karşılıklı konuşmuyoruz, sadece önümüzde yaşanan kaosa bakıyoruz. Bir süre sonra, "Joey Breck'in hiç bebek partisine katılmadığını söylemek adil bir değerlendirme olur sanırım" diyor.

"Ne ele verdi?"

"Çikolatalı kekler emziriyordu."

"Tanrım." *Joey yeni sapkınlığımı mahvederse çok kızarım.* "Bu benim için taçlandırıcı bir peynir topuydu."

Kadınların şimdiye kadar gördüğüm en çılgın bebek partisi oyunlarını oynamalarını izledikten sonra, sıra hediyeleri açmaya geliyor. Bu hoş bir erteleme. İçlerinde küçük plastik bebekler olan buz küplerini emerlerken neredeyse ayrılmak zorunda kalıyordum. Kimin en iyi oral beceriye sahip olduğu üzerine yapılan tartışma rahatsız ediciydi - arenadaki oral seks muhabbetinden bile daha kötüydü. Bir koçun asla duymaması gereken şeyler duydum. Kendra bu çılgın bebek partisinden etkilenmiş gibi görünmüyor. Yaptığı her şeyde olduğu gibi bunu da ağırdan alıyor. Her hediye kabul ederken güzellik ve zarafet dolu. Hiç onun gibi parlayan bir kadın görmemiştim. Hamilelik onda olağanüstü görünüyor. Onu gelecekte de böyle görmeyi umuyorum.

"Vajina pinyatasını nereden buldun?" Micky Joey' sorarken, partinin geri kalanı üzerinde "Geleceğin Rogues Oyuncusu" yazan yeni Rogues tulumlarından birini öve öve bitiremiyor.

"Bence en iyi soru *neden*?" Ben soruyorum.

Joey gülümseyerek Kendra'nın bir başka hediye açmasını izliyor, sonra da sıkı bir gülümsemeyle fısıldıyor: "Çünkü Kendra'nın vajinası, tıpkı bu pinyata gibi, onu kırıp açtığımızda mahvolmak üzere."

"Joey..." Ona bakmadan sakince cevap veriyorum. "Salı günkü antrenmanda o kadar çok tur atacaksın ki, sadece izlerini temizlemek için Zamboni sürücüsüne fazla mesai ödemek zorunda kalacaklar."

Şaşırmış gibi bakma cüretini gösterdi. "Ne!"

"Yapma."

"Evet, Koç." Bira şişesinden bir yudum alıyor ve "Oyunbozan" diye mırıldanıyor.

Tanrım, emzik bira pongunun bebek partisi için iyi bir fikir olduğunu düşünen birini seçtiğimize inanamıyorum. Daha da rahatsız edici olanı, emzirmek için olduğunu düşündüğü çilek aromalı göğüs ucu yağıydı. Kullanılmayacağını söylemiyorum ama... kahretsin.

Arkama yaslanıp gösterinin geri kalanının tadını çıkarıyorum. Kendra mutluya, önemli olan da budur ama bugün öğrendiğim bir şey varsa o da Haydutların nasıl haydutluk yapılacağını bildiğidir.

CHAPTER FIFTY-ONE

KENDRA

36 haftalık hamile

S İhtiyacımız olan son ürünlerin siparişini bitirirken, o da bodrumdaki hokey ağına şutlar atıyor. Son bebek bezi siparişini gönderir göndermez telefonu çaldı ve kendi etrafında dönmeye başladı.

cebinden telefonunu çıkarırken paten kayıyor.

"Hey Nick."

Bu onun avukatı. Geri aramasını bekliyorduk.

Dizüstü bilgisayarımı yavaşça kapatıyorum ve sandalyemin kenarına oturup dinliyorum. Sully'nin sesinin tonu hiçbir şey ele vermiyor. Sabırla bekliyorum ama Nick'in ne söylediğini öğrenmek için can atıyorum.

Kıkırdıyor. *Bu iyiye işaret, değil mi?* Sonra yüzü asıldı. "Evet, anlıyorum." *Kahretsin, belki de değil?*

"Tamam, evet, gönder de bir göz atayım." Yutkundum ve ayağa kalktım. "Evet... Teşekkürler, Nick."

Aramayı sonlandırıyor ve telefonu cebine sokuyor. Bir şey söylemesini beklerken ellerimi yanaklarımın üzerine koyuyorum.

"Bunu yapmak istiyorlar."

Zıplıyorum. "Ohmigod! Ciddi misin sen?!" Üst kattaki nakliyecilerin duyabileceği kadar yüksek sesle bağıyorum. Kocaman gülümsüyor. "Şovu kaptın, bebeğim. Şu anda sözleşmeleri gönderiyor."

Buzdan çıktı ve beni kollarıyla sardı. "Çok meşgul olmak üzeresin."

"Vay anasını!" Kıkırdıyorum. "Sully, bunu yaptığın için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Aklıma birkaç yol geliyor."

OceanofPDF.com

CHAPTER FIFTY-TWO

KENDRA

38 haftalık hamile

"Celly Kapowski!!" Delta, bir golün ardından yedek kulübesine gelen Cori'nin sırtına vurarak bağılıyor.

Cori öne doğru eğilir, ağzını suyla çalkalar ve tekrar doğrulup oturur oyunu incelemek için. "Yirmi üçün solunda zayıf bir nokta var," diyor diğer kadınlara, nefes nefese.

Sully bankın arkasında volta atıyor. Porno da olabilirdi. Aman Tanrım. Bu benim adamım mı? *Benim adamım mı?* Benim için iyi. Belki hormonlar yüzündendir ama aramızda pleksiglas bir panel olmadığı anda üzerine atlamamamın imkânı yok. Maçı izlemem gerekiyordu, kendime bunu söyleyip duruyorum ama Lee Sullivan. *Vay be.*

Bacak bacak üstüne atıyorum, karnımı gösteren dar bir elbise giyiyorum. Sevdiği bir elbise ama bu sefer üzerine sevimli bir Rogues ceketini giymiş. Sully beni yeterince giydirdi ama ne yazık ki formalar göbeğimin üzerinde duruyor. Ayrıca, takımın bana verdiği ceketini seviyorum, özel bir şey.

Takım iyi yağlanmış bir makine gibi oynuyor. Etrafımda Lakes WAG'lerinden bazıları var ve kocaları da onlarla birlikte. Bu eğlenceli

Koçun kız arkadaşı. Normalde özel ama arada sırada aksiyonu yakından yaşamak istiyorum. Ayrıca, kalabalık harika. Diğer hokey maçlarında gördüğümünden çok daha fazla pozitiflik var. Grubumuzun geri kalanı da aynı fikirde, farklı bir enerji var.

Bizimle birlikte bir Lakes oyuncusu daha var, Shep Wilder. da kadar bağılıyor ama en çok Cori Kapowski söz konusu olduğunda sesinin yükseldiğini fark ettim.

Arkasındaki pleksiglas cama vuruyor. "Aferin kızıma, Cor!" diye bağılıyor hayranlarına.

"Seni duyabiliyor mu?" Ben soruyorum.

"Beni duyuyor ama arkasını dönmeyecek. Cori bir profesyonel." Onun onayını umursamıyor gibi görünüyor. Cori'nin camdan duyabileceği kadar yüksek sesle tezahürat yapmaya devam ediyor. Sanki onu iyi tanıyormuş gibi ondan bahsediyor. Buz dışında arkadaş ya da öyle bir şey olmalılar. Soramıyorum çünkü vardiya değişiminde tekrar buza atladığında onun adını bağırmaya devam ediyor.

Grubumuzla birlikte soyunma odası çıkışının yanında bekliyorum. Sırtım bu gece her zamankinden daha fazla ağrıyor. Otuz sekizinci hafta sahip olduğum her kası yırtıyor. Adamımı görmek ve onu eve götürmek için sabırsızlanıyorum. Bu gece onun sırt masajlarından birine ihtiyacım var. Dışarı çıktığı anda beton zeminde eriyip gitmek istiyorum. Parfümü, takım elbisesi... Bütün gece onu izledim ve sonunda dokunacak kadar yakınım geldi.

Konuya girmeden önce birkaç oyuncunun ailesiyle tokalaştı.

Ben.

"için tebrikler!" Ellerimi yakalarım bastırarak takım elbisesi. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Hey, ofisime gidip bazı evrak işlerini halletmem gerekiyor, bana katılmak ister misin?"

Oh. Bir öpücük ya da biraz coşku bekliyordum. değil. Profesyonel kalmalı ve muhtemelen çok yorulmuştur. Benim gibi azgınlık hormonlarına sahip değil.

Başımı sallıyorum ve yüzüme kocaman bir gülümseme yapıştırıyorum. "Tabii ki!" Özel bir asansörle idari kata çıkıyoruz.

Asansörde bana bakıyor, yumruklarını ceplerine sokmuş, stresli görünüyor.

"Herkes bundan sonra kutlama yapmak için Top Shelf'e gidiyor," diyorum. "Onlara katılacağımızı söyledim."

Başını salladı. "Evet."

Kapı açıldı ve ben de sessizce arkasından gittim. Bir şey mi oldu? Dikkati dağınık ve neredeyse mesafeli. Sully gibi değil. İç sahadaki yedinci maçlarını da kazanarak evlerinde yenilmez oldular ve onun birdenbire bu kadar ciddileşmesine neyin sebep olduğunu anlayamıyorum. Doğum tarihine sadece birkaç hafta kaldığı için mi? Çocuk odası geçen hafta tamamlandı ve tamamen hazır durumdayız. Hastane çantamız bile arabada, Sully'nin taktığı araba koltuğunun hemen yanında duruyor.

Bir köşeyi dönüyoruz, koridor kısmen aydınlık ve sondaki bir ya da iki ofisin ışıkları yanıyor.

"Buyurun," diyor karanlık ofise girerken. Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Arenaya açılan pencereden arkadan aydınlatılıyor. Parlak ışıklar buzu parlatıyor ve taraftarlar hâlâ bu gece kapalı gişe oynayan arenadan dışarı süzülüyor. Eminim dışarıda hâlâ müzik çalıyordur ama burası ürkütücü derecede sessiz. Bu sessiz ofisin aşağıda çılgılık atan taraftarlarla dolu bir arenaya bağlı olduğuna inanmak zor.

Aramızdaki sessizlik garipti, bu yüzden dünyadaki en bariz şeyi söyledim. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu-"

Sully beni karanlık odanın içine doğru çekip kapıyı çarpıyor ve beni kapının sıkıştırıyor. *Ohmygod*. "Oha! Ne oldu? _"

"Bu lanet elbise bütün gece aklımı başımdan aldı," diye homurdanıyor. Kapı tıkırdıyor, aşağı bakıyorum ve onu kapıyı kilitlerken buluyorum. "Çıkar şunu."

"Ne?" Sözlerini biraz zaman aldı, sonra gülümsedim. Dolapların önünde görmeyi beklediğim adam buydu. Yüzünü çerçevelemek için parmaklarımı soğuk, pürüzsüz kapıdan kaldırıyorum ve alt dudağını ısıyorum. Işığın düğmesini çeviriyor ve benimkiyle buluşmak için gözlerini indiriyor. Bunu yapmasına bayılıyorum.

"Kendra, eğer o elbise iki saniye içinde ayak bileklerinde olmazsa, kendimi kaybedeceğim."

"Tanrım, sabırlı ol," diyorum gülerek.

Kravatını gevşetiyor, ben de ceketimi silkiyorum. Kollarım elbisenin askılarından kayıyor ve yere düşene kadar aşağı itiyorum. Bir dizimi yukarı çekerek tenis ayakkabılarımı çıkarıyorum. Üç aylık dönemin bu sonlarında topuklu ayakkabı giymemin imkanı yok.

Kıçımın altından tutup beni kaldırıyor, aramızdaki yumruyu ezmemeye dikkat ediyor ve beni arenaya bakacak şekilde ayağa kaldırıyor.

"Ellerini cama koy," diyor tangamın arkasını yumruklayıp bacaklarımdan aşağı yırtarken. "Eğil, bebeğim."

Beklenti içimi yakıyor, bacaklarımdan yukarı tırmanıyor ve midemde birikiyor.

"Evet, baba."

"İşte benim iyi kızım." Gözlerimi kapatıyorum. Bu adam söylenecek tüm doğru şeyleri biliyor.

Arkamda, kıçımı kavıyor ve yanaklarımı ayırıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan, arkamdan bana ziyafet çekerken dili her yerimdeydi.

Hazzın saldırısına hazırlıksız bir şekilde haykırıyorum ve göğsümü soğuk pencereye bastırarak daha fazla eğiliyorum ve meme uçlarım sertleşiyor.

"Sully!"

"böyle, güzel göğüslerini herkesin görmesi için cama doğru it." Nefesim kesildi. "Bizi görebiliyorlar mı?" Nefes nefese kaldım.

"Renklendirilmiş... Biraz."

Klitorisimi dudaklarının arasına alıyor, sonra bir avucunu kıçıma vuruyor. "*Oh, lanet olsun!*" Fısıldıyorum. Amıma tükürüyor ve bu ses beni inletiyor. Bu çok pis bir ses ve beni her seferinde etkiliyor. Bir saniye geçmeden fermuarımı açtı ve ben farkına bile varmadan sikiyle klitorisimi tokatlamaya başladı. Bacaklarım ihtiyaçtan titriyor.

"Kendimi tok hissetmek istiyorum."

Aletin başı üzerimde kayıyor, sonra giriş yerimde duraklıyor. Beni öne doğru eğiyor ve içeri girerken dirseklerimi pencere pervazına dayamaya zorluyor. Kısık bir sesle inliyorum. "Daha fazla!"

"Bu vücut bana saatlerdir işkence ediyor... Şimdi iyi bir kız ol ve hepsini al." Dışarı çekerek, boş yer bırakmadan derinlere daldı. Mutlak mutluluk.

Yutkunuyorum. "Beni gördüğünü bilmiyordum," diyorum titreyerek.

"Elbette seni gördüm, sadece sana odaklanamadım çünkü tek hayal edebildiğim şeydu... eğilmişsin ve aşağıdaki hayranlarını izlerken her santimini amına alıyorsun." Bir eli etrafa uzanıyor ve

göğüslerim. "Acaba biri yukarı bakıp bu mükemmel, dolgun göğüsleri pencereme karşı görecektir mi? Herkesin ofisime girdiğini bilmesini istiyorum."

Sözleri karşısında inledim.

"Çok güzel bir koç eşi olacaksın. Şimdiden herkes seni seviyor, en çok da ben."

Sonsuzluğumuzu düşündüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Karısı. Orgazmım gözlerimi kısıtıyorum. Bana karım dedi.

Karım.

Sully geri çekildi ve beni döndürdü, beni kaldırdı ve aletinin üzerine bıraktı. Arkama yaslanıp karnıma baskı yapmamak için kollarımı pencere çerçevesine dayıyorum. Beni doldurma şekli neredeyse çok fazla. Çenem düşüyor ve alnını alnıma bastırıyor, sanki yüzümde eş kelimesi boyanmış gibi. "İşte böyle, bebeğim."

Beni üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplatırken bakışlarımız birbirini yakıyor. Her şey çok yoğun. Duvarlarım onun etrafında geriliyor ve vurmak üzere olduğunu biliyorum.

"Bırak baban seni sikinin üzerinde hissetsin..." Bana sırtıyor ve başını sallıyor. "Benim için gel."

Ve yapıyorum. Parmaklarım kaslarını delerken haykırıyorum.

"Aynen böyle."

Sırtım soğuk pencereye dönük olduğu için kollarımdaki baskı azalıyor. İtişleri daha düzensiz hale gelirken arkamdaki cama bir yumruk vuruyor. Onun vahşi gözlerine bakıyorum.

"Benim," diye hırlıyor. Doruk noktasına ulaşmadan önce söylediği tek şey bu. Bu adamın boşalmasını izlemeye bayılıyorum. Sahiplenici ifadesinin milyonlarca parçaya bölündüğünü görmek sadece benim bileceğim bir bakış. Başka hiçbir kadın onun bu yönüne sahip değil. Bunu sadece bana saklıyor. Onun olduğu kadar benim de ve onu bir daha asla paylaşmak zorunda kalmayacağım.

Birden ılık bir su fışkırması hissettim.

"Siktir, bebeğim! Fışkırtmana bayılıyorum."

Bu bir orgazm değil.

"Hayır, değilim. Aman Tanrım, sanırım suyum geldi."

Sully geri çekiliyor ve aramızdaki zemini ıslatan su birikintisine bakıyoruz.

"Daha çok erken. Daha otuz sekiz haftalık hamileyim," diye mırıldanıyorum.

Derin bir nefes alır. "Tatlım, sanırım Bo erken geliyor. Acil durum çantası hâlâ arabanda, değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözümü yerden ayıramıyorum.

"Her şey yoluna girecek. Hadi seni giydirelim." Neyse ki kuru olan elbisemi kapıyor ve ben orada bir heykel gibi dururken vücudumun üzerinden geçiriyor. Derslere katıldık, kitapları okuduk ama yine de hiçbir şey beni gerçekten gerçekleştireceği ana hazırlamamıştı. Doğum sancısı çekiyorum.

"Sully, korkuyorum."

Saçlarımı elbisenin arkasından çekip çıkarıyor ve ceketimi kollarımın üzerinden kaydırıyor, sonra yüzümü avuçluyor. "Kendra, bebeğim. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin. Bo bizi bırakmaya karar verse bile, vücudun ne yapacağını bilir. Her yanında olacağım. Yalnız değilsin."

Nefes veriyorum. O haklı. Artık yalnız değilim. Ona sahibim. Ona güveniyorum. "Görselleştirmeleri nasıl çalıştığımızı hatırlıyor musun? Şu anda tek istediğim

Bebeğimizle ilk kez tanışmayı düşünmeni istiyorum. Gerisini ben hallederim."

Başımı sallıyorum, yavaş bir nefes veriyorum. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Gitme zamanı."

CHAPTER FIFTY-THREE

"Bir kız!" Doktor sabah 8:14'te gururla duyurdu.

Eğimli hastane yatağına yığılan Kendra'nın boğazından bir feryat kopuyor ve bir hemşire kızımızı Kendra'nın çıplak göğsüne yerleştirerek ikisini de pembe, mavi ve beyaz çizgili bir battaniyeyle örtüyor. Son doksan altı dakikayı ıkınarak geçirdiği için bitkin düşmüştü. Kendra'nın gücünü bildiğimi sanıyordum ama bu sadece buzdağının görünen kısmıymış. O doğanın bir gücü. Onun bu dünyaya hayat getirmesini izlemek beni ona daha da aşık ediyor.

Kendra'nın göğsüne yaslanır yaslanmaz sakinleşen yeni doğmuş kızımızı kucağına alan çocuğumun annesine bakarken hipnotize olmuş gibiyim. Hiç bu kadar bütün hissetmemiştim. Hokey bunun yanında hiçbir şey. Kendra cam gibi gözlerle elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor. Boğazımdaki yumruyu bastırıyorum ve kollarımı ikisine de doluyorum.

"İnanılmazsın, bebeğim." Dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Eli benimkini sıkıyor.

"O çok güzel," diye fısıldıyor. "Bu kadar güzel olduğuna inanamıyorum öyle."

"Tabii ki çok güzel, annesini gördün mü?"

Parlayan gözlerle gülümsüyor. "İkimiz de son 3D ultrason fotoğrafının onu lazanya gibi gösterdiğini biliyoruz." Hıçkırarak gülüyor. "Bir bebeğimiz mi yoksa Stouffer's yemeği mi olacağı yarı yarıya belliydi. Ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Şakağına ikinci bir öpücük kondururken omuzlarım gülmekten titriyor.

"Sana benziyor," diyor Kendra, önce bana sonra da biricik bebeğimize bakarak. "Bana onca mide bulantısı ve yorgunluk ve babana benzeyerek çıkma cüretini gösterdin."

"O gözler tamamen senin," diyorum.

Kendra parmağının ucunu hafifçe minik burnunun ortasından geçiriyor.

"Bana anneminkileri hatırlatıyorlar," diyor. "Bo ismini korumak istiyorum."

"O benim için her zaman Bo olacak." Ona başka bir isimle seslenmek garip hissettirirdi.

Başını sallıyor. "Bo

Shiloh?" "Bo Shiloh

Ames?" Ben soruyorum.

"Saçmalama, Sully. Bo Shiloh Sullivan." Kalbim

sıkışıyor. "Bayıldım."

O küçük tekmeleri hissettiğimizden ve şimdi onu çocuğumuzla birlikte gördüğümüzden beri ilişkimiz değişti. Kendra benim kız arkadaşım, müstakbel eşimden çok daha fazlası, o benim çocuğumun -gelecekteki çocuklarımın- annesi ve bunda son derece ruhu okşayan bir şey var. İlişkimizi ve paylaştığımız bağı güçlendiriyor. Her zaman arkamda değil yanımda yürüyen bir ortak istedim. Benim dengim. Hiç böyle bir aşk yaşamamıştım.

Bu, hayatımızın geri kalanı boyunca devam edeceğimiz bir macera ve bunu birlikte yapabileceğimiz daha iyi bir insan düşünemiyorum.

EPILOGUE

SULLY

8 Hafta Sonra

L Çocuk odasının kapı pervazına yaslanmış, arka planda Tina Turner usulca çalarken Kendra'nın Bo'yu kucağına alışını sessizce izliyorum. Işık kısık ve oda sıcak. Yukarı bakıyor ve kocaman gülümsüyor. Her gün eve gelip bunu görebildiğime inanamıyorum. Burası bizim evimiz, büyüyeceğimiz ve anılar biriktireceğimiz bir yer. Kendra ve Bo hem mecazi anlamda hem de maddi anlamda burayı aydınlatıyor. Onlar benim evim.

"Kızlarım," diyorum.

"Bir ışık gibi söndü," diye fısıldıyor Kendra. Kızımızı kollarımın arasına alıyorum.

Sesi durduramadan duyuyorum ve tükürüğüm takım elbisemin ceketini kaplıyor.

"Bak, babası olduğun için çok mutlu!" Kendra coos.

"Eminim ergenlik çağına geldiğinde fikrini değiştirecektir."

"Önümüzdeki dört ay içinde fikrini değiştirse iyi olur. Çamaşırlarımız ciddi kontrolden çıktı." Mucizevi bir şekilde, Bo'nun tulumunda hiç çamaşır yoktu.

Ben. Şimdi çok daha rahat görünüyor ve Kendra ayağa kalkıp ceketimi çıkarmama yardım ederken onu nazıkçe beşiğe yerleştirebiliyorum.

"Eve Meksika yemeği getirdiğimi söylemek için kötü bir zaman mı? Tezgahın üstünde."

"Oooh!" Kendra küçük yemek dansını yapıyor. "Si, papi. Bunu durulayacağım ve kuru temizleme için bir kenara koyacağım."

"Teşekkürler, bebeğim."

Parmaklarım Bo'nun alnında geziniyor. Çocuğumuza saatlerce bakabilirim. Bazen öyle yapıyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel bebekte ortak özelliklerimizi görmek göğsümün sıcaklıkla dolmasına neden oluyor. Bo'nun bizi beklediğimizden çok daha kısa sürede nasıl bir araya getirdiğine hayretle bakmak için kendime birkaç dakika veriyorum. Sonunda Kendra ile birlikte olacağımı hep biliyordum ama birlikte geçirdiğimiz bu zamanı kaçırmadığım için çok mutluyum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Kendra arkamda beliriyor ve avucunu sırtıma yaslıyor. Bo'ya bir öpücük vermek için eğiliyorum ve ardından Kendra'nın elini sıkmak için uzanıyorum. Her zaman hayalini kurduğum aileye sahibim.

"Bugün günün nasıl geçti?" diye soruyor, biz çocuk odasından çıkıp kapıyı kapatırken, küçük bir aralık bırakarak.

"Güzel. Takım, Bo'yu bu hafta içinde getirmeni istiyor." Kendra ve benim onlarla paylaştığımız tüm fotoğrafları görebiliyorlar ama takımdaki her oyuncu ilk Rogues bebeğini kucağına almak için sabırsızlanıyor.

Kıkırdıyor. "Çok isterdim... ama dördüncü bölümün son düzenlemeleri henüz bitmedi. Bu hafta çok yoğun olacağım, bu da demek oluyor ki"

Kulağa hoş geliyor. Kendra alt dudağını ısıyor ve bana o büyüleyici açık gri gözlerini çeviriyor.

Ağzımın kenarı yarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

"Dikkat dağıtmak mı?"

Bo'yu doğurduktan sonra cinsel dürtüsü geri döndüğünden beri giderek daha fazla "dikkat dağıtıcı" şeyler istiyor. O doyamıyor, ben de doyamıyorum.

"Şimdi mi?"

"Kendim gibi hissetmeyeli çok uzun zaman oldu... Baba."

Gözleri benimkileri buluyor ve başını sallıyor. Ondan bu kelimeyi duymayı bekliyordum. Kontrolü ele almam için hazır olduğunu söyleyen kelimeyi. Doktor bize her şey yolunda der demez seks yaptık ama şimdiye kadar nazık davrandık. Ağırdan alıyorduk ama o daha fazlası için hazır.

"Bana ne istediğini söyle." Bana göz kırparken çenem sıkıştı. Gözlerinde arzuladığım bakış vardı. Ona en son sert davrandığım zaman, doğuma girdiği gece ofisimdeydi.

"Babamı istiyorum."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Kıyafetlerini çıkar." Onunla ciddi bir tonda konuşmaya başladığımda gülümsemem kayboluyor. Eğer bu oyunu oynamak istiyorsa, oynayacağız. "Şimdi."

Parmakları pantolonunun bel bandında gezinirken kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam o zaman."

Çenesini tuttum. "Neydi o?"

Bana attığı o yaramaz, seksi sırıtışı görmeden çok uzun zaman geçirdim.

"Evet, baba."

Pantolonundan sıyrılıyor ve ben de uzanıp kıcını avuçluyorum, sonra da tokatlıyorum. "Aferin kızıma." Gömleğini çıkardıktan sonra arkasını dönüyor ve ben de saçlarını yana doğru tarayarak sütyenini açıyorum. Sütyen omuzlarından yere düşüyor. Çoraplarını çıkarmak için eğiliyor ve ben de elimi omurgasından yukarı kaydırıp boynunu kavriyorum. Onu tam burada, koridorda becermek istiyorum. Çoraplarını çekip çıkarıyor ve dik duruyor, parmaklarımı boynunun ön tarafına geçirip onu göğsüme çekiyorum. Arka tarafını kalçama sürttüğünde yanaklarını yokluyorum, sonra kıcına bir şaplak atıyorum.

"Yatak."

Omzumu duvara yaslıyorum ve yatak odamıza doğru yürürken kıcının sallanışının tadını çıkarıyorum, sonra kapı aralığından kayboluyor. Sikime kan hücum ederken, duvarı itip peşinden gidiyorum. Köşeyi dönüp odamıza girdiğimde, yatağa sürünüyor, kendini rahat ettirmeden önce bana amının mükemmel görüntüsünü veriyor, yastıklarla yastıklanmış ve her bir parça olduğu gibi melek görünüyor, sonra beklemediğim bir şey yapıyor.

"İzle," diyor Kendra, avuç içleriyle göğüslerine masaj yaparak ve ben gülümsüyorum. Hiçbir şey bu kadının kendi zevkini aldığını görmek kadar ateşli olamaz.

"Bir sandalye çekeyim mi?" Alay ediyorum.

"Sadece izle..." Gözleri odaklanmış. Benimkiler de öyle. Onu görmeye bayılıyorum. Hareketlerini izlerken sikim seğiriyor. Tanrım, kadın muhteşem. Kendra parmaklarını ayarlıyor ve tekrar yokluyor ve bu sefer uçları boncuk boncuk

Sütlü. *Vay anasını.* Anne sütlünün bir damlasına bile dokunmadım ama bu düşünmediğim anlamına gelmiyor.

"Ne kadar zaman önce?" En son ne zaman emzirdiğini bilmiyorum ve çocuğumun bir sonraki öğününü çalacak değilim.

"Zamanımız var."

Göğsünün altından bir damla süt damlıyor ve ben inliyorum. Beklediğim şey buydu. Kalçalarını ayırıyor ve ellerim kemerimi çözmek için hareket ediyor. Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. Bunun beni deli ettiğini biliyor ve gözleri bu konuda bir şey yapmam için bana meydan okuyor.

Yapacağım.

Pantolonumu çıkardım ve gömleğimin düğmelerini açarak omuzlarımdan düşmesine izin verdim. Onun üzerinde sürünüyorum, sikim ağır ve istekli. Çenesini avuçlarken bana bakıyor, kendinden memnun görünüyor.

"Babana iyi davranacak mısın?" diye sordum.

Gümüş gözleri neşe dolu ve ben onu bu yüzden seviyorum.

Açık bacaklarının arasına oturup, boyumu klitorisine dayayarak yerleşiyorum. Ellerini kendi ellerimle kapatarak tekrar göğüslerine götürüyorum ve uçlarında başka bir süt damlası oluşana kadar masaj yapıyorum. Gözlerim onunkilere kilitlenmişken, aşağı eğilip meme ucunu yalıyorum. Vay anasını. Tadı dilimde bal gibi patlıyor. Tadı şeker kaplı şeker gibi.

Sikim daha da sertleşiyor ve kalçalarını bana doğru yuvarlıyor. "İşte bu, bebeğim." Göğüslerini öpüyorum ve boynunu buluyorum, ısıriyorum ve emiyorum. Küçük çığlıkları kulaklarımı dolduruyor ve ona karşı öğütüyorum. Elleri aramızda, yoğurmaya devam ediyor ve ben izlemek için oturuyorum. O boncuklar tekrar oluşur oluşmaz, kararmış meme uçlarını dudaklarımın üzerinde sürüklüyor ve onları sütle boyuyor.

"Siktir," diye inleyerek parmağını ağzıma aldım. Anne sütlünü höpürdetip sikimin üzerine tükürüyorum. Sonra, uzunluğum onun girişinde çentiklenmişken, ileri doğru itiyorum ve şimdiye kadar tanıdığım en tatlı amcığın içine batıyorum. Bir kez daha öne eğilerek, dilimle tadını alana kadar dudaklarımın arasından sert zirvesini emiyorum. Bacaklarını aralayarak bana daha fazla yer açıyor ve onu her santimimi içine almaya zorluyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor. Buna gülümsememek elde değil, özellikle de yatak başlığını kaldıraç olarak kullanıp kendini benim uzunluğumda becermek için başının üzerine uzandığında. Şimdilik ihtiyacı olanı almasına izin veriyorum.

Başım yana eğik, bana karşı sallanışının keyfini çıkarıyorum. Vücudunu sergileme şekli beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

"Çok iyi gidiyorsun, bebeğim. Benim üzerimde kendini becermeye devam et. O güzel amcığını boşaltmak için babanı kullan." Hızını artırıyor ama yeterli değil.

Bir elimle boğazının dibine eğilip fısıldıyorum, "Daha sert, Kendra." Homurdanıyorum, "Kendini daha sert becer."

Nefes nefese ve , sadece oraya ulaşamıyor. Bu kadar sertleşmeyeli zaman olmuştu. "Klitorisini okşa, bebeğim." Bir eli yatak başlığını bırakıyor ve kendini ovalarken sikimin tabanını sıyrıyor. Avuçlarım onun yumuşak yanlarını kavrarken, onu şaftımda yukarı ve aşağı çalıştırıyorum. Tekrar ve tekrar, tabandan uca. Yanağına küçük bir şaplak atmak için sadece bir saniye duraklıyorum. İnliyor, *bu iniltiyi biliyorum*. "İşte böyle, bebeğim. Düşünme."

Mırıldanırken ve bana kenetlenirken dudakları birbirine dolanıyor. Sikeyim evet. Çılgılığı kulaklarıma cennet gibi geliyor. Kızımın boşalmasını dinlemeye bayılıyorum. "Aferin kızıma, işte böyle, devam et, devam et." O boşalırken hiçbir şeyi değiştirmiyorum. Taşaklarım yukarı çekilirken elim kekeleyor. Dayanamıyorum. Kıcının yan tarafını tokatlıyorum, nefesinin tadını çıkarıyorum. Lanet olsun. İçime her çekişinde, ona daha fazlasını bırakıyorum. Kendra'nın içi döllerimle boyandı. Amını doldurduktan hemen sonra kahverengi meme uçlarından süt damlacıklarının düşmesini izlemek kadar hiçbir şey beni uçuramaz. Süt tanelerini yalıyorum ama gerisini de görmeliyim.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, bebeğim." Söyleneni yapıyor ve ben de ona ikinci kez şaplak atıyorum. "Arkanı dön."

Avuçlarımı sırtında gezdirip yanaklarını ayırıyorum ve yaptığım işi takdir ediyorum.

"Babacık için dışarı it, ne kadar dolu olduğunu göreyim..." Gözlerim onun daracık amından damlayan döllere kilitleniyor. *Kahretsin, bu kadını seviyorum*. Bu görüntü o kadar erotik ki her şeye yeniden başlamak istiyorum ama bunun yerine pembe el izine masaj yapıyorum, sonra başparmağımın yanıyla döllerini kaydırıp içeri itiyorum. "Aferin kızıma."

Yanına dönüyor, gülümseyerek iç çekiyor. Kalın kirpikleri titreyerek kapanıyor ve ben hayatımın ne kadar güzel olduğuna hayret ediyorum. Arkasına geçip dizimi kalçalarının arasına sokuyorum, bir damlasının bile dışarı sızmasını istemiyorum. İkinci kez inliyor. "Mmmm... geri dönmek güzel."

Ensesine doğru kıkırdıyorum, omzunu öpebilmek için saçlarını kenara çekiyorum.

Öyle.

Yemekten ve birkaç porsiyon dondurmadan sonra Bo'nun tekrar uyanmasına yaklaşık bir saat var. Kendra'nın tekrar her istediğini yiyebildiğini görmek çok hoşuma gidiyor. Artık mide bulantısı yok ve şimdi tam öğün yiyebiliyor çünkü karnına baskı yapan bir bebek yok.

Bulaşıkları topladım ve şöminenin önüne yerleştik. Kendra, oyun dolabının arkasına gömülmüş *Hayat Oyunu*'nu bulana kadar masa oyunlarımızı karıştırdı. Bu, akşam rutinimizin bir parçası haline geldi. Bu oyun özellikle bu geceye çok uygun. Arkamı her döndüğümde yüzüm MNSports'ta ve o televizyonda çalışırken, gevşemenin en iyi yolunun ekranlar olmadan yüz yüze vakit geçirmek olduğuna karar verdik.

"Bu lanet olası vergiler beni öldürüyor," diyor pastel kağıt parayı "bankaya" atarken.

"En azından iki araba dolusu çocuğun yok. Bu oyunda prezervatifler hangi cehennemde?"

Gülüyor. "Kaç çocuk istiyorsun? *Gerçek* hayatta yani." "On iki."

Bir kahkaha attı ve beni dürttü. "Ben ciddiylim." Omuz silkiyorum. "İki mi? Üç mü? Peki ya sen?"

Kendra başını sallar. "En az iki. Tek çocuk olmak yalnızlık getirebilir. İşler zorlaştığında ve biz artık burada olmadığımızda birbirlerine sahip olmalarını istiyorum." Mantıklı. "Tersine çevirmeyi düşünüyordum..."

Yukarı baktım. "Evet?"

"Yüzde kırk ila seksen beş arasında bir başarı oranına sahiptir."

"Yüzde ikilik bir orandan sonra Bo'ya sahip olduğumuzu düşünürsek, şansımızın oldukça yüksek olduğunu düşünüyorum." Kıkırdıyorum. "Ama eğer olmazsa, her ne şekilde olursa olsun seninle bir çocuk daha yapmaktan mutluluk duyarım. Doktordan randevu almaya hazır olduğunda bana haber ver, ben de seninle geleyim." Tahtadaki çarkı çeviriyorum ve iki arabamı uygun sayıda boşluğa taşıyorum.

"Seni seviyorum," diyor.

Ona baktığımda, bana dünyadaki tüm sevgiyle bakıyor.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Ben de seni seviyorum." O kollarımdayken dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum. "Benim için o sensin... Her seferinde seni seçeceğim Kendra. Her zaman benim olacaksın."

İç geçiriyor ve yanağını göğsüme yaslıyor.

"Benimle evlenir misin?"

Yavaşça benden uzaklaşıyor ve ben onun gülümsemesini ve parıldayan gözlerini görür görmez cebimdeki kutuyu çıkarıp açıyorum. Yüzüğe bile bakmadan bakışlarımı tutuyor ve şimdiye kadar duyduğum en güzel *evet* cevabını veriyor. Aşağıya bakıp pırlantanın ona doğru parladığını gördüğünde hala küçük bir nefes alıyorum.

Parmağına takıyorum, hayal ettiğimden bile daha güzel görünüyor. Dizlerinin üzerine çöküp bana bakıyor ve yanaklarımı avuçlarının içine alıyor.

"Ve sen her zaman benim olacaksın. Evet, bebeğim. Cevabım her zaman evet."

Onu döndürüyorum ve göğsümde tutuyorum, ön kollarımı önümde çaprazlayarak bana yaslanmasını sağlıyorum. "Seni ne kadar sevdiğimi bilmek ister misin?"

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Evet."

Köşede duran telefonumu gösteriyorum. "Gösteri sonrası için."

Kahkahası çınlıyor ve kıpırdanarak benden kurtuluyor, zıplıyor ve telefonumu gizlendiği yerden alıyor. Geri dönüp tekrar kollarıma tırmanıyor. Parmağıyla ekrana dokunuyor ve kamera öne bakacak şekilde ayarlanıyor. Ekranda birbirimize bakıyoruz ve beni öpmek için çenesini kaldırıyor.

"Seni bunu yayınlamayacak kadar çok seviyorum. Aşk hikayemizin başlangıcını görebilirler ama mutlu son bizimdir."

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitabın olup olmayacağını sorguladığım çok gün oldu ama sonunda size Sully ve Kendra'nın hikayesini verdiğim için çok mutluyum. Özellikle de bazılarınız Biz Gelmeden Önce'den beri onun hikâyesini sorduğu için. Umarım beklentilerinizi karşılamıştır!

Lorelei, Trish, Rachel, Danielle Baker ve kocama, bu hikaye dağıldığında ve bitirmek için 4 haftam varken yeniden başlamak zorunda kaldığımda fikirler üzerinde çalışmama yardımcı oldukları için özel bir teşekkür etmem gerekiyor. Beni bu hikayede bitiş çizgisine kadar taşıdınız, bu hikayeden hoşlanan herkes size minnettarlığını borçludur!

Her zamanki gibi beta okuyucularıma teşekkür ederim: Catie, Emma, Jess, Kailey, Kenz, Lorelei, Nicole, Shannon ve Trish. Sizi çok seviyorum.

Editörüm Dee Houpt, bu konuda bana gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim. Beğendiğinizi söylediğinizde omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Teşekkür ederim. İlk düzeltmelerden sonra ben de çok sevdim ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatamam.

Geliştirme editörüm Bri. "Bir telefon görüşmesi ayarlayalım" dedi. Zaman çizelgeleri zordur ve bir şekilde ben onları daha da zorlaştırıyorum. Sohbetimizden sonra nihayet bu kitabın bir araya geldiğini gördüm ve

Bu karakterlere ve hikâyelerine ayırdığınız zaman için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Ben inanamazken bu kitaba inandığınız için teşekkür ederim.

Muhteşem duyarlılık okuyucularım Tione ve Teri'ye sesleniyorum. Duygusal enerjiniz için teşekkür ederim, dürüst düşünceleriniz için teşekkür ederim ve POC okuyucularıma daha yakın hissetmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Bu kitapları bu kadar güzel hale getirdiğiniz için Formatting by CC'den Cathryn'e teşekkür ederim. Detaylara gösterdiğiniz özen ve yaratıcı vizyonunuz için minnettarım. Ne zaman bir değişiklik ya da ince ayar istesem, cevabınız her zaman coşkulu bir evet oluyor. Sen en iyisisin!

Tüm sokak ekibime teşekkür ederim. Bu sallantılı bir sürümdü, buna şüphe yok, ancak siz bunu taze bir Skippy kavanozundan daha pürüzsüz hale getirdiniz. Hiçbir zaman tüm bir içerik ekibine sahip olacak kadar büyümeyi hayal etmemiştim, ama vay be, yayınları eğlenceli hale getirdiniz!

Kişisel ekibimdeki insanlar olmadan işimi yapamazdım: Shannon, Rachel, Catie ve Kenz. Shannon, sen benim tatlı kaos topumsun, tamamen kaybolduğumda bir şekilde işimi düzgün yapmamı sağlıyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. "Karanlığa gömüldüğümde" ve saklandığımda bana anlayış gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Bu kitabı yazarken çok fazla saklandım, bana karşı sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Rachel, sokak ekibinin gerçekleşmesini sağlıyorsun. Organizasyon becerilerin ve yaratıcılığın beni sürekli hayrete düşürüyor. Başım dönerken devreye girip kontrolü ele aldığın için çok teşekkür ederim.

Sosyal medya kızlarım Kenz ve Catie'ye, sosyal medyamı yönetmek için adım attıkları için. Çok çabuk bunaldım ve siz hiç tereddüt etmeden yardıma koşunuz. Teşekkür ederim. Harikasınız.

ARC ekibime sesleniyorum - yo! Bu kitabı okumak için zaman ayırdığınız ve yorumlarınızı bıraktığınız için teşekkür ederim. Her yayın gününü çok eğlenceli hale getiriyorsunuz!

Taryn'e, Kendra'nın sizin çarpıcı güzelliğinize olan benzerliğinden bahsettiğimde (bana dava açmak yerine) Stand and Defend diye bağırdığı için teşekkür ederim. İçeriğiniz muhteşem. Çok yaşa kaos cini.

Teşekkürler içerik oluşturucular! Sizin aracılığınızla pek çok harika okuyucu buldum ve harika gönderileriniz için inanılmaz derecede minnettarım!

MORE BOOKS BY SLOANE ST. JAMES

GÖL HOKEYİ SERİSİ

Kitap 1

Biz Gelmeden Önce
Lonan ve Birdie

Kitap 2

Güçlü ve Vahşi
Rhys ve Micky

Kitap 3

Oyunun İçinde
Barrett ve Raleigh

Kitap 4

Dur ve Savun
Camden ve Jordan

OceanofPDF.com

WELCOME TO THE SLOANE ZONE

Çalışmalarımı desteklediğiniz için çok teşekkür ederim!
Bu kitabı okumaktan keyif , lütfen Amazon, Goodreads, Bookbub, Facebook
Okuyucu Grupları'na yorum bırakarak kitabın yayılmasına yardımcı olun,
Booktok, Bookstagram ya da romantizm hakkında konuştuğunuz her yerde.
Eğer zaten konuştuysanız, size sonsuz minnettarlığımı sunarım. Umarım bir
kadının orta yaş krizi hayallerini gerçeğe dönüştürdüğünüzü bilerek rahat
uyursunuz!

Okuyucularıyla bağlantı kurmayı seviyorum!

SloaneStJamesWrites@gmail.com
Instagram @SloaneStJames TikTok
@SloaneStJames

Facebook Okuyucu Grubu:
Sloane'un İyi Kız Kitap Kulübü

ARC okuyucusu olmak ister misiniz?
www.SloaneStJames.com

İmzalı kitaplar ve diğer ürünler mi arıyorsunuz?
www.SloaneStJames.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.